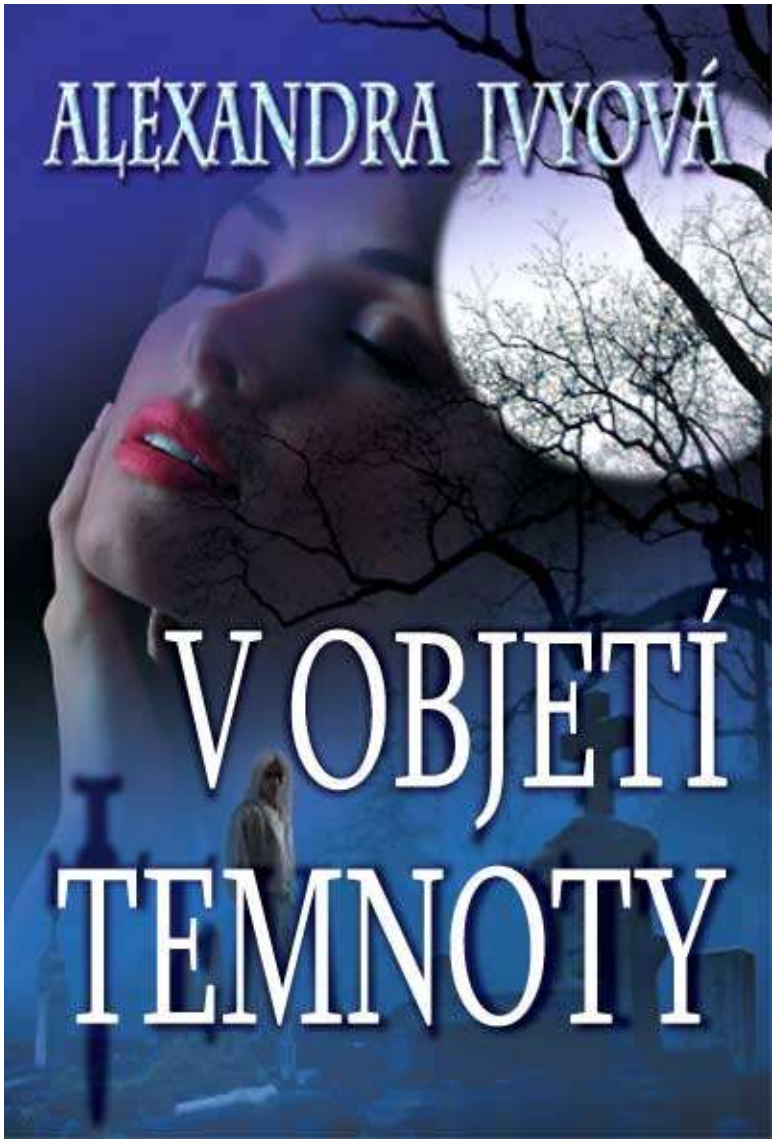

ALEXANDRA IVYOVÁ
V OBJETÍ
TEMNOTY

ALEXANDRA IVYOVA

V OBJETÍ TÍMNOTY

ALEXANDRA IVYOVÁ

V OBJETÍ TEMNOTY

PŘELOŽÍLA JANA MAŠKOVÁ

Copyright © 2007 by Alexandra Ivy
PuhlishedbyarrangementwithKensingtonPublishingcorp.NY,NYUSA
Translation © Jana Mašková, 2010
Cover © Franco Accornero via Agentur Schlůck GmbH, 2010
Copyright © Levné knihy, a s., 2010

ISBN 978-80-7309-867-4

KAPITOLA 1

Budova aukční síně na chudé periférii Chicaga vůbec nevypadala zchátrale a opuštěně. Za kovaným plotem se pyšně vypínala elegantní uhlová stavba, obklopená rozsáhlými pozemky. Její velké místnosti měly klenuté stropy, chlubící se krásnými nástěnnými malbami a křišťálovými lustry. Na radu architekta byly podlahy pokryty tlustými slonovinovými koberci, na zdech se lesklo dubové táflování a hostům sloužil vyřezávaný nábytek.

Taková atmosféra přímo dýchala nádherou, která se dá pořídit pouze za peníze. Za hodně a hodně peněz.

Luxusní vybavení vzbuzovalo očekávání, že zde bude někde nenápadně probíhat pokoutní prodej výjimečných obrazů, muzejních artefaktů a šperků nedozírné hodnoty.

Místo toho tu vládlo živé hemžení jako na bleším trhu. Tady jste si mohli v dražbě koupit démony a běsy pro svou osobní potřebu.

Na trhu s otroky není nic pěkného, dokonce ani když se místo s lidmi kupčí se zlými duchy. Tato nechutná i odporná podívaná však přilákala nečisté a padlé zákazníky z celé země. Přijeli z nejrůznějších důvodů.

Byli tu tací, co kupovali démony jako námezdní vojáky nebo osobní strážce, jiní chlípně toužili uspokojit své sexuální choutky. Ti, kteří věřili, že jim krev těchto stvoření přinese magickou moc a nesmrtelný život. A také ti, kteří je po nákupu chtěli vypustit na své pozemky, aby je mohli honit jako divou zvěř. Muži a ženy bez rozdílu přihazovali a morálka šla stranou. Jen dostatek peněz mohl uspokojit jejich zvrácené potěšení.

Majitelem aukční síně byl Evor, malý trol, který si vydělával na živobytí ubohostí ostatních, a ještě se jim vysmíval.

Jednoho dne ho Shay měla v úmyslu zabít. Bohužel, dnešní den nebyl tím správným okamžikem. Nebo spíš dnešní noc.

Oblečená ve směšných harémových kalhotách a malé podprsence pošité lesklými penízky, která více odhalovala než skrývala, přecházela podrážděně ve své maličké cele za aukční síní. Dlouhé havraní vlasy měla spletené do copu, který jí sahal téměř až k pasu. Na její bronzově zbarvené pleti, exotických rysech obličeje a šikmých očích se zlatými tečkami bylo vidět, že je jiná než obyčejné lidské bytosti.

Před méně než dvěma měsíci byla otrokyní na sletu čarodějnic, které měly v úmyslu připravit konec světa pro všechny démony. Tehdy si myslela, že ji horší osud nemůže

potkat. Dnes by dala cokoliv za to, aby mohla těm ropuchám pomáhat v jejich ďábelských pletichách.

Sakra, tohle je přeci vrcholná genocida.

Teď se znovu dostala do moci Evora a pochopila, že smrt není vždycky nejhorším osudem a hrob není nejhorší alternativou toho, co čeká za dveřmi.

Bezmyšlenkovitě kopla do stolu a poslala ho bez nejmenší známky námahy proti ocelovým mřížím své kobky. Za sebou zaslechla hluboký povzdech, který pocházel od zakrslého šeredy, sedícího v rohu na židli.

Ve skutečnosti nebyl Levet zas takový ošklivec. Patřil do rodu Chrličů, jejichž sošky zdobily nejeden chrám Páně. I živí Chrliči na sebe uměli vzít podobu kamene a mnohý z nich takto strnule odpočíval mnohá staletí.

Vykazoval všechny groteskní skřítkovské rysy: tlustou šedou kůži, hadí oči, rohy a rozštípnutá kopýtka. Dokonce měl dlouhý ocas, který si neustále olizoval a nosil ho s velkou pýchou. Navzdory svému hrozivému zjevu byl však velmi malého vzrůstu a ke všemu byl ještě majitelem páru křehkých, pavučinkových křídel, který by se spíš hodil k víle než ke smrtonosné příšeře. Největší jeho slabinou však byly nepředvídatelné ztráty nadpřirozené síly a odvahy, která v rozhodujících situacích kamsi mizela.

Zdálo se, že nebyl ostatními členy organizace skřetů zlikvidován, ale pouze vyobcován, a musel se teď o sebe starat sám. Žádný z jeho bývalých přátel neměl nic proti tomu, aby se stal osobním otrokem samotného Evora.

Shay si vzala tu ubohou příšerku pod svou ochranu, hned jak se dostala do aukční síně k prodeji. Vždycky měla tendenci přispěchat na pomoc slabším, než byla ona, ale také

věděla, že Evora popudí, když si ochočí jeho oblíbence.

Ten trol je možná majitelem prokletí, které ji svazuje, ale jestli jí půjde po krku ještě víc, zabije ho, i kdyby ji to mělo stát vlastní život.

„Drahoušku, udělal ti ten stůl něco, nebo jsi mu chtěla dát pouze lekci?" zeptal se Levet hlubokým hlasem, zastřeným francouzským, přízvukem.

Ten tón by mu mezi ostatními skřety jen tak neprošel.

Shay se ironicky pousmála. „Představovala jsem si, že je to Evor."

„Zvláštní, podle mě se jeden druhému vůbec nepodobají."

„Mám dobrou představivost."

„Ach tak." Směšně zakroutil obočím. „V tom případě si mě lehce můžeš splést s Bradem Pittem."

Shay se zase usmála. „Tak dobrá zase nejsem."

„Jaká škoda."

Její krátké pobavení zmizelo. „Škoda byla, že šlo jen o stůl, a ne o Evora, roztříštěného na kousky."

„Pěkná představa, ale ve skutečnosti pouhý sen." Levet přimhouřil oči. „Nechceš se snad zachovat pošetile."

Shay přehnaně vykulila oči. „Kdo, já?"

„*Mon dieu*" zaúpěl skřet, „ty s ním chceš bojovat."

„Nemůžu ho porazit. Ne, dokud existuje kletba, kvůli které má nade mnou moc."

„Jako kdyby tě někdy něco zastavilo." Levet odhodil polštář, na kterém seděl, a odhalil ocas, rozčíleně se mrskající mezi nohama. Byl viditelně neklidný. „Nemůžeš nad ním zvítězit, ale to tě neodrazuje od myšlenky nakopat mu prdel, kdykoliv k tomu budeš mít příležitost."

„Krátím si tak čas."

„A hodiny pak trávíš v agónii, když se ti to nepodaří." Náhle se zachvěl. „*Ma chére,* nesnesu ten pohled, když tě tak vidím. Už ne. Je šílené bojovat proti osudu."

Shay se ušklíbla. Část její kletby spočívala v tom, že byla vždycky potrestána za vzpouru proti pánovi. Pronikavá bolest, která vystřelovala do celého těla, jí dlouhé hodiny nedovolovala vstát ze země, na které ležela. V poslední době byl však její trest vždy tak brutální, že pokaždé obávala, zda to není naposledy, co pokouší své štěstí.

Bezradně se zatahala za cop gestem, které prozrazovalo frustraci, proudící v jejích žilách.

„Myslíš si, že bych se měla vzdát? Smířit se s porážkou?"

„A máš jinou možnost? Co máme všichni na výběr? Žádná válka na světě nezmění fakt, že jsme..." Levet se bezradně podrbal na jednom rohu. „Jak jen to říkáš? Sakumprásk?"

„Ano, sakumprásk."

„Že patříme Evorovi se vším všudy. Může si s námi dělat, co se mu zlíbí."

Shay zaťala zuby, když se zahleděla přes ocelové mříže svého vězení. „To je v hajzlu. Nesnáším to. Nenávidím Evora. Hnusí se mi tahle kobka. Chce se mi zvracet z těch démonů, kteří si na mě dnes přišli přisadit. Kéž by ty zatracené čarodějnice dosáhly svého a přivodily konec světa."

„V tom s tebou musím úplně souhlasit, moje milá Shay," pokýval Levet hlavou.

Shay zavřela oči. Zatraceně. Nemyslela svá slova vážně. Byla jen unavená a zoufalá, ne však zbabělá. Nepřežila přece několik minulých století pro nic za nic.

„Raději ne," zamumlala. „Ne."

Levet mávnul křídly. „A proč ne? Jsme tady chyceni jako

krysy v pasti, dokud nebudeme koupeni někým, kdo má peníze na rozhazování. Co ještě může být horšího?"

Shay se trpce pousmála. „Dovolit osudu, aby nad námi zvítězil."

„Cože?"

„Zatím s námi osud dost vyjebával. Nechci se jen tak vzdát a dát mu šanci, aby si zatančil na mém hrobě. Chci mít příležitost mu plivnout do tváře. To mě drží při životě."

Chrlič dlouho mlčel, potom vstal a otíral si hlavu o její nohu, aby ulevil svědění ve vlasovém porostu. Bylo to bezděčné gesto, hledání jistoty v jejich osiřelém světě.

„Nejsem si jistý, jestli jsem někdy slyšel tak neelegantní projev, ale věřím ti. Jestli se někomu může podařit obelstít Evora a dostat se z jeho spárů, pak jsi to jedině ty."

Shay ho nevědomky chytila za jeden roh. „Vrátím se pro tebe, Levete, to ti můžu slíbit."

„Nu, to je velmi dojemná scéna." Za mřížemi jejich cely se objevil Evor a cenil na ně své obnažené tesáky. „Kráska a zvíře."

Shay lehce odstrčila skřeta a na obranu se postavila před něj.

Trol vstoupil do kobky a s hranou jízlivostí zamkl dveře. Lehko byste si ho mohli splést s člověkem. S hrozně ošklivým člověkem.

Byl to malý, zavalitý mužíček s kulatým rozplácnutým obličejem a hranatými čelistmi. Vlasy se mu v chomáčích ježily kolem uší a on se je pokoušel sčesávat přes lebku. Černé pichlavé oči měly tendenci zaplát, když se rozzuřil.

Teď je skrýval za tmavými brýlemi a sádelnatou postavu obepínal drahý, na míru šitý oblek. Jen zuby dávaly tušit, že

je trolem.

Ty a nedostatek morálních zásad.

„Polib si, Evore," zamumlala Shay.

Jeho hrozný úsměv se rozšířil. „Jak si přeješ."

Shay přimhouřila oči. Ten prevít se ji snažil dostat do postele od té doby, co získal její kletbu. Jediná věc, která mu v tom zatím dokázala úspěšně zabránu, bylo vědomí, že ona je ochotná oba dva zabít, než aby se nechala zneuctít.

„Raději se budu škvařit v pekle, než abych ti dovolila na mě sáhnout."

Zuřivost mu změnila rysy k nepoznání, ale zakrátko se ovládl. „Jednoho dne, moje milá krásko, budeš šťastna, že tě ojedu. Každý má svůj kritický bod. Nakonec tě zlomím."

„Ne v tomto životě."

Obscénně si přejel rty jazykem. „Jsi tak pyšná. Tak mocná. Bude mi potěšením dát ti své semeno. Ještě však nenadešel správný čas. Ještě mi musíš vydělat peníze. Peníze jsou důležitější." Zvedl ruku, kterou držel za zády, a odhalil těžká želízka. „Dovolíš mi, abych tě spoutal, nebo mám zavolat své chlapce?"

Shay si zkřížila paže na hrudi. I když byla jen napůl Shalott, vlastnila sílu a hbitost svých předků. Nevraždili své nepřátele démony jen tak bez příčiny.

„Po tolika promarněných letech si stále myslíš, že mně tví zabijáci mohou ublížit?"

„Ach, vůbec jsem neměl v úmyslu jim dovolit, aby zranili tebe. Před aukcí bych tě nechtěl mít poškozenou." Významně se zadíval na Leveta, který se jí skrýval za širokými nohavicemi. „Jen jsem si přál, aby tě přiměli k slušnému chování."

Skřet zoufale zavyl. „Shay!"

Sakra.

Potlačila neodbytnou touhu zabořit své ostré zuby do Evorova hrdla. Zbytečně by se zhroutila v křečích na podlahu a nechala by Leveta na pospas osudu. S jakým potěšením by si na jeho mučení ti rváči smlsli. Pokud věděla, jejich jediným potěšením bylo týrání ostatních.

Zpropadení trolové.

„Dobrá," vzdala se a natáhla paže.

„Rozumná volba," pochválil ji Evor a s varovným pohledem jí zamkl želízka na rukou. „Věděl jsem, že jakmile pochopíš situaci, hned mi porozumíš."

Shay bolestivě zaskučela, když se jí chladný kov zařízl do kůže. Cítila, jak z ní vyprchává síla a svaly slábnou. Pouta byla její Achillovou patou.

„Vím jedině, že jednou přijde den, kdy tě zabiju."

Evor zatáhl za řetěz, který spojoval želízka. „Chovej se slušně, ty děvko, nebo tvůj malý přítel pocítí následky. Rozumíš?"

Shay silou vůle potlačila žluč, která jí stoupala ze žaludku.

Už opět měla být postavena na pódium a prodána zájemci s nejvyšší nabídkou. Měl a být vydána na milost a nemilost cizinci, který si s ní bude moci dělat, co se mu zlíbí. A neexistovalo nic, co by mohlo její osud zvrátit.

„Jo, rozumím. Tak jdeme na to."

Evor otevřel ústa, aby pronesl nějakou debilní poznámku, ale uvědomil si, že situace je napjatá k prasknutí, a raději se odmlčel. Bohužel to dokazovalo, že není tak hloupý, jak vypadá.

V tichosti opustili celu a po úzkém schodišti vyšplhali do

zákulisí pódia. Tady se Evor zastavil jen proto, aby zamkl její pouta k těžkému sloupu, ukotvenému v podlaze hned za oponou. Potom vyklouzl na jeviště.

Sama v temnotě se Shay zhluboka nadechla a pokoušela se ignorovat vzrušené burácení davu nedaleko od ní.

I když potenciální kupce neviděla, cítila spoustu démonů a lidských bytostí. Čichala jejich pach. Poznávala jejich chtíč ve vzduchu.

Náhle se zamračila. Bylo tam i něco jiného. Něco co se proplétalo mezi všemi.

Ucítila ďábla a na kůži jí vyrazil studený pot. Byla to jen mlhavá představa, ozvěna jeho přítomnosti, ale i tak se jí útroby sevřely strachem a žaludek stáhl do tvrdého uzlíčku.

Potlačila instinktivní touhu vykřiknout a zavřela oči Přinutila se zhluboka dýchat. Evorův hlas slyšela, jako kdyby přicházel z velké dálky.

„A nyní, dámy a pánové, démoni a víly, mrtví i ne mrtví... Nadešel čas pro vrcholné číslo dnešního večera. Zlatý hřeb. Položku tak vzácnou, že zde může zůstat jen ten, kdo je ochoten platit zlatem. Ostatní prosím, aby si odpočinuli v našich saloncích, kde je připraveno bohaté občerstvení."

I když si Shay uvědomovala, že by ji mohlo zahlédnout oko budoucího kupce, znechuceně se ušklíbla. Evor byl odjakživa velký chvástal, ale dneska večer hrál jednu ze svých životních rolí. Bohužel pro ni.

„Přistupte blíž, přátelé," komandoval zbylé účastníky dražby. Na zlatý kupon museli účastníci mít padesát tisíc dolarů v hotovosti. Trh s otroky zřídkakdy akceptoval šeky nebo kreditní karty. Pěkně zaplať a odvez. „Určitě si nebudete přát zmeškat první pohled na můj nejvzácnější

poklad. Nebojte se, je přivázaná, nepředstavuje žádné nebezpečí. Žádné nebezpečí kromě svého neodolatelného šarmu. Vyrve vám srdce z těla, ale mohu vám slíbit, že si ho podmaní svou krásou."

„Zavři už klapačku a roztáhni oponu," zaječel někdo.

„Jsi netrpělivý?" obořil se na něj Evor se zlobou v hlase. Nelíbilo se mu, že jeho precizně připravené vystoupení bylo narušeno.

„Nemám času nazbyt. Ukaž nám ji."

„Ach, jsi ještě nezkušený... Jaká škoda. Doufám, že pouze v oblasti aukcí," pohrdavě se ušklíbl Evor a vysloužil tak své oběti posměšný smích. Když odumřel, pokračoval dál. „Kde jsem to skončil? Ach, už vím. Moje prvotřídní zboží. Nejkrásnější otrokyně. Démoni i zlí duchové, dovolte mi představit lady Shay... Poslední žijící z rodu Shalott."

Dramatickým pohybem zatáhl za oponu a potom se v oblaku umělého kouře před zraky nadržených kupců objevila Shay.

Sklopila zrak, když uslyšela obdivné povzdechy. Místnost byla naplněna téměř zvířecí touhou. Stačilo jí, že to cítila, nemusela to vidět vepsané v jejich tvářích.

„Co je to za trik?" ozval se nevěřícný hlas. Nebylo divu. Shay věděla, že je opravdu poslední Shalott, co chodí po světě.

„Žádný trik, žádný klam."

„Proč bych ti měl věřit, trole? Dej nám důkaz."

„Důkaz? Dobrá." Evor si chviličku prohlížel dav. „Ty tam, pojď sem," poručil neznámému.

Shay se napjala. Tělo ji varovalo, že se blíží upír. Její krev byla pro nemrtvé drahocennější než zlato. Afrodisiakum, pro

které byli ochotni zabíjet, aby si je opatřili.

Upřela svou pozornost na vysokého upíra, který vypadal jako kost a kůže. Sotva si povšimla, že Evor popadl nůž a lehce jí řízl do paže. Se sotva slyšitelným zasyčením se upír sklonil a lízl si její krve. Tělo se mu otřáslo, když zvedl hlavu a podíval se na ni lačnýma očima.

„Opravdová Shalott, s lidskou krví," zaskřehotal.

Evor se vklínil mezi ně a odkázal chamtivce na své místo. Ten se váhavě vracel, připraven přinaskytnuvší se příležitosti okamžitě zabořit své zuby do Shayina krku a vysát ji. Trol počkal, až se dav uklidní, a potom se vrátil na své místo za pultíkem. Dramaticky zvedl kladívko nad hladu. Směšný pitomec.

„Spokojeni? Dobrá." Udeřil kladívkem do pultíku. „Zahajuji dražbu na padesáti tisících dolarech a pamatujte, gentlemani, pouze v hotovosti."

„Padesát pět tisíc."

„Šedesát tisíc."

„Šedesát jeden tisíc."

Shay měla při vyvolávání nabídek sklopené oči. Už brzy bude stát tváří v tvář svému novému pánovi, ale nechtěla sledovat handrkování o svou osobu. Jako kdyby se psi přetahovali o kost.

„Sto tisíc dolarů," ozval se rezavý hlas zezadu místnosti.

Na Evorově tváři se objevil prohnaný úšklebek. „To je velmi velkorysá nabídka, pane. Ještě někdo jiný? Sto tisíc poprvé... sto tisíc podruhé..."

„Pět set tisíc dolarů."

V místnosti se rozhostilo ticho. Shay bezděčně zvedla oči a zírala do davu. Na tom nebezpečně hedvábném hlasu bylo

něco známého.

„Vystupte," vyzval neznámého Evor a oči mu zaplály. „Pojďte blíž a řekněte své jméno."

Dav se rozlil do stran a ze stínu vystoupila vysoká elegantní postava. Vzrušený šepot doprovázel kroky muže s neobyčejně krásným obličejem, orámovaným proudem stříbrných vlasů padajících na záda.

Na první pohled bylo poznat, že jde o upíra.

Žýdný člověk se nemohl tolik podobat z nebe spadlému andělovi. A spadl zcela nedávno. Pohyboval se s takovou grácií. Všichni démoni s bázlivou úctou ustupovali vzad.

Shay uvízl dech v hrdle. Nepřekvapila ji jeho bezmezná krása ani vyzařující síla, natož pak sametový plášť, který zdůrazňoval jeho štíhlou postavu.

Znala toho upíra.

Stál po jejím boku, když bojovala proti čarodějnickému reji před několika týdny. Co bylo důležitější, zachránil jí život.

A teď na ni přisazuje, protože ji chce získat do osobního vlastnictví jako svůj majetek.

Ať se smaží v ohni pekelném.

Víper už žil na světě hodně století a viděl vzestupy a pády mnoha říší. Svedl nejkrásnější ženy světa a vysál krev králům, carům a faraónům. Tím změnil běh historie celého světa, ale teď byl přesycený, otupělý a nesmírně se nudil.

Už nebojoval, aby rozšířil své pole působnosti. Ne vrhal se do bitev s démony a lidmi. Nevytvářel aliance a nevměšoval

se do politiky.

Zajímal se jen o bezpečnost svého klanu a dostatečný profit ze svých obchodních aktivit, který mu umožňoval luxusní život, na který byl zvyklý.

Démonická Shalott mu však jednoduchou rutinu znepříjemňovala. Nemohl ji dostat ze svých myšlenek od té doby, co ji potkal. Už týdny pronásledovala jeho vzpomínky, dokonce se mu zjevovala ve snech. Byla jako trn, hluboko zabodnutý pod kůží, který nelze vyjmout

Nebyl si jistý, jestli mu to přináší potěšení nebo trápení, ale přesto ji hledal po celém Chicagu, až ji konečně našel.

V jejích očích však vůbec neviděl potěšení z toho, že ji koupil. I ve zšeřelém sále mu bylo jasné, že pohled, který k němu vysílá, sálá zuřivostí. Zřejmě nepochopila, jak a čest ji potkala, že patří právě jemu.

Maličko se usmál a znovu upřel svou pozornost na odporného trola, který stál za pultíkem.

„Jmenuji se Viper," informoval ho chladně.

Rudé oči se rozšířily překvapením. To jméno bylo známé po celém městě. „Jistě. Promiňte mi, že jsem vás hned nepoznal, pane. Máte... máte u sebe dost peněz?" polkl hlasitě Evor.

Viper sáhl do kapsy svého pláště pohybem tak rychlým, že některým přihlížejícím unikl, a vytáhl velký balíček, který odevzdal trolovi.

„Mám."

Evor s úlevou bouchl kladívkem do desku pultu. „Prodáno."

Shay slyšitelně zasyčela zlobou, ale než se jí Viper mohl plně věnovat, z davu vystoupil malý ježatý mužík a hřímal

hlasem plným vzrušení: „Počkejte! Aukce ještě nemůže být ukončena."

Viper přimhouřil oči. Ze své pozice se mohl tomu ubožákovi vysmát, ale cítil z něj zoufalý strach, který ho obklopoval jako mrak, utiskující jeho duši.

Tento muž byl v kontaktu se zlem.

Evor se na něj zamračil. Obnošený pytlovitý oblek i boty z druhé ruky, které měl muž na sobě, na něj vůbec neudělaly dojem. „Vy si přejete pokračovat v aukci?"

„Ano."

„Máte u sebe dostatečnou hotovost?"

Muž si osušil čelo, na kterém se perlil pot. „Ne u sebe, ale snadno ji mohu převést..."

„Zaplatit a odnést, to je pravidlo," zvýšil hlas Evor a na zdůraznění svých slov znovu udeřil kladívkem do pultu.

„Ne. Já vám ty peníze dám."

„Aukce je ukončena."

„Počkejte. Musíte počkat. Já..."

„Zmiz odsud, nebo tě dám vyhodit."

„Ne!" Muž bez varování vběhl na pódium a v rukou náhle svíral nůž. „Tato démonka patří mně."

Stejně rychle se ale na pódium dostal Viper a postavil se mezi Shay a onoho muže. Ten hrozivě zavyl a vrhl se na trola, který se mu zdál snadnější kořistí než odhodlaný upír.

„Tak moment, prrr, není důvod k nerozvážnostem," mírnil ho Evor a zároveň k sobě volal ochranku. „Pravidla jsi znal." Ukryl se za své strážce, jejichž tlustá pokožka je chránila před jakýmkoliv poraněním.

Viper překřížil paže na hrudi a ostražitě pozoroval pomateného muže, zároveň však byla jeho pozornost

soustavně odpoutávána jiným směrem. To dělala Shalott, stojící za ním.

Její krev sladce voněla, kůže vyzařovala teplo a energie z jejích pórů přímo čišela.

Okamžitě na její blízkost reagoval. Bylo mu, jako kdyby se přiblížil k ohni, od kterého si sliboval zahřátí, na jaké už dávno zapomněl.

Bohužel se musel víc věnovat bláznivému muži s nožem, na jehož rozhodnosti bylo něco podivného. Taková panika přece nebyla namístě. Musel by být idiot, aby nepoznal, že nemůže vyhrát.

„Držte se zpátky," zavyl mužík.

Trolové se však stále blížili, dokud Viper nezvedl elegantní paži. „Nechodil bych blíž než na dosah nože. Je očarován."

„Očarován?" Evorův výraz ztvrdl. „Magické předměty jsou na aukci zakázány pod trestem smrti."

„Myslíte si, že mě nějaký trol a jeho poskoci můžou dojmout?" Útočník zvedl nůž a namířil jej na Evorovu tvář. „Přišel jsem si pro poslední z rodu Shalott a bez ni neodejdu. Všechny vás zabiju, jestli budu muset."

„Můžeš to zkusit," poradil mu unylým hlasem Viper.

Muž se otočil na novou hrozbu. „S tebou nemám co bojovat, upíre."

„Chceš ukradnout démonku, kterou jsem právě koupil."

„Zaplatím ti, cokoliv budeš chtít."

„Cokoliv?" zvedl Viper obočí. „To je velkorysá až hazardní nabídka."

„Jaká je tedy cena?"

Viper předstíral, že přemýšlí. „Nic, co by sis mohl

dovolit."

Ovzduší začalo houstnout. „Jak to víš? Můj zaměstnavatel je velmi bohatý... a velmi mocný." Aha, konečně něco.

„Zaměstnavatel. Ty jsi tedy jen nastrčená figurka?"

Mužík přikývl a oči mu plály jako uhlíky. „Ano."

„A tvůj zaměstnavatel bude jistě rozzuřený, když mu nepřivedeš Shalott."

Útočník zesinal. Viperovi se zdálo, že už si představuje svůj budoucí osud. „Zabije mě."

„Tak to máš dilema, milý příteli, protože já nemám v nejmenším úmyslu ti dovolit, abys opustil tuto místnost s mou otrokyní."

„Proč vám o ni tolik jde?"

Viperův úsměv byl studený jako led. „Přece víš, že krev Shalottů je pro upíry afrodisiakum. Tak dlouho jsme si ho museli odpírat."

„Máš v úmyslu ji vysát?"

„To není tvoje věc. Je moje. Koupil jsem ji a zaplatil za ni."

Uslyšel za sebou přiškrcené zaklení a zařinčení řetězy. Jeho kráska byla zjevně nespokojená s odpovědí, kterou muži podal, a chtěla mu dát jasně najevo, že mu udělá peklo na zemi.

Tělem mu proběhl záchvěv vzrušení.

Miloval nebezpečné ženy.

KAPITOLA 2

Shay proklela pouta, která ji držela u sloupu. Proklela Evora, nenasytného zkurvysyna, který neměl žádné výčitky svědomí.

Proklela onoho podivného muže, který páchl jako prohnilé maso, jehož smrad dokázala už dávno rozeznat.

Nejvíc proklela Vipera, protože ji označil za svůj majetek a cetku.

Bohužel byly její kletby neúčinné, protože mužík dál mával svým nožem.

„Je moje. Musím ji mít."

Upír se nepohnul ani o píď, zdál se být víc mrtvý než nemrtvý. Jen chladný proud vzteku byl téměř viditelný přes jeho zdánlivě klidnou tvář.

„Chceš se mnou bojovat s nožem, který je jen očarovaný?" zeptal se.

Muž polkl. „Nemohu s ním porazit upíra."

„Ach, takže nejsi tak hloupý, jak jsem si myslel."

Maličké pichlavé oči Vipera probodly. Shay ucítila jeho zoufalou situaci. Bude si muset proklestit cestu jinak. Pohnul se směrem k Evorovi a s nečekanou zručností mu přiložil ostří ke krku. „Zabiju ho. Pokud je majitelem kletby nad Shay, zemře ona také." Pohledem stále visel na Viperovi, vědom si toho, že je nebezpečnější než ostatní osoby v místnosti. „Nebudeš z ní nic mít, jestli zemře dřív, než ji stačíš vysát."

Shay se přerývaně nadechla. Nebála se smrti, ale přece nepůjde do hrobu takhle nedůstojně, uvázaná ke kůlu jako otrokyně.

Viper se nepohnul, ale jeho síla zaplnila vzduch jako studená vlna. Stříbrné vlasy mu zavlály a sametový plášť se nadul.

„Nezabiješ ji," řekl takovým tónem, že Shay přeběhl mráz po zádech. „Nevěřím, že by tvůj zaměstnavatel byl potěšen, kdybys mu ji přinesl jako mrtvolu."

Útočník se divoce zachechtal. „Pokud skončiv rukou jiného, hrozí mi horší konec než smrt. Nech ji jít se mnou."

„Touží po ní tvůj pán nebo se jí bojí?" zamumlal Viper a lehce se pohnul kupředu. „Kdo je to? Démon? Kouzelník?"

„Stůj, nebo ji zabiju."

„Ne." Viper se k němu nepřestával pomalu blížil. „Pustíš nůž a půjdeš pryč."

„Nemůžeš mě hypnotizovat. Jsem imunní vůči těmi o magickým hovadinám."

„Dobrá, budu tě tedy muset zabít."

„Nemůžeš mě..." Slova varování mu ještě visela n.i rtech,

když ho Viper rychlostí blesku chytil za hnil" a poslal ho proti zdi.

Na tak malého muže se otřepal poměrně rychle. Rána otřásla táflováním a samozřejmě se sesunul k zemi, ale hned byl na nohou a v očích mu nebezpečně svítilo. Nebyl to zřejmě pouhý člověk, spíš čaroděj s talentem, který mu nabízel možnost ochrany.

Zvedl ruku, ve které svíral cosi jako malý kámen. Shay se zamračila. Tak dlouho žila s čarodějnicemi, že věděla, že ten krystal znamená zaříkadlo.

„Vipere."

Varovala ho, aniž by věděla proč. Proč by jí mělo záležet na tom, kdo onu bitvu vyhraje? Jestli ji mají vysát dnešní noci upíři nebo neznámé monstrum někde jinde — nebylo to snad jedno? Konec přijde tak jako tak.

Ještě než své jméno viděl na jejích rtech, prolétl Viper stranou a černou magií zažehl oheň na vzdálené zdi. Plameny okamžitě začaly olizovat drahé táflování a přítomní hosté v panice rychle utíkali. Kouzelný oheň byl nebezpečný jak pro démony, tak pro lidi.

„Popadněte hasicí přístroje, vy zatracení tupci," ječel v panice Evor na svou gardu. „Přece tady nepřijdu o veškerý majetek."

Jeho trolové váhavě zahájili svůj boj s plameny, ale Shay se nenechala zmást. Zajímal ji pouze duel mezi upírem a stále zoufalejším mužem.

Viper se k němu blížil a kabát mu obepínal pružné tělo. ,,Tvoje zaříkadlo tě neochrání před mými zuby. Zatnu ti je do hrdla," pronesl hedvábným hlasem. „Bojíš se smrti?"

„Lepší vysáté hrdlo než trest mého pána," vyhrkl muž a na

svou obranu zvedl kouzelný krystal.

Viper ještě jednou použil černou magii a zapálil pódium. Kolem nich začaly tančit plameny a Evor zpanikařil. „Sem, sem. Přineste sem vodu," sténal.

Při dalším zážehu spadla Shay na podlahu a jen rychlé reflexy ji uchránily před jistou smrtí sežehnutím. Mohla skončit jako topinka v toustovači.

Uslyšela zachroptění a rychle zvedla hlavu. Díky tomu viděla Vipera, jak se vznesl a přistál na vyděšeném muži. Stříbrné vlasy upíra se zježily a tesáky měl připravené k zabíjení. Už nebyl půvabným jinochem, pouze nástrojem smrti.

Muž vykřikl, když se upíří zuby zaťaly do jeho krku, ale jeho hlas rychle utlumila krev, která z prokousnuté tepny proudila do krku. Slonovinový koberec se rychle zbarvil do ruda. I když byl jen kousek od smrti, stále měl ještě sílu pozvednout nůž a opakovaně ho zabodávat do Viperova těla.

Shay zírala. I když ten nůž neměl sílu upíra zabít, každá rána musela ďábelsky bolet.

Znovu se ozvalo smrtelné zachroptění a ona odvrátila hlavu. Částečně byla vděčná, že se nemusí stěhovat ke zlu, jež stále naplňovalo vzduch, ale nechtěla vidět upíří hodování, i když jeho mlaskavým zvukům nemohla uniknout. Ona sama se přece mohla stát snídaní.

Ozvala se rána, když ubohý muž spadl na podlahu, i polom už jen zašustění sametového pláště.

„Pro příště ti, Evore, doporučuji pořádně prověřit osoby, které zveš na aukci," pronesl Viper unyle. „Černá kouzla se k obchodování nehodí."

„Ano... ano, zajistím to." Trol si zamnul ruce a rozhlédl se

po sále. Plameny byly uhašeny, ale táflování bylo poškozeno, pódium bylo v troskách a na světlém koberci se skvěly nevyčistitelné skvrny. „Co nejupřímněji se omlouvám. Nedokážu si představit, jak mohl proklouznout přes stráže."

„Otázka není jak. Bylo očividné, že jeho pán má velikou moc. Otázkou zůstává, kdo je jeho pán a proč byl tak odhodlaný získat Shalott."

„Nu... já si myslím, že teď už je to jedno," pokrčil Evor rameny.

„Pokud ho sem jeho pán nepřijde hledat."

Evorovy oči blýskly nevolí. „Myslíte si, že by nuohl?"

„K mým talentům nepatří věštění z křišťálové koule."

„Musím nechat odstranit tělo," zahleděl se trol na nehybnou postavu. „Že bych ji nechal spálit?"

„To už není můj problém," zavrtěl Viper hlavou, „teď si odnesu svůj majetek."

„Jistě, samozřejmě. Jsem tak zmatený." Trol si začal nervózně prohledávat kapsy a nakonec vytáhl malý amulet, který vložil upírovi do dlaně. „Tady máte."

Viper pečlivě ohledával malý oblázek štíhlými prsty a se zdviženým obočím Evora pozoroval. „To mi vysvětli."

„Pokud budete vlastnit tento amulet, Shay k vám musí přijít, kdykoliv ji zavoláte."

Tmavý zrak sklouzl na půvabnou dívku, která ztuhla, když byla zmíněna její osoba.

„Takže mi nemůže uniknout?" zamumlal Viper.

„Ne."

„A co ještě to umí?"

„Nic. Obávám se, že jinak si ji budete muset kontrolovat sám." Ještě jednou sáhl Evor do kapsy a vyndal těžký klíč,

který upírovi podal. „Navrhuji vám, abyste jí nechal pouta, dokud ji bezpečně nezamknete ve své cele."

Viper nespouštěl své oči ze Shay. „Nebojím se, že by mi unikla," řekl měkce. „Nech nás."

Evor se maličko uklonil a couval ke svým strážcům. „Jak si přejete." Posbíral si pečlivě všechny peníze, kter utržil a pokynul svým nohsledům, aby ho následovali. Viper okamžitě poklekl k Shay. „Nu, moje maličká, opět se shledáváme," zašeptal.

Z neznámých důvodů jí uvízl dech v hrdle. Bože, byl tak krásný. Oči se mu třpytily jako noční obloha, črty tváře mu zřejmě vymodeloval antický sochař. Stříbrné vlasy se leskly jako nejjemnější satén.

Možná byl stvořen k tomu, aby potěšil oko každé ženy, které překříží cestu. Touha vztáhnout ruku a dotknout se jeho tváře byla tak bezprostřední, že ji zasáhla jako blesk. Otřásla se. Už už se přistihla, jak zvedá paži. Sakra. Co se to s ní děje?

Tahle... podivná létající myš ji právě koupila se vším všudy, jak by řekl Levet. Sakumprásk.

Chtěla mu přece proklát srdce stříbrnou dýkou a ne zjišťovat, jestli by jí mohl přinést potěšení, které sliboval jeho luzný zjev.

„Řekla bych, že je to příjemné překvapené, ale jak pro koho," zasyčela.

„Ne příjemné, nebo ne překvapení?"

Jemným tónem pronesená slova se jí ovinula kolem těla a místo odpovědi se otřásla. Dokonce i jeho hlas laskal a sváděl.

„Hádej," odsekla.

Obočí měl jen o pár odstínů tmavší než vlasy, a když je zvedl, působil velmi udiveným dojmem. „Myslel bych, že budeš trochu vděčnější, má drahá. Právě jsem tě zachránil od dost nepěkné budoucnosti."

„Nejsem tvoje drahá a moje budoucnost opět závisí na tvé blahovůli."

„Nemůžeš vědět, jaké s tebou mám plány."

„Jsi přece upír. Nic víc vědět nepotřebuji."

Natáhl ruku a něžným pohybem zastrčil za ucho vlasy, které se jí uvolnily z copu. Žaludek se jí sevřel slastným očekáváním, taková byla jeho moc.

Zatracený upír.

„Věříš, že jsme všichni stejní?"

„Upíři jdou po mé krvi už stovky let. Proč bys měl být jiný?"

Pobaveně se usmál. „Máš pravdu."

Odtáhla se od něj, ale pevná pouta se jí bolestivě zaryla do zápěstí. „Věděl jsi, že tady budu, když jsi přišel na aukci?" zeptala se.

Na chviličku zaváhal, než přikývl. „Ano."

„Kvůli mně jsi přišel?"

„Ano."

„Proč?"

„Zřejmě proto, že jsem tě chtěl vlastnit."

V srdci ji zabolelo zklamáním. Sakra, sakra, sakra. „I když jsem ti zachránila život?"

Naklonil hlavu na stranu, aby si ji mohl lépe prohlédnout. „Zachránila život? Dost možná."

Shay doširoka otevřela oči překvapením. „Možná? Jak to myslíš? Edra tě chtěla zabít. Použila jsem proti ni

zaklínadlo."

Pokrčil lehce rameny. „Určitě jsi mě ušetřila bolesti a nepříjemného poranění, ale nelze prohlašovat, že by bylo smrtelné."

„Ty idiote," zaječela na něj, neuvědomujíc si, že je jeho otrokyní a její život visí na vlásku. „Zachránila jsem ti život a ty jsi přišel, abys mě koupil."

„Byl mezi zájemci někdo, kterému bys náležela raději?"

„Nejraději bych vás zabila všechny dohromady."

Zachechtal se. „Jsi krvelačná."

„Ne, pouze je mi zle z toho, že jsem vydána na milost a nemilost kdejakému démonovi, čarodějnici či bláznovi, co má dost peněz."

Pozorně si prohlížel její zrudlou tvář. „Doufám, že mi rozumíš."

„Nic nechápeš."

Lehký úsměv mu z tváře nezmizel, ale Shay si poprvé povšimla napjatých vrásek kolem jeho nádherných očí.

„Možná nic nechápu, ale vím, že dnes večer nemám dost sil s tebou bojovat, zlato. Byl jsem zraněn a potřebuji krev, která by mě uzdravila."

Shay málem zapomněla na bodnutí, která mu uštědřil podivný cizinec. Moc se o ně nezajímala, ale zmínka o krvi se jí vůbec nelíbila.

„No a?"

Do jeho očí se opět vrátilo pobavení, protože snadno pochopil její nesnáz. „Raději bych tě do svého sídla dopravil civilizovaným způsobem, ale také tě mohu držet spoutanou a vydržet tvé kopání a vřískání. Vyber si."

Nechtěla dát najevo svou úlevu. Stejně bylo jen otázkou

času, kdy se stane nedobrovolnou dárkyní krve.

„To není mnoho."

„V tomto okamžiku máš jen tento výběr. Co si vybereš?"

Zírala na něj a potom k němu natáhla paže. Boj byl zatím odložen. Zápěstí ji bolela jako deset čertů, i když to nechtěla přiznat. „Sundej mi pouta."

„Mám tvoje slovo, že se nepokusíš se mnou bojovat?"

Shay zamrkala údivem. „Ty budeš věřit mému slovu?"

„Ano."

„A proč?"

„Protože dokážu číst v tvé duši." Nepřestal se na ni dívat. „Mám tedy tvé slovo?"

Ach jo, do háje.

Nechtěla, aby věděl, že jakmile mu dá své slovo, nikdy svůj slib neporuší. To by mu nad ní dalo další moc.

Na chvíli odmítala dát svůj slib. Jak by mohla žít, kdyby se alespoň nepokusila proklát mu srdce kůlem? Měla přece svou čest. Když na ni však nepřestával hleděl tak, jak to umí jen upíři, poraženě vzdychla. Zůstal by zřejmě nehybně čekat na její odpověď navěky.

„Dnešní noci se s tebou nepokusím rvát," řekla se zaťatými zuby.

Usmál se její částečné porážce. „Nic víc jsem nemohl čekat, jak se zdá."

„Přesně tak."

Viper se nemohl zbavit úsměvu, když Shay doprovázel ke svému autu.

Nebyl si jistý, co ho tak těší.

Přišel na aukci, protože nemohl tuto krásnou démonku dostat z hlavy. Neměl nejmenší tušení, co si s ní počne. Věděl pouze, že by nesnesl, aby patřila někomu jinému.

Jeho plány nicméně nezahrnovaly ani bitvu s tmavým mužíčkem, hrozbu neznámého mocného čaroděje, ani zacházení, které si k němu dovolila jeho nová otrokyně. Proč se tedy musel usmívat jako idiot?

Sklouzl pohledem na rychlý pohyb Shayiných boků. Když před ním tak houpavě kráčela, pochopil. Byla to čirá touha, která ho spalovala.

Vůně její krve by dokázala přivést k šílenství každého upíra. Byl z ní cítit chtíč. On však žíznil i po něčem jiném.

Byla to její exotická krása, způsob, jakým se s grácií pohybovala, neústupná odhodlanost, která jí zářila v očích, a nebezpečí, jenž ho svádělo. Věděl, že se mu ochotně nevzdá. Její milenec si nebude nikdy jistý životem. Bud se k němu s láskou přivine, nebo mu vyrve srdce z těla.

To dodávalo špetku koření donchuanské náladě, jakou už dlouho nepocítil.

S očima stále upřenýma na hru jejích boků do ní málem narazil, když se Shay zastavila před černou limuzínou. „Ta je tvoje?" zeptala se.

„Zdá se, že ano."

Maličko se usmála, ale stejně z ní cítil ostražitost. Zřejmé Viperovo bohatství na ni neučinilo velký dojem. „Pěkná."

„Líbí se mi žít v blahobytu." Otevřel dveře a pokynul jí. „Až po tobě."

Napětím sebou trhla, ale se zvednutou bradou se posunula do přítmí vozu. „Ten zmetek," zamumlala si pro sebe.

Usmál se a posadil se naproti ní. To auto bylo uměleckým dílem. Bílé plyšové sedačky, naleštěné saténové dřevo, střešní okénko, vinný bar a plazmová televize.

Co víc by si mohl náročný upír přát?

Když se auto hladce rozjelo, Viper vytáhl dvě křišťálové sklenky a nalil jim štědrou dávku rubínového nápoje. „Dáš si? Je to výjimečně dobré burgundské."

Vzala si skleničku a očichala obsah, jako kdyby očekávala, že ji chce otrávit. „Nepoznala bych rozdíl, kdyby to bylo levné stolní víno."

Viper skryl úsměv a uznale se napil. „Vidím, že tě budu muset mnohému naučit. Zasvětím tě do tajemství vína."

Shay přimhouřila své zlaté oči. „Proč?"

„Proč co?"

„Proč by ses měl snažit? Může ti být jedno, jestli kdy ocením tvé výborné víno a luxusní limuzínu."

Maličko pokrčil rameny. „Mám rád společnost na úrovni."

„Společnost?" Suše se zasmála. „To mám být já?"

„Zaplatil jsem za tebe celkem velkou sumu peněz. Myslela sis, že tě zavřu do podzemní kobky?"

„A proč ne? Můžeš mě snadno vysát v zamřížovaní cele jako kdekoliv jinde."

Viper se pohodlně natáhl na sedadle a zasykl, když se ozvala jeho zranění. Už za pár hodin budou vyléčena, ale do té doby si jich bude zatraceně dobře vědom.

„Máš pravdu, že bych na tvé krvi mohl vydělat majlant," poznamenal a pozoroval její upjatý výraz přes okraj skleničky. „Upíři by mi zaplatili cokoliv, kdyby mohli jen ochutnat tvůj životodárný elixír. Já však netoužím po majetku, raději si tě ponechám pro sebe."

„Budu tvoje soukromá zásobárna?" zeptala se ho Shay posměšně.

„Možná," odpověděl roztržitě a sáhl pod sedadlo, odkud vytáhl malou keramickou nádobku. „Natáhni ruce."

Ztuhla děsem, jak ostatně předvídal. Zdálo se jí zcela jasné, že se bude muset podělit o svou krev s upírem. To pomyšlení bylo horší než smrt. „Cože?"

„Natáhni ruce."

„Teď?"

„Právě teď."

Zaťala zuby, ale podvolila se jeho přání s tichou zuřivostí. V duchu Vipera proklínala, zvedla však k němu štíhlé paže.

Popadl ji jednou rukou za zápěstí a druhou nahrál z nádobky světle zelený krém, který začal opatrně roztírat po otlačeninách, způsobených těžkými kovovými pouty.

Mohly by jí tam zůstat stopy navždy, kdyby o ně nebylo náležitě postaráno.

„Co to děláš?" zeptala se ho.

„Nechci, abys trpěla. Čarodějnice nemám moc v lásce, ale musím uznat, že jejich lektvary a mastičky mají kouzelnou moc."

Shay se nechápavě zamračila, ale nastavila mu i druhou ruku.

„A proč to děláš?"

„Jsi zraněná."

„Ano, ale... proč se o to staráš?"

Viper se na ni zadíval. „Jsi moje. Starám se jen o svůj majetek."

Sevřela rty. Takové vysvětlení se jí vůbec nelíbilo, ale pod jeho něžným dotykem se jí uvolnily svaly a už se

nepokoušela z jeho stisku vymanit. Ne, dokud nezvedl její zápěstí k ústům a nepolíbil ho.

„Ne, prosím," zašeptala. „Já se..."

Najednou se jí rozšířily oči strachem. Prudce se mu vytrhla a položila ruce na chladnou okenní tabulku.

Viper ucítil ve vzduchu záchvěv nebezpečí. „Co je to?"

„Temnota, která přichází z aukční síně," zašeptala Shay. „Pronásleduje nás."

„Dej hlavu dolů," poručil jí, sám se sklonil a tentokrát zpod sedadla vytáhl pistoli.

Do limuzíny něco zezadu prudce narazilo. Do háje! Viper se nebál, že by bylo auto zničeno. Bylo vykonstruováno, aby vydrželo výbuch malé nukleární bomby. A ještě ke všemu byl řidičem upír. Pierrovy reflexy byly nejrychlejší na světě a byl nesmrtelný.

Perfektní šofér.

Viper pomalu stáhl kouřově šedé okénko. Dovnitř začal proudit chladný noční vzduch. Shay se otřásla. Pronásledoval je veliký džíp, neustále zrychloval a snažil se je vytlačit ze silnice. Viper viděl, že ve voze sedí dvě osoby a že jsou to lidé.

„Dej mi také zbraň."

Obrátil se k Shay, překvapen jejím požadavkem.

„Ty víš, jak se s ní zachází?"

„Ano."

Aniž by z ní spustil zrak, sáhl Viper za sedadlo a vyndal revolver, podobný jeho zbrani. Shay okamžitě bez námahy odjistila. Vsadil by se, že nestřílela poprvé.

To nebyla povzbudivá myšlenka.

Alespoň však náhodou nezasáhne sebe, nebo nedej bože

jeho, pomyslel si sarkasticky, když začala stahovat druhé okénko.

„Miř na pneumatiky," nařídil jí, naklonil se ven a opřel se o dvířka. Zatajil dech, zamířil a hned napoprvé se trefil do levého kola. Z druhého okénka zasypala Shay auto sprškou kulek, z nichž alespoň jedna zasáhla cíl. Džíp se dostal do smyku a Viperovi se z boku podařilo zasáhnout řidiče, i když nevěděl, jestli ho zabil.

Auto se zřítilo ze silnice a Pierre začal zpomalovat, jako kdyby cítil, že Viper chce ty muže dostat. Vytluče z nich informace, které potřebuje, a potom je vysaje. Ať už cokoliv nebo kdokoliv toužil po jeho Shalott, má smůlu, i když se ukazuje, že to nebude jen amatér na úrovni obtížného hmyzu.

Potřeboval vědět, kdo proti němu stojí.

Džíp v obrovské rychlosti narazil do sloupu a explodoval. Viper zaklel. Do prdele. Cožpak se tohle neděje jen ve filmech?

Vklouzl na sedadlo a zaklepal na prosklenou přepážku. Auto poslušně zrychlilo. Pozoroval Shay, jak usedá naproti němu, a natáhl ruku, aby mu podala pistoli. Zaváhala jen na vteřinku, podala mu ji a Viper obě ukryl pod sedadlem. Usmál se na ni. „To nebylo špatné."

„Je přesná."

Usmál se o trochu víc. „Já vím." Zúžila oči. „Vůbec ses nebál, že bych tu pistoli mohla obrátit proti tobě?"

„Cožpak |si nebyla v takovém pokušení?" „Kulka iě nemůže zabít."

„Tahle je stříbrná, mohla by mi způsobit velmi vážné zranění."

V očích se |í nebezpečně zablýskalo. Jak ráda by mu

ublížila.

„Řekl jsi, že věříš mému slovu."

„Přežil jsem mnoho století jen díky poznání, že se někdy mohu mýlit. Je lepší být v bezpečí než pozdě bycha honit."

Shay se uraženě stáhla do rohu sedadla a pohrávala si s dlouhým copem. Neměla mu nic slibovat. Cítila porážku.

„Jestli ti budu chtít ublížit, žádnou zbraň k tomu potřebovat nebudu," prohlásila rozhodně.

KAPITOLA 3

Shay vůbec nebyla hloupá.

Věděla, že dobírat si upíra se může stát nebezpečnou hrou, stejně jako hrát ruskou ruletu s nabitou pistolí. A ona mu byla vydána na milost a nemilost.

I když ji všechny smysly varovaly, aby držela jazyk za zuby a přikrčila se v měkkém koženém sedadle, aby nebyla vidět, její pýcha byla silnější.

Viper představoval všechno, co neměla ráda.

Byl příliš hezký, nechutně bohatý a navíc si byl velmi dobře vědom své hodnoty. To jí vadilo strašně moc.

Hluboko uvnitř mu záviděla tu sebejistotu. I kdyby žila celých tisíc let, nikdy by si nedokázala osvojit takovou víru v sebe sama.

Ona byla míšenka, napůl démon a napůl člověk. Nepatřila nikam a nikdy nebude.

Upír se zavrtěl na sedadle, aby se mu sedělo pohodlněji, a

zíral na ni.

„To je fascinující rozhovor, moje milá, určitě nepostrádá lištou hloubku. V tuto chvíli se však musím soustředit na toho, respektive co nás pronásleduje a chce tě získat."

„Já nevím," prohlásila Shay upřímně. Neměla tušení, kdo po ní jde. Trávila svůj život v ústraní, pokud to jen bylo trochu možné, a nepřipoutávala zbytečně pozornost. To jí pomáhalo přežít.

„Žádný zhrzený majitel z minulosti?" zeptal se Viper.

„Kromě Evora, který vlastnil moji kletbu, jsem patřila pouze Edře." Zaťala zuby. „A teď tobě."

„A co bývalý milenec, který může cítit zášť?"

Shay cítila, jak bezdůvodně rudne. „Ne."

„Opravdu ne?"

„Nic, co by tě mělo zajímat."

„Začalo mě to zajímat, když se nás někdo pokusil zabít."

Shay si zuřivě zatahala za cop a podívala se do Viperova krásného obličeje. „Tak mě vrať zpátky Evorovi."

„To nikdy." Bez varování se naklonil a uvěznil ji v rohu sedadla svými pažemi. „Jsi moje."

Jeho obličej byl tak blízko, že jasně viděla zlaté záblesky v jeho roztoužených očích. Srdce se jí rozbušilo tak, že hrozilo vyskočit z hrudi.

Částečně cítila strach, ale nemohla se vymlouvat. Ta druhá polovina pocitů patřila touze. Nemusela ho přece milovat, aby mohla cítit neodbytné nutkání servat mu z těla oblečení a nechat ho, aby ulehl na její tělo. Od hlavy až k patě pro ni představoval chutné sexuální sousto, které ji velmi

vzrušovalo. Jen smrt by jí mohla zabránit, aby se nechtěla oddat jeho kráse a utišit vzrušení, které podvědomě cítila už po staletí, jen si je nechtěla přiznat.

Viper nad ní ztuhl, protože ucítil záchvěv žádostivosti. Tesáky se mu prodloužily, jak jeho tělo zareagovalo.

Shay se náhle vzepřela. „Ne."

„Bojíš se, že se ti zakousnu do krku a napiju se tvé vzácné krve?"

„Jen se nechci stát chodem na čtyřech kolech."

Viper jí jemně přejel rty po ústech a po tváři. „Pro upíry existuje mnoho důvodů, proč sdílet svou krev. Víra, přátelství, láska... a chtíč."

Srdce jí zabušilo v hrudi, když ji pohltil neznámý temný žár. Dotýkal se jí pouze svými rty, ale v podbřišku jí žhnulo vzrušením a bradavky se jí nalily k prasknutí.

Bože, už tak dlouho neměla muže.

Jeho jemné vlasy ji pošimraly na nose, když jí sklouzl ústy na krk. Byl cítit drahou kolínskou a něčím téměř zvířecím, mužským. Na chvíli se zastavil na žilce, která prudce tepala, a potom sklouzl jazykem, který zanechával vlhkou stopu, zpátky na hrdlo.

Zachvátila ji panika a prudce se vzepřela rukama proti jeho hrudi.

„Vipere."

„Teď netoužím po tvé krvi, lásko." Něžně se jí dotýkal rty a vysílal tím slastné signály do její páteře.

„A co tedy chceš?"

„Všechno ostatní." Zvedl hlavu a políbil ji tak, že málem ztratila vědomí.

Ach, Shay, nemysli na chlípné rty tohoto muže, ani na jeho

dokonalé tělo, ani na horkost, která tě zachvátí pokaždé, když se k tobě přiblíží.

Jak směšné varování, které bylo nemožné splnit. Od dala se polibku.

Jeho ústa na ni neútočila, ale přesto z nich cítila tak o vou vášnivost, že pootevřela rty, aby se jim přizpůsobil.i. Uniklo jí slastné zasténání, když. vzal její obličej do dlaní.

Zatraceně. Její tělo přímo volalo po dalších hebkých a zkoumavých dotycích.

S naléhavou lačností jí vnikl do úst jazykem a potýkal se s jejím. Shay s úděsem zjistila, že její ruce, kterými ho původně odtlačovala, se ho chytily za klopy kabátu a přitahovaly ho blíž a blíž.

Od chvíle, kdy tohoto upíra před mnoha týdny poprvé potkala, často se zjevoval v jejích snech a nedovolil jí zapomenout na pocity, které s ním poznala. Teď za to pykala tím, že nebyla schopná potlačit primitivní žádostivost.

Jeho ruce sjely z obličeje na krk tak lehounce, že je cítila spíš jako křídla motýla. Uvědomila si je, až když se objevily na jejích ňadrech a palce začaly jemně hníst už tak ztuhlé bradavky.

„Vipere?"

Sklonil se k jejímu uchu a zašeptal: „Pssst, neublížím ti."

„Chceš mě kousnout?"

„Mám teď v hlavě něco úplně jiného," zahučel.

Otřásla se. Viper ji zatlačil do sedadla a vklínil své koleno mezi její nohy, aby mezi jejich těly nezůstala žádná mezírka. Ucítila jeho erekci, jak ji tlačí na břicho, a rozkoš, kterou jí to přineslo, ji zároveň varovala.

Co to u všech čertů dělá?

Byla Viperovou otrokyní sotva hodinu a už málem podlehla touze servat mu oblečení z těla. Možná je v jeho moci, ale to neznamená, že se stane snadnou kořistí.

Cožpak nemá žádnou sebeúctu?

Zhluboka se nadechla a pokusila se najít ztracené smysly.

„Ne," vyrazila ze sebe.

Sotva slyšitelný hlas přiměl Vipera, aby zvedl nevěřícně hlavu. Ztuhl. „Co jsi říkala?" zeptal se.

Tělo se jí chvělo zklamáním, když se její ruce začaly bránit jeho dotykům. „Řekla jsem ne."

Byla připravena, že se jí vysměje nebo ji bude ignoroval. Byla přece jeho otrokyní a on měl moc nakládat s ní tak, jak uzná za vhodné. Kromě toho nikdy nepotkala muže, který by si nemyslel, že ne znamená ve skutečnosti ano.

Viper se od ní nečekaně odtáhl. Shay překvapeně zamrkala, když viděla, že se znovu usadil na sedadle naproti ní. Tvářil se zcela neutrálně, prsty se mu nechvěly zlobou ani přerušeným vzrušením. Zvedl ke rtům sklenici s vínem a nezúčastněně se napil.

„Ty..." Shay si nerozhodně zastrčila uvolněné prameny vlasů za uši. „Proč jsi přestal?"

Pozoroval ji přes okraj sklenice. „Řekla jsi *ne*. Myslel jsem si, že to znamená *ne* ve významu tohoto slova."

„To ano, ale..."

„Jsem upír, ne monstrum."

„Když dva říkají totéž, není to totéž," zamumlala.

„Cože?"

„Cožpak záleží na tom, co chci já? Jsem přece tvoje otrokyně."

Prudce odložil sklenici stranou. „Ale ne moje děvka."

Podezřívavě přimhouřila oči. Zněl velmi upřímně, ale stejně byl upír. Jeho největší dovedností bylo klamat. Pokud si vás nepodmanili zjevem, dokážou to hezkými slůvky.

„Takže mi stačí říct *ne*?"

„To je vše, co musíš udělat."

„Nevěřím ti."

Oči se mu zablýskly hněvem, ale rysy jeho tváře se ani nepohnuly.

„Ty máš na výběr."

Shay si začala nedůvěřivě pohrávat se svým copem. Byla to past. Určitě to byla past.

„Když nemáš v úmyslu přinutit mě násilím, proč jsi mě vůbec kupoval?"

Jeho rty se prohnuly v sardonickém úsměvu. „To je otázka za sto tisíc dolarů." Shay se zamračila, ale než se ho mohla vyptávat dál, auto se zastavilo. „Jsme doma," zvedl ruku Viper. „Mohu ti pomoci z vozu?"

Viper skrýval své pobavení, když pozoroval Shay, jak pomalu prochází kuchyní a obdivuje blýskající se spotřebiče a dřevěnou podlahu. Zrak jí běhal z prostých závěsů přes ručně tkané koberečky až k měděným pánvím a hrncům, zavěšeným nad velkým řeznickým špalkem.

Dvoupatrové sídlo venkovského typu bylo krásné. Realitní agent tvrdil, že vzbuzuje dojem útulnosti, ale jen těžko se mohlo měřit s ostatními Viperovými příbytky. Když si ho koupil, jeho jediným zájmem bylo, aby se nacházelo v ústraní a dalo se bránit. Každý upír po určité době, většinou čítající

staletí, potřebuje domov, kde se cítí v bezpečí a může odložit hrozivý výraz.

Nebo i své tesáky.

Shay se k němu pomalu otočila s nevěřícným výrazem v očích. „Tohle je tvůj domov?"

Viper odhodil na židli těžký plášť a hned k němu přidal i sako. Stál před ní jen v bílé lněné košili a kožených kalhotách. Znovu se pousmál, když viděl, že Shay si stejně obdivným pohledem prohlíží i jeho tělo. V limuzíně už zjistil, že na jeho dotyky ochotně reaguje. Líbilo se mu, že je vroucí a vášnivá, přesně tak, jak by si přál každý muž. Už brzo mu svou náruživost předvede v posteli.

Pod ním, nahoře...

„Jen jeden z nich."

„A kolik jich máš?"

Pokrčil rameny. „Záleží na tom?"

„Myslím, že ne."

Pomalu k ní přistoupil, ale nepřekvapilo ho, když začala couvat. Snad ji okouzlil, ale nechtěla se nechat lehce dobýt. Pro přepracovaného upíra však její okolky neznamenaly žádnou zábavu.

„Doufala jsi v grandióznější sídlo?"

Při té myšlence se ušklíbla. „Proboha, jen to ne."

Pokračoval směrem k ní, až zjistila, že se zády opírá o ledničku. „Mám několik domů, které také využívám, zejména když se chci bavit, ale tento je mým soukromým rájem. Občas dávám přednost samotě."

„Jsme tu sami?"

Jeho pohled nedobrovolně sklouzl z napjaté tváře ke spoře oděnému tělu. Když ji spatřil takto oblečenou poprvé, chtěl

vyrvat Evorovi srdce z těla, ale teď nemohl popřít, že harémové hadříky mají svůj půvab.

„Pozemek hlídají strážci a mám hospodyni z řad lidí, která přichází během dne. Jinak máme dům sami pro sebe." Zaměřil svou pozornost na křivku jejích úst. „Chutná představa, že?"

„*Chutná* není právě slovo, které bych použila."

Přitiskl se na její tělo. „Raději bys byla obklopena hladovými upíry? To mohu snadno zařídit."

Dech jí uvázl v hrdle a srdce začalo prudčeji bít. „Nech toho."

Dotkl se její tváře. „Budeš mě muset pustit, zlato."

„Cože?"

„Opíráš se o ledničku. Nemohu se dostat ke své krvi."

„Ach."

Rychle mu vyklouzla z náručí a zapýřila se.

Viper vytáhl z ledničky nádobu s krví a rychle ji vypil. Potom vyndal sáčky s jídlem, položil je na kuchyňskou linku a začal je rozbalovat.

„Nevěděl jsem, co ráda jíš, tak hospodyně připravila spoustu věcí. Je tu něco z čínské, italské a mexické kuchyně a taky pečené kuře. Dej si, na co máš chuť."

„Tohle všechno jsi objednal ?" Shay překvapeně rozevřela oči a prohlížela si pochoutky rozložené na pultě. „Jak jsi mohl vědět, že při aukci přeplatíš všechny ostatní?"

Viper si pomalu prohlédl její štíhlé tělo a v útrobách se mu začalo šířit teplo. „Vždycky dostanu to, co chci, dříve či později."

Oči jí zasvítily. „Teď z tebe promluvil pravý upír."

Opřel se o příborník. „Co máš proti upírům, že mluvíš,

jako kdyby ti byli stále v patách?"

Shay natáhla ruku a vzala si žloutkovou rol ku s nejbližší kartónové krabičky. „Nic moc, až na to, že mě od narození pronásledují a chtějí vysát."

„Upíři nejsou jedinými démony, kteří touží po tvé krvi. Tvá nenávist se mi zdá osobnějšího charakteru."

Neodpověděla, protože si posloužila další rolkou a ještě plněnou taštičkou. Viper také mlčel a čekal, až dožvýká a přizná pravdu. Teprve když naplnila žaludek, zhluboka povzdechla a trochu se na něj zamračila.

„Upíři zabili mého otce."

U všech svatých! To pochopitelně vysvětlovalo její agresivní chování vůči němu a také znamenalo další překážku na cestě k dobývání jejího těla.

„To je mi líto."

„Stalo se to už dávno," pokrčila Shay netrpělivě rameny.

„Vychovávala tě matka?"

„Ano."

„Byla člověk?"

„Ano."

Skrývala své emoce, ale Viper uměl číst řeč těla, protože se v tomto oboru staletí cvičil. Predátoři dělali vše, aby dobyli svou kořist.

„Ona tě ukrývala před světem démonů?"

„Jak nejlépe to svedla."

„Prošla jsi člověčími testy?"

Hněv jí zalomcoval tělem, takže nemusel vynaložit velké úsilí, aby si přečetl její myšlenky. „Už ses mě ptal, proč nenávidím upíry, a já ti odpověděla. Můžeme změnit téma?"

Viper se usmál a narovnal se. Měl celou věčnost na

kladení otázek. Zjistí Shayino tajemství, stejně jako vše ostatní, co ho na ní zajímalo.

„Najez se. Musím si před svítáním vyřídit pár telefonátů."

Zastavil se u ní jen na okamžik, aby jí lehce přejel bříšky prstů po tváři, a potom se odebral do své pracovny. Nezapomínal, že něco mu touží ukrást jeho Shalott.

To nepřipustí.

Měl v úmyslu provést taková opatření, aby záhadného nepřítele vystopoval a zatočil s ním.

KAPITOLA 4

Dům postavený na srázu nad mohutnou řekou Mississippi byl velice příjemný. Jako většina venkovských stavení tohoto typu byl jednoduchý, s dlouhou verandou a strmou střechou. Na několika místech se drolila bílá omítka a okapy byly tu a tam prověšené, člověk by však řekl, že to mu dodává punc domácké útulnosti. Dům obklopovala zvlněná zahrada s pár přístřešky, kterou zdobily staré jasany, duby a keře svídy.

Na první pohled z obydlí vyzařovalo teplo domova a náhodný kolemjdoucí si mohl představovat, jak vřele by byl uvítán.

Pouze však na první pohled.

Cizinec, který by se dostal do blízkosti domu, by nebyl vítán a na teplé jídlo by rovnou mohl zapomenout, pokud by ovšem sám neposloužil jako pochoutka. Naštěstí byl dům izolovaný a místní obyvatelé se už dávno naučili nezkřížit novému majiteli cestu. Hluboké ticho tu bylo narušováno jen občasných zpěvem ptáků.

Umístění domu nebylo dílem náhody. Pod útesy se ukrývaly jeskyně, které se táhly na míle daleko. Pojilo se s nimi několik legend. Někteří lidé tvrdili, že jeskyně byly vyhloubeny při stavbě podzemní železnice, jiní je považovali za úkryt lupiče Jesse Jamese. Pro ostal ní sloužily při pašování drog po řece jako překladiště.

Žádná z těchto pověstí se nezakládala na pravdě. Jeskyně byly domovem démonů už dávno předtím, než se zde objevili první osadníci. A v té nejhlubší z nich seděl štíhlý skřítek se záplavou zlatých kudrnatých vlasu a hleděl do křišťálové koule.

Vůbec se do tohoto místa nehodil. V zelené saténové róbě, která ladila s jeho očima, a se zlatými lístky vetknutými do vlasů vypadal neodolatelně. Také neměl v úmyslu zdržovat se v temném podzemí příliš dlouho, ale tentokrát mu tma dobře posloužila.

Přetřel rukou kouli, aby zmizel obraz, který vyvolal. Stín, který visel nad ním, že roztřásl hněvem.

„Tvůj čaroděj selhal," obvinil ho křaplavým tónem.

„Zdá se, že máte pravdu, můj pane." Damokles vstal a oprášil si plášť. „Varoval jsem vás, že na Josefa není příliš spolehnutí."

„Byl to blázen a patolízal, ale nezdá se mi, že by to byla jen jeho chyba. Co myslíš?" Stín začal růst. „Kdybych byl podezřívavý, začalo by mi vrtat hlavou, proč jsi na aukci neposlal osobu s pořádným obnosem."

Na nezřetelných črtech skřítkova obličeje se objevil prchavý úsměv. Nebyl lhostejný k nebezpečí, které pulzovalo ve vzduchu. Jen úplný hlupák by věřil, že stín není schopen smrtelného zásahu. Už staletí byl však pro svého pána

nepostradatelný, proto se o svůj život nemusel strachovat.

„Ubližujete mi, pane," zaprotestoval a pohrával si s řetízkem, který mu zdobil labutí krk. „Nemohl jsem v žádném případě vědět, že ten upír bude disponovat lakovou částkou. Opravdu byste svěřil víc než půl milionu služebníkovi? I když Josef složil slib oddanosti, nevěřím, že by nebyl v pokušení sebrat peníze a utéci."

Uši mu začalo trhat pronikavé syčení. „Přece věděl, že kdyby nás podvedl, zabili bychom ho."

„Jistě, ale nenasytnost nemá logiku."

„Takže teď nemáme Shalott, a co je horší, je v rukou upíra."

Skřítek vyhrnul obočí. „To je jistě dobrá zpráva. Máte přece v klanu určité postavení. Nemůžete jednoduše Vipera požádat, aby vám svou kořist předal?"

„Idiote." Neviditelná ruka udeřila Damokla do tváře. „Můj zájem musí zůstat utajený. Jen by se začaly šířit domněnky, po kterých dvakrát netoužím. Nikde se nesmí objevit ani náznak mého spojení se Shalott, dokud nebudu úplně uzdravený. Kdyby moji nepřátelé věděli, že jsem zeslábl..."

Damokles cítil, jak mu po tváři stéká krev, ale neučinil ani pohyb, aby ji otřel. „To se nikdy nestane, pane, dokud budu stát po vašem boku."

„Můj sladký skřítku, jak jsi loajální," tropil si z něj žerty hlas.

„Má oddanost je hluboká jako moře."

„Spíš jako moje truhlice s poklady."

Damokles se uklonil. „Všichni máme své slabůstky, ne?"

„Cha," ošil se netrpělivě stín. „Chci toho démona. Probuď svého mazlíčka."

Damokles se napřímil a myšlenky mu začaly vířit v hlavě. Byl vždycky pyšný, že počítá s každou eventualitou. Budoucnost pro něj nebyla záhadou. Nikdy nebyl přistižen nepřipraven. Teď však musel sám sobě přiznat, že ho smysly oklamaly.

Jak otravné.

„Mého mazlíčka?" Znovu se dotkl řetízku na krku. „Přece ještě ne, můj pane. To nutně vyvolá nežádoucí pozornost. Mám několik jiných..."

Hlas se mu přidusil, když mu stín přiškrtil přívod vzduchu do plic.

„Zapomněl jsi snad, kdo je tady pánem?"

Před Damoklovýma očima začaly tančit černé tečky. Teprve potom ho stín pustil a umožnil mu lapavě se nadechnout. I když s ním lomcoval hněv, dlouhou praxí ho snadno potlačil. Klesl na kolena a sklonil svou hlavu jako uctivý služebník.

Bude muset změnit plány, je přece velmi vynalézavý.

„Jak si přejete, můj pane." Pomalu zvedl hlavu. „Nemáme však jistotu, že se akce obejde bez obětí."

„Co je mi po tom, budu-li mít Shalott?" zaburácel stín.

„Ten upír..."

„Nezbytná nehoda."

Damokles se úmyslně odmlčel. „Možná nezbytná, ale nevěřím, že vaši Havrani budou mít pro náš plán pochopení."

Znovu se ozvalo zasyčení. „Proto se nesmějí nic dozvědět. Je to jasné?"

Damokles skryl úsměv. Alespoň těmito dementy se nemusí zabývat. Vždycky se všemožně snažili mu škodit a vměšovat se do jeho plánů a on si slíbil, že se jim pomstí. V

tom byl velmi dobrý.

Ale teď ne, ještě ne.

„V pořádku, pane. Měl bych jít a postarat se, aby nedošlo k nešťastným chybám."

„To je moudré rozhodnutí."

Damokles vstal a zamyslel se. „Nejdřív bych však měl navštívit trola."

Nastalo podezřívavé ticho. „Proč? To nedává smysl."

Skřítek se usmál. „Ale dává. Drží kletbu Shalott ve svých rukou."

„Takže ?"

„Pokud zemře, zemře i ona. Myslím, že bude moudřejší, když se o něj postaráme, aby neupadl do spárů nepřítele."

„Ano, máš pravdu," zaskřehotal stín. „Mělo mě to napadnout dřív. Nemůžeme riskovat, že nám ten trol zmizí, mohlo by se mu cokoliv přihodit."

„Osobně na to dohlédnu."

„Dobrá." Stín vzdychl. „Potřebuji si odpočinout."

Damokles se uklonil „Samozřejmě, můj pane. Setřete síly. Už brzy budete silný jako dřív."

„Damokle?"

„Ano, pane?"

„Pošleš mi dnes večer to, co potřebuji?"

Skřítek se spokojeně usmál. „Všechno je připraveno, pane."

„Musíš dávat pozor. Jestli se Havrani dozví..."

„Budu diskrétnost sama, pane."

„Dobrá. Jdi, než budeš postrádán."

S poslední úklonou se Damokles vyplížil. Mohl se vrátil přes horní jeskyni, ale nechtěl riskovat, že ho někdo

zahlédne. Dobře věděl, že ti zatracení Havrani se pídí po každém jeho pohybu, a těšilo ho, že jim dokáže tak snadno uniknout.

Dostal se na úzkou pěšinu, která vedla k jeho vlastní jeskyni, když se před ním náhle objevil mrak. Nemusel se ani zformovat do tvaru postavy, hned věděl, kdo to je. Jen jedna nestvůra byla tak arogantní, že se mu dokázala ostavit do cesty.

„Stůj, Damokle. Na slovíčko."

Damokles pozoroval vysokého elegantního upíra s posměšným úsměvem. „Není to snad samotný Pán pod zemí? Co se děje? Už tě nebaví strašit krysy ve sklepě a chceš si zahrát lepší hru?"

Opálený obličej se ani nehnul. Pána Havranů se nic nedotklo. Žádná narážka. Žádná hrozba. Dokonce ani lichotka ne.

To Damokla pozlobilo.

„Kde jsi byl?" chtěl vědět přísně pán Havranů, nazývaný Styx.

Damokles zvedl obočí. „Splnil jsem malé přání našemu vládci."

„Jaké přání?"

„Obávám se, že to jen čistě mezi mnou a jím."

Upír postoupil o krok blíž a Damokla začal obalovat chladný a mocný mrak. „Mohl bych z tebe dostat pravdu, kdybych chtěl."

„A já bych mohl zatřepat křídly a doletět do Paříže, kdybych chtěl," hbitě odpověděl Damokles. „Jestli chceš pravdu, zeptej se našeho pána."

„Chci to slyšet od tebe. Řekni mi, proč se plazíš tunelem

jako nějaký zloděj."

Damokla začalo bolestivě píchat v nohách, ale rozhodl se to ignorovat. Jen ti nejsilnější mohli v jeskyních přežít. „Přísahal jsem, že tajemství neprozradím. Chceš snad, abych přísahu porušil?"

Havran znechuceně odfrkl. „Jako kdyby skřeti někdy slyšeli o přísaze a cti."

Damokles mu mohl namítnout, že on sám bere své přísahy daleko vážněji než kdokoliv jiný, koho zná, ale místo toho se opřel o zeď a s drzou ne všímavostí si ve světle baterky prohlížel zlaté nitě na své róbě. „Hledal jsi mě, abys do mě jen šťoural, nebo máš něco v úmyslu?"

Črty Havranovy tváře ztvrdly. „Proti mé vůli tě náš pán pověřil přivedením Shalott. Zatím však tvé sliby vyšly naprázdno. Kde je ten démon?"

Damokles pokrčil rameny. „Stala se drobná chybička, ale nemusíš si dělat starosti. Brzy ji dostanu."

Bez varování se Damokles ocitl na zemi na zádech. Ohmatal si zasaženou čelist. Úder přišel tak rychle, že neměl šanci se mu vyhnout.

„Vůbec ti nevěřím, skřete, a už vůbec tě nemám rád. Tvůj příchod mezi nás byl špatné osudové znamení a předzvěst problémů. Přiveď Shalott, nebo budu požadovat tvoji hlavu."

A bez dalšího pohledu se Styx otočil a zmizel v temnotě. Za sebou nechal zraněného Damokla, stírajícího si krev z úst, přesto však s úsměvem na tváři.

Vždycky považoval den za dobrý, pokud se mu podařilo vyprovokovat tohoto zatraceného ledového prince, aby ztratil náladu.

Měl v úmyslu zažít mnohem, mnohem víc takových dnů.

KAPITOLA 5

Shay počkala, až Viper odejde z kuchyně, a potom se naklonila nad kartónovými krabičkami s jídlem a zhluboka se nadechla opojné vůně. Bože, jak byla hladová.

V posledních týdnech jedla jen jako ptáček. Pro Evora bylo potěšením připravovat jí malá muka tím, že jí do cely házel hrst drobků a díval se, jak se plazí po zemi a hledá něco k snědku. I když nenáviděla pocit, že od tohoto upíra musí něco přijmout, pokušení bylo příliš silné.

Začala s krabičkami s čínskou kuchyní, které doslova vylízala, a potom spořádala ještě větší část pečeného kuřete. Když se Viper vrátil, podíval se na zbytky jídla se zdviženým obočím. Naštěstí však nepronesl žádny komentář na téma jejího obžerství.

„Můžeš nechat mé hospodyni seznam, aby doplnila do ledničky všechno, co máš ráda."

Snaž na něj pohlédla. „To už udělala, bylo tu všechno kromě jablečného koláče."

„I to se dá zařídit."

O tom Shay nepochybovala. Zdálo se, že hospodyně vykonávala své povinnosti svědomitě a hned. Otázkou zůstávalo, jestli to ta žena činí z oddanosti nebo ze strachu.

„Ví, že jsi upír?"

Viperovy rty se prohnuly v úsměvu. „Domyslela si to podle zásob krve v lednici. To bych neutajil."

Chytrák jeden.

Přimhouřila oči. „Většina lidí odmítá věřit v démony, a pokud už věří, bojí se jich."

„Její rodina pro mne pracuje už po staletí," vysvětlil Viper. „Má čtyři syny, z nichž každý pro mě také vykonává různé práce."

„Opravdová dynastie."

Elegantně pokrčil rameny. „Zjednodušuje to život."

„Vsadím se, že ano."

Zvědavě studoval rysy jejího obličeje. „Zní to nesouhlasně. Vadí ti, že si najímám lidi?"

Vadilo, ale ne způsobem, který měl na mysli. „Podle mých zkušeností je lepší, když si lidé a démoni jdou vlastními cestami."

Přistoupil až těsně k ní a jemně jí zastrčil pramínek vlasů za ucho. „To není tak úplně pravda, má milá," řekl něžně. „Sama jsi důkazem nejintimnějšího vztahu mezi člověkem a démonem. Byla jsi z takového spojení počata."

„To bylo něco jiného."

Zvedl jí bradu a zadíval se do jejích očí. „A v čem spočívá ona odlišnost?"

„Žádný z mých rodičů nepředpokládal, že se do sebe zamilují."

Viper se znovu usmál. „Což to někdy někdo plánuje?"

Shay se zachvěla a o krůček ustoupila. Čím víc prostoru mezi nimi bude, tím lépe.

Hodně prostoru.

„Můj otec se chystal odejít za ostatními Shalott, když zjistil, že matka byla napadena smečkou vlkodlaků," pokusila se mu vysvětlit. Její matka jí ten příběh vyprávěla snad stokrát, vždycky se smutným a toužebným výrazem v obličeji, který ukazoval, že stále ještě oplakává ztrátu manžela „Zachránil jí život. Vzal ji do svého domu a vyléčil ji."

„A osud dokonal zbytek."

Krátce přikývla. „Něco takového."

„Byli spolu šťastní?"

Jeho vyptávání jí začalo drásat nervy. Nechtěla se vracet ke zjitřeným ranám. „Ano. Velmi se navzájem milovali."

Ignoroval varování v jejím hlase. Hladově se popásal očima na jejím polonahém těle. „A stvořili tebe. Řekl bych, že spojením člověka s démonem vzniklo cosi božského."

Shay si olízla suché rty.

„Pro otce to bylo těžké, protože byl vyobcován ze svého společenství. My s matkou jsme se zase musely skrývat."

„Proč to bylo těžké, když byli šťastní?"

Chtěla mu odseknout. Proč se o to stará? Byl upír. Nikdy ve svém nesmrtelném životě nepocítil strach a nejistotu. „Nechci o tom mluvit."

Pomalu přikývl. „Dobrá. Jestli jsi už dojedla, ukážu ti tvůj pokoj."

Obsah žaludku jí najednou ztěžkl. Dobře věděla, jak vypadají cely pro otroky. Byly to tmavé plesnivé díry s železnými mřížemi. To se nikdy neměnilo, ať byl jejím

pánem kdokoliv.

„Už teď?"

Zvídavě na ni pohlédl. „Chtěla bys dělat něco jiného?"

Třeba skočit ze střechy. Spolknout skleněné střepy. Probodnout se nožem.

„Myslela jsem, že bych se mohla porozhlédnout po domě." Vyklouzla z jeho dosahu. „Koneckonců to bude můj domov, alespoň pro teď."

„Na to bude spoustu času zítra. Určitě jsi vyčerpaná."

„Stačí mi jen málo spánku."

Na rtech mu zahrál starostlivý úsměv. „To je náhoda. Ani já nejsem žádný spáč."

S myšlenkami na svou budoucí celu nebyla Shay připravená, že se nad ni Viper skloní a vezme ji do náruče. Přitisknutá k jeho hrudi nemohla dělat nic jiného, než si vyčítat svou nepozornost. Věděla sice, že jsou upíři rychlí, ale nemusela stát v kuchyni jako ovce.

„Co to děláš?" procedila skrz zaťaté zuby.

Viper se bez sebemenší námahy otočil směrem ke dveřím. „Přála sis okružní jízdu po domě, ne?"

„Myslím, že to zvládnu po vlastních nohách. Není potřeba mě..."

Zvedl ji tak, aby byly jejich oči na stejné úrovni. Shay ztratila řeč.

Nebylo to jen jeho ohromující krásou. Upíři byli většinou hezcí, jak jinak by mohli tak snadno získat kořist? Ve Viperových temných očích bylo něco přesvědčivého. Něco, co nabízelo a hrozilo vzrušením, ke kterému se nechtěla nechat vyprovokovat.

„Je potřeba, má milá," zamumlal hedvábným hlasem.

„Buď už konečně zticha a dovol mi, abych se mohl ukázat jako správný hostitel."

Shay nekompromisně odvrátila pohled. Nikdy by nevěřila, že by mohla klesnout tak hluboko a nechat se svést upírem, ať už byla jeho moc jakkoliv velká. Celý svůj život je nenáviděla.

Teď už si nebyla tak jistá sama sebou.

„Máš ve zvyku nosit své hosty po domě v náručí?" zamručela a potlačila nutkání vykroutit se z jeho sevření.

„Jsi můj první a jediný host."

Znovu na něj nedůvěřivě pohlédla. „Ty lžeš."

Zvedl obočí. „Proč to říkáš?"

„Nevěřím, že muž jako ty by kolem sebe neměl celý harém."

„Muž jako já?"

„Upír jako ty."

„Ach. Obávám se, že tě zklamu, ale v současné době jsem bez harému." V očích se mu zablesklo. „Pokud se ovšem nechceš stát dobrovolnicí?"

Po páteři jí přeběhlo mravenčení a usadilo se v žaludku. Sakra. Tolik si tohoto muže uvědomovala. A ke všemu to byl upír.

To bylo velmi otravné.

Nastal čas odvrátit jeho pozornost.

„Opravdu jsi tady ještě neměl žádné hosty?"

Zadíval se na ni s vědoucím úsměvem. Jak ráda by ho dloubla do jeho perfektně řezaného orlího nosu.

„Bydlím zde, abych si užíval samotu."

„Proč tedy...?"

„Ach, jsme v obývacím pokoji," přerušil ji, jako by byla

teď s odvedením pozornosti řada na něm. „Všimni si nádherných arkýřových oken, které nabízejí strhující pohled na jezero. Podlahy jsou z leštěného dubu, který na pozemku roste, a ze stejného dřeva je i ručně vyřezávané schodiště. Krb obložený kamenem je také zázrakem, ale přiznám se, že jsem realitnímu agentovi nevěnoval tolik pozornosti, abych si zapamatoval, v čem je tak výjimečný."

Shay se rozhlédla po místnosti, která patrně zabírala značnou část přízemí, i když byla poněkud tmavá a rozlehlá, působila hřejivým dojmem. Potřásla hlavou. Útulnost nesálala pouze z tohoto pokoje, ale z celého domu. Jako kdyby ho ti, kdo zde žili, opravdu pokládali za svůj domov a on odrážel jejich štěstí.

Zneklidněna svými myšlenkami si ani nevšimla, že Viper ji nenese do haly a odtud do další části přízemí, ale stoupá po schodišti nahoru.

Zatraceně.

Nevěřila jeho slibům, že na ni nevztáhne ruku.

Byl upír.

To mluvilo za vše.

„Jistě je v přízemí ještě víc místností," poznamenala.

„To ano, ale nejsou tak zajímavé jako ložnice v patře." Hlas měl temný a sametový jako oči. A magický.

Ať táhne k čertu.

„Postav mě na zem. Dokážu chodit sama." A běhat. A zamknout se v nejbližším pokoji.

„Líbí se mi, když jsi tak blízko u mě." Došel na podestu a zamířil do prvního pokoje vpravo. U dveří se zastavil jen nakrátko, aby rozsvítil světlo, a odnesl ji doprostřed místnosti. „A jsme tady."

Shay se zkoprněle rozhlížela kolem. Očekávala řetězy. Biče. Pouta visící na zdi.

Místo toho zjistila, že místnost si v ničem nezadá v útulnosti s pokoji v přízemí.

„To je tvá ložnice?" hleděla tázavě na obrovskou postel s nebesy a toaletní stolek s vázičkou plnou sedmikrásek. Jaksi se jí nehodily do představy o elegantním upírovi.

Jeho tvář vypadala jako neproniknutelná maska. I oči měl na stráži.

„Ve skutečnosti je tvůj."

Srdce jí přestalo na chvíli bii. „Můj?"

„Líbí se ti?"

„Já..." Najednou nevěděla, co na to říct. Olízla si suché rty. Z krásné ložnice měla najednou větší strach než z vlhké kobky. „Proč?"

Pozoroval ji lačnýma očima jako svou kořist. „Co proč?"

„Jsem tvoje otrokyně. Můžeš si se mnou dělat, co uznáš za vhodné. Proč se o mě staráš jako o privilegovaného hosta?"

„Protože o svou otrokyni se můžu starat, jak chci."

Před silou jeho zraku musela zavřít oči. „Prosím, řekni mi, co po mně chceš," zašeptala. „Bojím se neznámého, je to pro mě horší než smrt."

Viper na chvíli zaváhal, potom přešel k posteli a uložil Shay na pokrývku. Pootevřela oči, ale viděla jen jeho temný hořící zrak, protože se položil na ni a sklonil se k jejím ústům.

„Tak dobře, řeknu ti to." Přitiskl své rty na její hrdlo a jazykem jí přejel klíční kost. „Chci tě mít v posteli. Chci, abys ležela pode mnou a křičela mé jméno, až tě přemůže rozkoš," mumlal a líbal jí jemnou kůži, že se chvěla až na

patách. „Chci pít tvou krev a koupat se ve tvém teple. Chci se stočit do klubíčka ve tvém náručí a být tam tak dlouho, dokud mne nepřestaneš pronásledovat ve snu. Už víš, co po tobě chci? To jsi chtěla slyšet?"

Shay zavřela oči, aby potlačila prudkou touhu ovinout mu nohy kolem pasu a dělat přesně to, co po ní žádal. Nejen on měl znepokojivé sny. „Přesně tohle ne," přeskočil jí hlas.

„Neboj se, zlato. Nepodrobuji si ženy násilím. Mám celou věčnost, abych ukojil svůj hlad." Zvedl hlavu, takže mohla vidět jeho blýskající se tesáky. „Abychom oba ukojili náš hlad."

Otřásla se slastí, i kdy zároveň vrtěla hlavou. „O mém hladu nic nevíš."

„Mám v úmyslu se o něm dozvědět."

Zaplavil ji smutek. Jak snadno by mu mohla podlehnout.

„To, po čem toužím, mi nemůžeš dát."

Viper se zvedl a podíval se na ni. „Nepochybuj o mně, Shay. Jsem upír mnoha úžasných dovedností." Rychle, ale vroucně ji políbil a vyskočil. Usmál se, když ji viděl roztaženou na prošívané pokrývce. „Dobře si odpočiň."

Otočil se a vyšel z místnosti.

Nepřipoutal ji k posteli.

Nezamkl za sebou.

Dokonce ani nezavřel dveře.

Shay se opatrně zvedla a zavrtěla hlavou. Co se to u všech čertů děje?

Viper prošel domem ke své pracovně. Brzy bude svítat, ale než se uloží ke spánku, musí ještě dohlédnout na pár

maličkostí.

Škoda, že jednou z, těch maličkostí nebyla překrásná Shalott nahoře v ložnici, povzdechl si posmutněle. Tělo ho bolelo ztrátou a odloučením. Kolik námahy ho stálo odejít z jejího pokoje.

Marné se ujišťoval, že zanedlouho se mu Shay odevzdá bez váhání, pro jeho roztoužené tělo to možná bude trvat až příliš dlouho. Vstoupil do pracovny, obložme až po strop policemi s knihami, a zamířil k tajným dveřím, které se skrývaly za obložením z ořechového dřeva. Zmáčkl páčku, která dveře otevřela, a ocitl se v bezpečnostním dispečinku s několika blikajícími monitory. Pyšně se rozhlédl kolem.

Vždycky měl rád nejnovější technologie. Nechápal, jak někteří lidé či upíři mohou s arogancí prohlašovat, že svět zůstává stále stejný. Pro něj to byla hra a připadal si jako malé dítě, které vždycky touží po té nejnovější, nejlesklejší a nejdražší hračce.

Při jeho příchodu vyskočil z křesla před monitory malý zrzavý upír a vycenil zuby.

Viper zvedl ruku na uklidněnou. „Nic se neděje."

Když upír zjistil, kdo přišel, uklonil se. „Pane."

„Máme nějaké problémy?"

„Ne. Všude je klid." Upír přimhouřil zelené oči. „Očekáváte nějaké potíže?"

„Existuje možnost, že mě dnes večer někdo sledoval," řekl Viper. „Zdvojnásob stráže a každý ať má oči na stopkách."

„Jistě, pane."

Viper se jeho poslušnosti usmál. Žádné otázky. Žádné protesty. Žádné oči v sloup.

Jeho zaměstnanci měli lepší morálku než nová otrokyně.

„Kdo má službu po tobě?"

Upír se podíval na seznam vedle jednoho z počítačů. „Santiago."

„Dobrá," přikývl spokojeně Viper. Santiago byl sice ještě mladý, ale dobře vycvičený a rozhodoval se rychle. Nic mu neunikne. „Chci, abys ho varoval. Musí dávat dobrý pozor."

Upír se zvědavě zeptal: „Je něco konkrétního, něco konkrétního na co by se měl zaměřit?"

„Mám tady dnes hosta," přiznal Viper. „Velmi speciálního hosta, abych tak řekl. Bojím se, že se bude chtít toulat, až budu spát."

„Ach. Chcete, abychom ji chytili a přivedli zpátky?"

Viper pomalu potřásl hlavou. „Ne. Kdyby chtěla utéci, hned mě vzbuďte."

Upír zvedl překvapeně obočí. „Nechcete, abychom jí v útěku zabránili?"

„Pokud Santiago nezjistí, že by jí hrozilo bezprostřední nebezpečí, tak ne." Prohlédl si monitory. „Bude zajímavější zjistit, kam se můj host rozhodne jít."

Nebylo nic zvláštního na tom, že Shay zaspala.

Nejméně hodinu po Viperově odchodu přecházela po pokoji, než zjistila, že se už nevrátí. Nebude ji mučit, nebude ji trápit, neznásilní ji.

Alespoň pro tentokrát.

Málem by i uvěřila, že se to nestane ani v budoucnosti. Probudila se až v pět hodin odpoledne. Dobrý bože. Nejenže spala, ale její spánek byl hluboký a oproštěný od nočních můr. To už se jí dlouho nestalo.

Musela to mít na svědomí ta měkká péřová matrace. Nebo ticho, které na celém pozemku panovalo. Zamumlala pár kleteb a vypravila se do koupelny, aby si postříkala obličej studenou vodou. Přece se v domě upíra nemůže cítit v bezpečí.

Našla nový kartáček na zuby a pastu, stejně jako kartáč na vlasy, kterým si pročesala svou hřívu, než ji spletla do silného copu. Potom spěchala do kuchyně.

Stále ještě měla na sobě harémové kalhoty a lesklý top, ale u zadních dveří si všimla Viperova sametového pláště, který tam odhodil předcházejícího večera. I když jí nebylo chladno jako obyčejným smrtelníkům, přesto byla Shalott jen částečně a nemohla úplně ignorovat přírodní živly.

Ani ryba, ani rak. Kříženec. To je příběh jejího života.

Zahalila se do měkké látky a pokusila se nevnímat elektrizující vůni, která jí připomínala Vipera. Musela splnit slib, který dala, a nemohla ztrácet čas, zejména ne myšlenkami na nějakého upíra.

Opustila dům tak potichu, že ji nezaregistrovali ani strážci, kteří hlídali pozemek. U zdi si přehodila plášť přes ramena a snadno překonala hladké kameny. Byla to její poslední překážka na cestě do města a do aukční síně.

Mířila na jih a brzy si osvojila tempo, kterým mohla kráčet hodiny, aniž by se unavila. V dálce viděla panorama Chicaga. Držela se směrem na Sears Tower a šla cestou necestou, přes pole i ulicemi předměstí. Odbočila jen jednou, aby si vyzvedla tašku, kterou si ukryla při prvním nedobrovolném k návratu k Evorovi. Nevěděla tehdy, kdy se jí bude hodit, chtěla mít jen jistotu, že pokud to bude potřeba, bude připravená.

Teď byla výborná příležitost.

Začalo se stmívat a obzor se zabarvil do růžová a fialová, když se dostala k aukční síni. Kdyby na ní neležela kletba, mohla by se z výšky budovy dívat na zapadající slunce nad jezerem Michigan. Nic ji tak neuklidňovalo jako pohled na vodu a pocit, že jí protéká její síla.

Její kroky však nezaváhaly, protože většina trolů ještě spala. Bohužel spal i její Chrlič. Když se dostala do podzemí, měla s ním hodně práce. Stál jako solný sloup.

„Levete, vzbuď se," zasyčela na něj a doufala, že slunce bude zapadat ještě dlouho. „Sakra, vstávej."

Dlouho se nic nedělo, slyšela jenom myši cupitající z rohu do rohu. Teprve po chvíli se ozval tichý praskot a nehybný kámen se dal do pohybu.

Nikdy ji nepřestalo přivádět k úžasu, jak se kamenná socha dokázala tak rychle proměnit v živého skřeta. Oprášil si zbytky prachu a podíval se skrz železné mříže na Shay.

„Levete."

„Páníčku," vyjekl Levet hlasitě a pelášil do tmavého rohu cely.

„Pro boha živého, buď zticha," zašeptala Shay.

„To jsi ty, Shay?"

„Ano, to jsem já."

Levet se pomalu vyplazil ze stínu, jako kdyby napůl očekával, že celá situace se odehrává jen v jeho představách.

„Co tady děláš? *Mon dieu*, proč ses vrátila?"

Shay se maličko usmála. Ten ubohý skřet si myslel, že se jí nový pán už nabažil.

Nebyla by ochotnou otrokyní. Nesnášela příkazy a poroučení. Snadno vybuchovala. Byla příliš hrdá. Ovládala

umění zabíjet. A měla sklon bojovat proti nepřízni osudu všemi prostředky, raději než snášet jeho trpké rány.

Možná byli i obtížnější otroci než ona, ale moc jich nebylo.

„Říkala jsem ti přece, že se pro tebe vrátím. Neslibuji to, co nedokážu splnit."

Levet ztuhl, jako kdyby se vrátil do pozice chrliče. „Ty jsi přišla pro mě? Jen kvůli mně?"

„Ano."

Pomalu padl na kolena a nevěřícně na ni zíral ,,Děkuji ti, bože," zakřičel a zdi vracely ozvěnou jeho hlas. „Děkuji."

„Tiše," zasyčela Shay a mávla rukou ke schodům. „Musíme se odsud dostat, než se Evor probudí."

„A jak? Mříží se nemůžeš dotknout a já nejsem dost silný, abych je ohnul."

Shay sáhla pod svůj plášť a vytáhla malou keramickou nádobku. Opatrně vytáhla uzávěr.

„Ustup."

Levet pomalu zacouval. „Co chceš dělat?"

Z nádobky začal stoupat dým. To nikdy nebylo dobré znamení.

„Levete, proboha, běž co nejdál."

Jen mávl křídly a octil se v nejtemnějším rohu cely. Shay strčila nádobku pod mříže.

Ozvalo se pronikavé zasyčení a z nádoby vystoupal Štiplavý dým. Tekutina, která se začala usazovat na mřížích, je okamžitě rozežírala.

„*Mon dieu*. Pane, jo. Co je to za sajrajt?" zeptal se ohromeně Levet.

„Lektvar, který jsem ukradla čarodějnicím."

„Ty jsi ho ukradla?"

„Ano."

Skřet začal vylézat ze svého úkrytu. „Shay?"

„Copak je?"

„Nemohla bys příště, až mě budeš osvobozovat, ukradnout rovnou klíč?" Proplížil se otvorem v mřížích a dával pozor, aby nespadl do hluboké jámy, kterou elixír vyhloubil v kamenné podlaze. „Myslím, že by ti mělo být zakázáno nakládat s kouzelnými lektvary."

Shay si dala ruce v bok. Původně schovávala onu drahocennou tekutinu pro Evora. Kdyby ji jednoho dne donutil k tmu, co nechtěla, tak ráda by se podívala, jak se rozpouští v beztvarou hmotu, i kdyby to znamenalo její vlastní smrt.

„Chceš tady jen stát a kritizovat mě za techniku odstraňování mříží, nebo půjdeš se mnou?"

„Už jdu, už jdu." Jedno mávnutí křídly ho povzneslo nad nebezpečný vitriol a za okamžik přistál vedle ní.

Shay se nemohla vynadívat na krásu jeho křídel, která si Levet vždycky tak opatrně držel u těla. I v přítmí kobky byly vidět zářivé barvy, které se honosily duhou, podobnou pávímu peří. Proč se za ně tak styděl?

Zvedla oči k Levetovi a úžeji se zabalila do pláště. „Nemůžu cítit troly, ale každou chvíli se probudí a budou se připravovat na noc. Musíme si pospíšit."

„Počkej." Levet ji chytil za paži, když se otočila ke schodišti, a ukázal na malou díru vzadu. „Tudy."

„To nás dostane jen hloub do kobky," protestovala. Kromě toho nechtěla vidět, co Evor skrývá v podzemí.

„Jsou tam dveře."

„Dveře?" podivila se Shay. „Jak to víš?"

„Cítím to." Levet začichal vzduch, který mu proudil kolem nosu. „Mluví na mě."

Shay se s ním nechtěla hádat. Možná udělá hloupost, ale bude se cítit lépe, když ho poslechne. „Dobrá, veď mě."

Bez dalšího otálení Chrlic zamířil k otvoru. Shay vzdychla a následovala ho.

Jak očekávala, dlouhá chodba, do které se dostali, byla lemována těžkými železnými dveřmi, za kterými se mohli skrývat ti nejnebezpečnější démoni. Bez okének ve dveřích se jen těžko mohli dohadovat, kdo nebo co za nimi žije, ale velmi zřetelný zápach jim říkal, že to nebude nic pěkného.

Shay odolala pokušení zabušit na ty těžké dveře. Ai u za nimi byly jakékoliv příšery, nezasloužily si zacházení, které jim Evor nabízel.

Dusot kroků jejího partnera ji vrátil do reality. Ne. Dnes večer pro ně nemůže udělat nic. Nechtěla riskoval Levetův život. Nechá si starosti na další bezesnou noc.

Pokračovali v tichosti sítí podzemních tunelů. Levet nikdy nezaváhal a vždycky zabočil správným směrem. Často se museli plížit po kolenou, ale nakonec začal skřet postupovat nahoru po schodech vytesaných do kamene.

Teprve teď začala Shay cítit čerstvý vzduch a za chvíli už se protahovali úzkým otvorem, kterým se dostali za pozemky aukční síně.

Zhluboka dýchala, aniž by si uvědomovala, že až doposud zadržovala dech. Dokázali to.

Když si plánovala Levetovo osvobození, neměla ani potuchy, jak vyváznou. Zvládli to, i když se téměř dotýkali zdí Evorova vězení.

Shay se zalykala radostí, jakou už dlouho nepocítila. „Leť, Levete, leť," přikázala mu. Najednou ucítila chlad, který se na ni valil a který mohl patřit pouze jednomu tvorovi.

Než se stačila nadechnout, cítila, jak ji neznámá síla přitiskla k zemi a znemožnila jí pohnout se. Viper jí ležel na těle a svými dlouhými vlasy jí lechtal po tváři. „Nu, má milá, mám radost, že tě zase vidím." Vyrazil jí dech, ale neznemožnil jí bránit se. Bohužel se pokoušela marně, jeho silné paže ji obemkly a nepustily ani o centimetr.

Nemohla se hýbat, nemohla dýchat. Ovládl ji. Jeho tělo se tak známě přimykalo k jejímu, až to bolelo.

I jejich nosy se téměř dotýkaly. Zachvátila ji panika.

„Slez ze mě," zasténala.

Posměšně se zasmál. „Donuť mě."

I když. se snažila nedat na sobě nic znát, byla bez sebe strachem. Dala ruce v pěst a předstírala útok na hruď, který by předvedla většina žen v její situaci. Instinktivně se ještě víc opřel o její tělo, což jí umožnilo vykopnout koleno, obemknout mu pas nohama a obrátit ho na záda.

Vítězoslavně se na něj podívala a kolem úst jí pohrával úsměv.

Měl tak krásnou tvář. Oplatil jí úsměv. Očekávala od něj, že ji překulí zpátky na záda. Muži vždycky rádi dávali najevo svou převahu a neuvědomovali si, že jejich síla může být použita proti nim. Dokázala se vždycky hbitě dostat na jejich klín.

Bohužel Viper nebyl člověk.

Snadno zvedl ji i sebe na nohy. Musela zatnout zuby, v jak ponižující situaci se ocitla — s nohama kolem jeho pasu a opřená o zeď. Pokusila se o nemožné. Vystihla okamžik jeho

nepozornosti a popadla ho za kolena, aby ztratil rovnováhu. Využila své pružnosti a chtěla se mu zakousnout do stehna.

„Ale ne, má milá."

Viper znovu udělal to, co nečekala. Následoval její pohyb a sehnul se až k zemi. Lehce se překulil a znovu se ocitl na zádech, tentokrát však uvěznil její nohy on a přitáhl si ji k sobě. Ocitla se v pasti.

Do prdele.

KAPITOLA 6

Viper nemohl potlačit vzrušení, které ho zachvátilo, když objímal překrásnou Shalott. Určitě by mohl být bez sebe zuřivostí, že se ho pokusila obelstít, vždyť přece dělal, co mohl, aby se cítila co nejpohodlněji. Od jídla, přes vybavení jejího pokoje, až po naplněni šatníku mu trvalo týdny, než byl spokojený s výsledkem, a to ještě zaplatil jmění, aby ji získal.

Ke všemu se musel chovat jako dokonalý gentleman a ukázněný muž, i když hladověl po jejím těle i krvi.

Cožpak by ji jiní majitelé opečovávali se stejnou ohleduplností?

Zvláštní bylo, že žádný vztek na Shay necítil, spíš vzrušení, do kterého jej odjakživa přiváděly nebezpečné ženy. A tahle byla obzvlášť krásná.

Odevzdaně mu ležela v náručí a on se na ni usmíval. „Chceš v tom pokračovat, zlato, nebo už si přestaneme hrát na kočku a na myš?"

Shay se ani nehnula, jen ho probodávala pohledem. „Chci

jen, abys mě pustil."

„Ne, dokud si trochu nepopovídáme."

Rozhněvaně do něj zabušila pěstmi. Viper slabě zaskučel. Jeho poslední milenky byly všechny upírky a on už skoro zapomněl, jaké to je cítit tak spalující žár od démonky.

„Zatraceně, Vipere, pusť mě."

„Ne. Dnes večer už ses jednou pokusila uprchnout." Ještě víc ji stiskl. „Víc šancí nedostaneš."

Přes obličej jí přelétl mrak nevole. „Neutíkala jsem pryč."

„Čekala jsi, až tě nebudu moct zastavit, a vyklouzla jsi z domu. Jak tomu tedy říkáš?"

Rozmrzele stiskla rty. Rozhodně se jí nelíbilo obvinění, že se tajně vyplížila z domu jako zloděj.

Měla přece smysl pro čest.

„Měla jsem pár pochůzek. Mám přece jistou dávku svobody, ne?"

„To záleží na okolnostech. Co jsi dělala tady?"

„Něco jsem tu nechala."

„Něco?"

Kdyby měla volné ruce, určitě by ho praštila do nosu, o tom Viper nepochyboval. Právě proto ji držel v kleštích.

„Přítele," procedila Shay mezi zuby.

Viper otočil hlavu k malému, třesoucímu se skřetovi, který se pokoušel ukrýt ve větvích blízkého stromu. Všiml si ho, když vylézal z díry, ale v tu chvíli ho spíš zajímalo, kdy se objeví Shay. Když byla poblíž, neměl myšlenky na nic jiného.

Nebezpečné zjištění.

„Myslíš toho Chrliče?" zeptal se překvapeně.

„Ano."

„Patří Evorovi?"

„Ano."

Pomalu zvedl obočí. „Kdybys mě o to požádala, byl bych ho včera večer koupil. Nemusela ses vydávat na tak nebezpečnou výpravu."

Zamrkala nedůvěrou nad jeho vyrovnanými slovy, dokonce i svaly se jí uvolnily, jak na chvíli zapomněla, že je v rukou nepřítele.

Viper si tu příjemnou chvilku velmi užíval.

„Evor nikdy Leveta nechtěl prodat v aukci." Ucítila bolest v srdci. „Nechával si ho pro svoji ochranku pro zábavu jako objekt mučení."

Jeho objetí se uvolnilo jen natolik, aby jí mohl prsty přejíždět po páteři. Pokusil se ji uvolnit, nechtěl v jejích očích vidět tolik smutku. Nejraději by se pomstil a někoho vysál.

A začít by mohl s tím hnusným trolem.

„Při aukci jde jen o správnou nabídku. Evor by byl schopen prodat i vlastní matku," zahudral.

Shay k němu zvedla oči. „Těžko jsem mohla předpokládat, že budeš ochotný prokázat své nové otrokyni rakovou laskavost."

Vzal její obličej do dlaní. „Proč tak tvrdošíjně trváš na tom, abych tě považoval za svou otrokyni, když já sám jsem se k tomu ještě nerozhodl?"

Nerozhodně se na něj zahleděla. „A čím jiným bych asi tak mohla být? Koupil sis mě na trhu s otroky. Vlastníš amulet, který mě hlídá na každém kroku, i když toužím po svobodě."

„Dala bys přednost tomu, abych tě vrátil Evorovi? Možná bys dala přednost jinému majiteli."

„Záleží na tom, co chci?"

„Odpověz na otázku."

Navzdory temnotě si mohl Viper v jejích očích jasně odpověď na svou otázku přečíst.

Cítila zmatek. Zahanbení. A váhavé podřízení.

„Ne," zašeptala tak tichým hlasem, že kdyby nebyl upír, neslyšel by ji. Ale on byl. A slyšel ji. Rukama ji sevřel kolem pasu a naklonil se nad její tvář.

Podmanil si její ústa, zahřál se teplem, které z nich proudilo, a dostalo se mu do žil. Chutnala po medu a životě. Pro upíry to byla tak sladká kombinace, že by za ni dali cokoli.

Zabořil prsty jedné ruky do jejích vlasů a druhou jí sjel na bok. Chtěl ji tady a teď. Chtěl si ji vzít prudce, s naléhavostí, která mu už týdny nedávala spát.

Shay pootevřela ústa a nechala ho vklouznout jazykem do své vlhké dutiny. Zasténal, když mu vášnivě polibek oplatila a rukama ho pevně chytla za paže. Bylo to však jen proto, aby se od něj maličko odtáhla.

„Vipere."

Potlačil zaklení, protože jeho tělo toužilo po její blízkosti. Co se to s ním dělo? Byl už přece dost starý, nemusel provozovat orgie na veřejnosti, i když bylo pokušení sebevětší.

„Máš pravdu, tohle není nejlepší místo pro romantické dobrodružství," zamumlal. „A načasoval jsem to také špatně, kdykoliv můžeme být vyrušeni."

Shay se zhluboka nadechla a tím přitiskla svá malá, pevná prsa na jeho hrud.

Pane bože!

„Jak jsi mě našel?" zeptala se.

„Říkal jsem ti, že můj pozemek je střežen."

Zvedla obočí. „Byla jsem sledována?"

„Ano." Viper se otočil k vysokému upírovi, který tiše stál ve stínu vzdáleného stromu. Shay ztuhla.

Na Santiaga byl ohromující pohled. Měl na sobě kožené kalhoty a černé tričko, které odhalovalo jeho mohutné bicepsy. Vysoko posazené lícní kosti a neproniknutelný pohled dávaly tušit španělské předky. Na první pohled bylo jasné, kým je.

Trénovaný bojovník, který zabije každého, kdo by chtěl poškodit jeho klan.

Namáhavě polkla. „Je přece upír, nemohl být na stráži, když jsem odcházela z tvého domu."

„Nežijeme v době kamenné, má drahá," odpověděl unyle Viper. „Pozemek je chráněn drahým elektronickým zařízením, které monitoruje pohyb a zvuk. Všude jsou kamery. Santiago byl hluboko v podzemí, když zjistil, že odcházíš."

„Proč tedy někoho nevyslal, aby mě zastavil?"

„Instruoval jsem ho, aby to nedělal."

Podezřívavě se na něj zadívala. „Proč?"

„Věděl jsem, že tě snadno vystopuji."

„Chtěl jsi mě špehovat?"

„Přiznávám se k jisté zvědavosti, ale spíš jsem ti chtěl dokázat, jaký jsi blázínek, když si myslíš, že se přede mnou dá uprchnout."

Rysy obličeje jí ztvrdly. „Vím, že ti neuteču, na to nepotřebuješ stráže. Stačí ti amulet, který mě přinutí vrátit se k tobě."

„O tom jsem nehovořil."

„A o čem tedy?"

Pohladil ji po tváři. „Usiluje o tebe nějaká tajemná mocná síla. Dokud nezjistíme, co to je, nebudeš moci volně cestovat."

Byl připraven na její hněv. I když se považovala za otrokyni, byla z rodů démonů a ti nikdy neakceptují omezení, dokonce ani když jim mají pomáhat přežít.

V jejích očích však mohl číst jen zvědavost.

„Věříš tomu, že jsem stále v nebezpečí?"

„A ty ne?"

Zahryzla se do spodního rtu a vzdychla. „Dobrá, bod pro tebe. Zachovala jsem se jako idiot, když jsem se vypravila na vlastní pěst tak daleko. A teď už mě snad můžeš pustit."

Viper se usmál, když uslyšel její přiznání, ve kterém zvítězila logika nad nezávislou tvrdošíjností. „To je škoda," pohladil ji po štíhlém hrdle. „Doufal jsem, že tě takhle budu držet celou věčnost. Moje fantazie ovšem zašla mnohem dál. Neměli bychom na sobě žádné oblečení a nepotuloval by se tu žádný skřet."

„Říkala jsem ti, že..."

Rozhořčená slova jí zamrzla na rtech, když nehybný vzduch rozčeřil lehounký závan. Viper byl hned na nohou. Přitiskl Shay za sebe.

„Pane?" zavolal na něj Santiago ze stínu.

„Ano, Santiago, cítím to."

Shay do popadla za košili. „Co cítíte?"

„Krev. Čerstvou krev."

„Zatraceně."

Shay se otřásla. Viper se k ní pomalu otočil. Kromě několika posledních chvil si kvůli osvobozování Leveta neuvědomovala, že jí hrozí opravdové nebezpečí. Kromě Evora má i jiného nepřítele.

Byla hloupá, hloupá, hloupá.

Zahanbilo ji, že Viper na to pamatoval, zatímco ona ne.

„Zabila jsi Evora a jeho troly?" zeptal se jí.

Jeho tón byl čistě zvědavý, jako kdyby sám se sebou uzavřel sázku, jestli to udělala, nebo ne.

„Vůbec jsem je nezahlédla."

„Takže jsi nikoho neviděla? Ani neslyšela?"

„Ne."

Naklonil hlavu na stranu. „A nezdá se ti to divné?"

Shay pokrčila rameny a vzpomínala, jak bez problémů procházela aukční síní. „Jen zřídkakdy přicházejí před soumrakem. Kromě toho jsem použila zadní vchod a šla přímo ke kobkám. Myslíš, že byli napadeni?"

„Něco se stalo." Pohlédl k temné budově. „Počkej tady."

Shay ho sledovala, jak se se Santiagem vzdaluje. Za okamžik je pozřela tma, neviděla ani jejich siluety.

Přitáhla si kabát k tělu, které náhle zachvátil chlad. Levet zatřepotal křídly a přistál vedle ní.

„Možná bychom měli odejít," zamumlala si pro sebe.

„Myslíš?" Levet si dal ruce v bok a pozoroval ji přimhouřenýma očima. „Raději počkejme. Proč bychom měli zmizet, když všude kolem nás číhají nepřátelé. Až se tvůj upír vrátí, můžeš se s ním zase olizovat. Když nebude vyhnutí, vždycky se můžeme polít naftou a škrtnout sirkou. Show musí pokračovat."

Shay ucítila, že se začervenala, že ji Levet viděl při milostné scéně s Viperem. „Nech toho, Levete."

„Nebo co? Přitiskneš mě k sobě a ulíbáš mě k smrti?"

„Můžu tě vrátit do tvé cely," pohrozila mu.

„Jen přes mou mrtvolu."

Shay zvedla obočí. „To se dá snadno zařídit."

Levet vycítil, že zašel příliš daleko. Zvedl dlaně ve smířlivém gestu. „Dobrá, dobrá, *ma chére*. Nemusíš být tak podrážděná."

Shay sklouzla pohledem k místu, kde před malou chvílí zmizel Viper. „Existuje mnoho důvodů, proč být nedůtklivá."

„A jeden z nich je upír," zamumlal Levet. „Kterého takzvaně nenávidíš."

„Zdá se, že ano."

„A je dokonce hlavou klanu."

Shay se k němu rychle otočila. „Jak to víš?"

„Čiší z něj síla Culannova psa. "

Shay si olízla náhle suché rty. Ještě nikdy neviděla zápas gladiátorů, tuto výsadu mělo pouze pár démonů, a ještě méně se jich smělo účastnit. Ti, co vyšli ze souboje jako vítězové, získali nehynoucí slávu. Zasloužili si mistrovský titul.

„Jeden by měl mít dost rozumu, aby takového šampióna nepopudil."

Shay se zamračila, protože Levet měl pravdu. I když byla její krev drahocenná a měla nevyčíslitelnou cenu, nikdy nebude lepší bojovník než šéf klanu.

Znepokojilo ji to.

„Díky, Levete."

Poslal jí vzdušný polibek. „Vždy k vašim službám, má paní."

Pozn. překl.: Culannův pes (jinak také Cuchulainn) byl irský mytologický

hrdina, známý pro svou zuřivou bojovnost.

Obrátila oči v sloup. „Řekni mi: nevíš, proč jsem ti zachránila život?"

Jeho malý obličej se zasmušil. „Protože nemůžeš vidět, jak je druhým ubližováno. I kdyby to mělo znamenat obětovat sama sebe."

Shay se neklidně zavrtěla. Nebyla svatá, toho byla daleka. Pravdou bylo, že měla jen málo přátel. Démoni považovali její krev za poskvrněnou a lidé ji měli za samotářku. Když našla někoho, kdo si jí vážil takové, jaká byla, udělala by všechno na světě, aby ho vyrvala z Evorových spárů.

Odmlčela se, protože nevěděla, co říct, a ulevilo se jí, když proud chladného vzduchu zvěstoval Viperův příchod.

Jak byl krásný. Srdce jí poskočilo, když uviděla proud jeho stříbrných vlasů a elegantní postavu. Zavrtěla hlavou, jako kdyby se chtěla zbavit pubertálních myšlenek.

„Našel jsi Evora?"

Jeho výraz byl podivně neproniknutelný. „Těžko říct."

„Co tím myslíš?"

„Myslím, že by ses měla jít podívat. Možná bys mi mohla osvětlit, co se vlastně stalo."

Shay zaváhala jen na chviličku a následovala ho do domu. Nepochybovala, že tam na ni čeká něco hrozného. Něco, co jí způsobí další noční můry.

I když se nutila do každého kroku, Viperova přítomnost ji hřála na duchu. Sakra, byla přece jeho otrokyní, přesto kdykoliv se na ni obrátil, cítila se něčím víc... jakoby hodnotnější. To byl mnohem nebezpečnější pocit než nenávist, kterou by k němu cítila, kdyby ji zamkl do cely a bil

ji každý den.

Zkontrolovala, jestli jde Levet v bezpečné vzdálenosti za nimi, a prošla za Viperem po schodech do Evorova soukromého apartmá. Když otevřel dveře, málem se zalkla silným zápachem krve, který se vyvalil ven.

Očekávala něco strašlivého, ale její představy byly dalece překonány.

Přitiskla si dlaň na ústa, aby nezvrátila zbytky potravy v žaludku.

Dřivé elegantní místnost byla plná kusů roztrhaných trolů. Krev, končetiny a části těl byly úplně všude a byly tak pomíchané, že bylo těžko říct, kolik jich vlastně zemřelo. Těkající pohled se jí nakonec zastavil na černé krbové římse a hlavě největšího trola, která tam seděla jako trofej.

Jeho červené oči byly otevřené a ústa měl dokořán, jako kdyby chtěl zavrčet na svého zabijáka. Viditelně mu to však život nezachránilo. On i jeho druzi byli zmasakrováni bez sebemenšího slitování.

Znovu se jí zvedl žaludek.

„U všech svatých. To je strašné."

Viper ji vzal za ruku a pomalu ji vyvedl z místnosti. Zavřel dveře, a jako kdyby vycítil její slabost, posadil ji na židli a poklekl u jejích nohou.

„Jen málo věcí dokáže zabít trola s takovou krutostí, tato scéna však svědčí o opravdovém masakru." Pátral očima v její tváři. „Necítíš něco, co by nám mohlo naznačit, co či kdo je zodpovědný?"

Shay namáhavě potlačila nevolnost a snažila se myslet logicky. „Nebyl to člověk. Neměl by sílu roztrhat troly na kusy holýma rukama."

„Mohlo to být zaklínadlo?"

„Ne." Zhluboka se nadechla. „Ve vzduchu není žádné kouzlo."

Viper krátce přikývl. Jako upír nemohl cítit kouzla, což byl nepochybně jeden z důvodů, proč chtěl mít Shalott u sebe.

„Takže to byl démon, který disponuje neuvěřitelnou silou a schopností zamaskovat svou přítomnost před upíry," zamumlal. „Seznam je krátký, ale je v něm mnoho nejasností."

Shay se otřásla a obtočila si paže kolem pasu. Účinky šoku začaly odeznívat a plnou vahou na ni dopadlo vědomí událostí, jejichž výsledek právě viděla.

„Bože můj," zašeptala.

Viper ji uchopil za ramena. Jeho dotyk byl chladný, ale překvapivě uklidňující. Možná to bylo proto, že už se ji dlouhou dobu nepokoušel nikdo ukonejšit.

„Neměl jsem tě sem vodit. Promiň mi to."

Zavrtěla hlavou. „Tím to není. Myslím na Evora."

„Na Evora? Proč? Aha, není mezi mrtvými," přikývl s pochopením Viper.

Shay se nevesele zasmála. „Očividně ne. Určitě bys poznal, kdyby se ze mě stal kus studeného masa."

„Ano, to by mi opravdu neuniklo," poznamenal suše.

Ušklíbla se a pokusila se ovládnout zjitřené nervy. Mohla přece zemřít. Bylo to tak blízko.

Zatraceně blízko.

„Kdyby byl Evor v této místnosti...," vydechla.

Sevřel jí dlaň. „Je naživu, má drahá, a ty taky."

„Ano, ale bylo to o fous," zadrhl se jí hlas. „O fous."

„Na tom se shodneme." Viper pohlédl na dveře, za kterými se odehrál masakr. „Musíme zjistit, kdo to udělal, a kromě toho také kam zmizel Evor."

Shay se ušklíbla. „Nepochybně se schoval za nějaký kámen, když to celé začalo. Na nic jiného ochranku neměl, než aby si spasil život, když byl v ohrožení."

„Byl tady," namítl Viper. „Jeho krev je smíchána s krví ostatních."

„Jeho krev?"

Viper přikývl. „Jen malé množství, ale dostatečné na to, aby odhalilo jeho přítomnost."

Shay se vymanila z jeho sevření. Nepochybovala, že mohl ucítit Evorovu krev. Byl přece upír. Na krev byl specialista.

„Takže něco nebo někdo dnes večer přišel, zabil troly z ochranky a zranil Evora?" nedůvěřivě zavrtěla hlavou. „Proč to všechno?"

„Mohl to být démon, který hledal cennosti a byl překvapen strážemi. Možná prahl po odplatě. Evor je vhodným cílem. Existuje mnoho démonů, kteří považují trh s otroky za nelegální."

Podívala se mu přímo do očí. „Možné to je, ale ty si to nemyslíš."

„Ne." Ve světle měsíce bylo vidět vážnost jeho tváře. „Načasování akce nemohla být náhoda. Myslím, že to byl ten, který usiluje o tebe."

Vyschlo jí v hrdle. „A chce zabít Evora?"

Viper se zamyšleně zamračil. „Kdyby ho chtěli zabít, už by to udělali. Buď se mu podařilo utéct, nebo ho unesli živého."

„Ale proč?"

„Aby ho použili jako návnadu," ozval se nečekaně Levet. Oba dva se na něj překvapeně podívali.

„Cože?"

Skřet nervózně zamával křídly. „Pokud budou držet trola, mohou hrozit, že mu podříznou hrdlo a tím zabijí dvě mouchy jednou ranou. Shay nebude mít jinou možnost než udělat to, co po ní budou chtít."

Shay se zastavilo srdce. Do prdele, jako by nestačilo, že byla v moci Evora, teď si ještě bude muset dělat starosti s neznámým nepřítelem, který dokáže trhat těla na kusy holýma rukama.

To není dobré. To vůbec není dobré.

„Myslím, že nebudeme dělat předčasné závěry, dokud nezjistíme víc fakt," ukončil debatu Viper a vzal Snaž do náruče. „Pojďme odsud."

Tentokrát se Shay z jeho paží nepokusila vymanit. Žádné kopance, vrtění a vražedné pohledy. Žádné proklínání.

„Než odejdeme, je tu ještě nějaký jiný majetek, který by sis chtěla odnést?" zeptal se tiše.

Ne tolik tiše, aby ho nezaslechly tenké skřeti uši. „Majetek? Jsem skřet. Démon, kterého se mají všichni obávat a respektovat ho. Budu..."

„Dost, Levete," přerušila ho Shay, ale oči se jí vpily do Viperova zraku. „V podzemí jsou v kobkách uvězněni další démoni."

Viper zvedl obočí. „Jsou také tvoji přátelé?"

„Ve skutečnosti nevím, kdo je za těmi dveřmi zamčený. Vím jen, že když jsou trolové mrtví a Evor pryč, budou tam navěky. To je horší než smrt."

„Mohou být nebezpeční."

Nepochybovala ani na moment, že jsou extrémně nebezpeční, ale to nezměnilo odhodlání je osvobodit.

„Nemůžeme je tu nechat."

„Santiago!"

Pohledem zůstal přisátý na její tvář, ale pokynul rukou a ze stínu vystoupil obr.

„Ano, pane?"

„Běž do podzemí a osvoboď démony."

„Jak si přejete."

V odpovědi se neozval ani náznak zaváhání a služebník zmizel ve tmě. Shay se ušklíbla tak bezvýhradné poslušnosti. Jestli to samé očekává Viper i od ní, bude velmi zklamán.

Hrdost byla jednou z jejích silných charakterových vlastností.

„Myslíš, že je bezpečné, aby tam šel sám?" zeptala se.

Viper pokrčil rameny. „Je přece upír."

Ta jejich arogance. Zaťala zuby.

„Fajn, takže můžeme jít."

Viper otevřel ústa k odpovědi, ale náhle zazněl Levetův hlas. „Shay?"

Otočila se ke skřetovi, který stál v bezpečné vzdálenosti od upíra. „Copak je?"

„A co já?"

„Ach... já..." Váhavě pohlédla na Vipera.

„Co se děje, zlato?"

Chtěla skřetovi říct, aby se vrátil. Od Evora už mu nehrozilo žádné nebezpečí a pro ni byla jeho přítomnost poněkud rušivá. Udržela však jazyk za zuby. Znovu musela požádat Vipera o laskavost, a to nebylo příjemné za žádných okolností.

„Nemůžeme tady Leveta nechat. Byl ostatními skřety vyobcován."

Viper se pomalu protáhl, až rukama dosáhl na větev stromu, u kterého stál. „Chceš mne snad požádat, abych si ho vzal pod svou ochranu? Abych mu poskytl přístřeší?"

Shay ignorovala prudké bušení srdce. „Ano."

Přes tvář mu přeběhl vítězný úsměv. „A jakou odměnu dostanu za svou velkorysost?"

„Shay, nedoprošuj se," zasyčel na ni Levet.

Nevšímala si jeho varování a nepřestávala hledět do upírových temných očí. „A co bys ode mne chtěl?"

„Na to se nedá odpovědět takhle ve spěchu, potřebuji si to promyslet. Je toho hodně, co bych od tebe mohl žádat," zamumlal a naklonil se k ní. „Možná by to mohl i být laskavost, kterou mi budeš muset prokázat."

Shay si olízla rty. „Myslíš tím, že ti budu dlužit laskavost?"

„Budeš mou dlužnicí. A dluh bude splacen, až já rozhodnu, že situace už dozrála."

„Nedělej to, Shay," varoval ji znovu Levet. „Nikdy nesmlouvej s upírem."

Jak dobře si byla vědoma riskantní situace. Každý démon věděl, že upír dokáže převrátit význam slov tak, aby byl pro něj za každých okolností výhodný.

Ale co by mohla ztratit?

Už byla Viperovou otrokyní, vydaná na milost a nemilost. Pokud ji bude chtít k něčemu donutit, nebude mít na výběr. A amulet mu byl zárukou, že mu neuteče.

Proč se tedy nepokusit uzavřít výhodný obchod a zachránit Levetovi život?

„Může mít naše dohoda jisté dodatky?"

„Dodatky? Záleží na tom, co máš na mysli."

„Můj dluh nebude splacen krví ani sexem."

Zhluboka se zasmál, sklonil se k ní a zabořil jí tvář do krku. Kdy mluvil, rty ji lechtaly na jemné kůži a vysílaly vzrušivé signály do jejího těla.

„Mé dvě největší touhy. Co jiného bys mi mohla nabídnout?"

„Jsem vycvičená bojovnice."

„Mám mnoho vojáků."

„I takové, kteří mohou bojovat ve dne?"

„Jen pár," připustil a olízl jí klíční kost. „Co ještě nabízíš?"

Pocítila slabost v kolenou. „Když jsem byla u čarodějnic, naučila jsem se připravovat elixíry."

Jazykem ji polechtal na pulzující žilce pod uchem. „Zajímavé, ale to nestojí za řeč."

Na chvíli se odmlčela a váhala. Levet znovu zasyčel. „Shay, ne."

Viper se odtáhl, aby se jí mohl podívat do očí. „O co jde, drahá?"

„Já..." Nejistě polkla. „Můj otec byl Lumos, léčitel svého kmene. Jeho krev vyléčila všechny rány, kromě smrtelných."

Pomalu se mu rozšířily oči. „A ty?"

„Jeho požehnání přešlo i na mě."

„Vzácný dar." V očích mu zablesklo. Byla to zvědavost? „Velmi vzácný, ale pro nesmrtelné jen těžko využitelný."

Prsty se dotkla jeho tváře, která ještě nebyla od včerejšího boje zcela zhojena. „I nesmrtelní mohou být poraněni. Moje matka tvrdila, že právě kvůli tomuto daru byl otec zabit. Jeho

krev byla použita na záchranu života jednoho upíra."

„Upíra?" Viperova zvědavost vzrostla. „Jsi si jistá?"

„Ano."

„Zvláštní, že jsem o něčem takovém ještě neslyšel." Chviličku se zamyslel, ale potom se zdálo, že to pustil z hlavy. „Takže, co přesně nabízíš?"

„Jestli... jestli budeš zraněn, dobrovolně ti dám svou krev, ale pouze kvůli uzdravení. Žádné příležitostné ochutnávání." Zvedla vzdorně bradu. „Uděláme dohodu?"

Viper se pobaveně usmál. „Výhodný obchod."

„Žádná krev, pokud to nebude nezbytně nutné, a žádný sex."

„Kvůli tomu nemusím uzavírat žádné dohody. Oboje mi brzy poskytneš dobrovolně."

Naklonil se a přejel jí ústa svými rty, tam a zpátky, s velkou něžností a zároveň žádostivostí. Aniž by si Shay uvědomila, co dělá, přitiskla se k němu a pootevřela ústa. Teprve potom se k ní přisál s takovou náruživostí, že si uvědomila ten nenasytný hlad, který v něm dřímá.

O takovém polibku sníženy na celém světě. Spalující, dobyvačný a vše pohlcující. Začala zvedat ruce, aby si ho přitáhla k sobě, když Viper náhle ustoupil a pohlédl do šera.

„A, zdá se, že Santiago splnil úkol. Měli bychom jít, než nás někdo z propuštěných bude chtít sníst zaživa." Takové logice se nedalo odporovat.

KAPITOLA 7

Když dorazili do domu na kraji Chicaga, nebyl Viper tak vyrovnaný, jak by chtěl. Vůbec mu to nebylo příjemné.

Mohlo to být vínu Shay, která ulpěla na jeho těle a slibovala další možnosti, či horko, které z ní vyzařovalo. To by se mu však líbilo, už dávno ho žádná žena tak nevzrušila.

Jeho obavy ovšem plynuly ze zvětšující se jistoty, že jeho Shalott je pronásledována temnou silou, která je tak mocná a krutá, že možná nebude schopen jí poskytnout adekvátní ochranu.

Srdce se mu sevřelo neznámým strachem.

I když se mu myšlenky toulaly jinde, pocítil přítomnost někoho jiného ve svém domě hned, jak vstoupil do kuchyně.

„Někdo tady je." Svým tělem zaštítil Shay a obrátil se na svého strážce. „Santiago, prohledej dům a pozemek. Ujisti se, že tu není nezvaný host."

Počkal, dokud sluha neodešel, a potom zvedl hlavu a začichal. Bezprostřední nebezpečí nebylo ve vzduchu cítit, proto se upokojil a zvedl oči k Shayině bledé tváři.

Snažila se být hrdá a potlačit sebemenší známku strachu, ale v krásných zlatých očích jí ležel neznámý stín. Jistě by se statečně bránila, ale dnešní noci to nebude potřeba. Je jeho a on ji ochrání.

„Má drahá, myslím, že bude nejlepší, když půjdeš do svého pokoje a zamkneš se tam."

Zamračila se a vzdorovitě zvedla bradu. Ten výraz už byl Viperovi známý a shledával ho velmi rozkošným.

„Všichni z rodu Shalott jsou bojovníci. Neschováváme se za zamčenými dveřmi."

Viper se pousmál. „Nepochybuji o tvých bojových schopnostech, ale náš návštěvník je upír. V žádném případě nechci být donucen zabít člena svého klanu jen proto, že tě bude považovat za neodolatelnou."

Její ústa se otevřela a zase zavřela, než souhlasně přikývla. Možná se jí nelíbilo zachovat se jako zbabělec, ale myšlenka na setkání s dalším upírem se jí protivila ještě víc.

Vipera píchlo u srdce, když ji viděl odcházet se skřetem v závěsu. Měla všechny důvody nenávidět upíry a nevěřit jim. S jejím předsudkem bude jen těžko válčit.

Potřásl hlavou a začal se zabývat pachem upíra, který přišel do jeho domu. Vedl ho do zadního traktu budovy. Když vstoupil do pracovny, nebyl příliš překvapen, když uviděl vysokého upíra s havraními vlasy, sedícího za jeho vlastním psacím stolem.

Ze všech upírů klanu to byl právě Dante, koho mel nejraději. Nedávno ho požádal, aby spolu rozehnali slet čarodějnic, které byly odhodlány přivést svět do záhuby, a přitom osvobodili Phoenix, Bohyni světla, která chránila svět před nekonečnou temnotou.

Tehdy poprvé potkal Shay. Nevěděl, jestli má svému příteli děkoval či ho zaškrtit za to, že se jeho poklidný bohorovný svět otřásl v základech.

Namířil si to k vestavěnému baru, odkud vytáhl láhev s krví. Byli to jen slabá náhražka za slastnou vůni, kterou vydávala krev Shay, ale pomohla mu doplnit ubývající energii.

Dante sledoval jeho graciézní pohyby a usmíval se. Byl jedním z mála upírů, jehož Viperova přítomnost nezastrašovala. „Dobrý večer, Vipere."

Viji.i se opřel o bar a složil ruce na hrudi. „Vidím, že sis udělal pohodlíčko jako doma, i když víš, že tady nepřijímám žádné hosty."

V Dantově tváři se nepohnul ani sval. „Máš štěstí, že jsem tady já a ne moje partnerka. Abby si dělá opravdu velké starosti. Nelíbí se jí, že jsi byl na aukci a koupil si novou otrokyni." Přimhouřil lesknoucí se oči. „Zejména, že je to mlada žena, která zachránila tvůj život."

Viper ani na okamžik nepochyboval, že Dantova partnerka byla rozpálená do běla. I když se stala bohyní, zůstal jí lidský soucit a byla připravená bojovat za jakoukoliv nespravedlivost.

Žádný démon, který měl jen trochu rozumu, si nechtěl z Phoenix udělat nepřítele.

On byl však hlavou klanu, nejmocnější z upírů.

Nikomu se nemusí zpovídat ze svých činů.

„Když jsem ti volal, abych ti řekl, že jsem koupil Shalott, chtěl jsem tě jenom požádat o pomoc. Potřebuji zjistit, kdo po ní jde, to je všechno. Jinak si do svých osobních záležitostí nenechám mluvit."

Dante pokrčil rameny. „Ty jsi do mých osobních záležitostí mluvil dost často."

„A ty jsi mé rady ignoroval. Právě to hodlám udělat i já. A teď, jestli mě omluvíš, mám..."

Dante se prudce zvedl a zablýskal stříbrnýma očima. „Vipere, co to tady hraješ za hru?"

Viper odložil prázdnou láhev. „To není žádná hra."

„Něco v tom je," obešel Dante stůl. V kožených kalhotách a stříbrné košili vypadal jako nebezpečný lovec, což skutečně také byl. „Vždycky jsi odsuzoval všechny obchodníky s otroky k smrti, když jsi zjistil, že kšeftují na tvém území s upířími zajatci."

„Shay není upírka."

„To nic nemění na faktu, že se ti pokoutní prodávání masa hnusí."

Viper se ironicky usmál. Vlastnil několik nevěstinců, kam mohli upíři chodit a potěšit se ve společnosti démonek, bludiček či lidských žen. „Existují tací, kteří tvrdí, že já sám s masem kupčím."

Dante se zamračil. „Ty všechny jsou tam dobrovolně."

Viper pokrčil rameny. Nechtěl se hádat. Ukázal na bar. „Dáš si něco k pití? Víno? Nebo ochutnáš mou privátní značku brandy?"

Dante zavrtěl hlavou. Viper se marně snažil odvést jeho pozornost. „Co děláš se Shay?"

Obtížná otázka. Škoda, že na ni neexistuje odpověď.

„Co je ti do toho?"

„Musím říct, že mně nic. Abby mi však nedá pokoj, dokud nebude mít jistotu, že Shay není ubližováno."

Viper se krátce zasmál. „Alespoň jsi ke mně upřímný.

Řekni mi, Dante, dala by snad tvoje překrásná žena přednost tomu, kdybych se nechal přeplatit a umožnil rak, aby Shay byla kvůli své krvi prodána jako nějaká děvka? Jako trofej, kterou si potom nějaký zvrácený lovec pověsí na zeď?"

„Dala by přednost tomu, abys ji pustil na svobodu."

Dovolit Shay, aby mu unikla? Aby se ztratila, jako to udělala po bitvě s čarodějnicemi?

Jen přes jeho mrtvolu.

„Už jsem ti řekl, že to je nemožné. Mám sice amulet, který ji přivede zpátky, kdykoliv po tom zatoužím, ale kletbu nad ní drží nevýznamný zmetek jménem Evor. Z ničeho nic se vypařil."

Dante zvedl obočí. „Co tím chceš říct?"

Viper mu co nejpodrobněji převyprávěl, co viděl v aukční síni. Dal si práci s každým detailem, aby Dante pochopil, kdo proti nim stojí, a pomohl mu vystopovat toho krutého pachatele.

„Máš jistotu, že je za to zodpovědný démon?" zeptal se ho.

„A co jiného?"

„Čarodějnice. A co třeba kouzelník?"

Viper ukryl úsměv. Jak by jeho přítel nebyl podezřívavý k čarodějnicím? Už se ho pokusily dostat při několika příležitostech, že z nich musí být nervózní.

„Shay necítila ve vzduchu žádnou magii."

Dante zavrtěl hlavou. „Kdyby to byl démon, byl bys schopen ho vystopovat. Jen pár z nich dokáže zatajit svůj pach před upírem."

„Myslím, že Hunding, Irra, možná i Napchut."

„Mají dost síly, aby dokázali roztrhal na kusy smečku

trolů?"

To byla otázka, která Vipera pronásledovala od té doby, kdy viděl kusy těl rozházené po podlaze. Bohužel si dokázal představit pouze jediného démona, jehož síla byla dostatečná a zároveň disponoval schopností skrýt svůj zápach.

„Bojovník Lu by to dokázal."

Dante ztuhl a Viper se mu nedivil. Lu byly zrůdy ze světa démonů, které i pro ně představovaly noční můry. Když vylezly z děr, pohltily všechno, co jim stálo v cestě.

„Ty zrůdy už nebyly několik století vidět," vydechl Dante.

„To ani Shalott."

„Máš pravdu," přistoupil k němu Dante pomalu a na tváři měl ponurý výraz. „Upír, ani když je hlava klanu, nemá dost moci, aby bojoval s Lu. Jejich zuby si dokážou poradit i s nesmrtelnými."

„Nemám v úmyslu jim nic takového dovolit," usmál se Viper.

Dante se jeho bezstarostností neuklidnil. „Tvoje otrokyně má velmi mocného nepřítele. Měl by ses vzdát jejího vlastnictví a předat ji někomu silnějšímu."

„Vzpomínám si, že stejná slova jsem říkal i tobě jen před pár týdny."

„Ale Abby je mojí opravdovou partnerkou. Patří mi a dal bych život za to, abych ji zachránil." Podíval se na Vipera zvědavým pohledem. „A ty? Riskoval bys kvůli Shalott?"

Vipera zachvátil nevysvětlitelný hněv. Nechtěl nikomu vysvětlovat svou posedlost Shay. Ani svému příteli. Dokonce ani sobě ne. „To je moje věc."

Dante na něj nenaléhal, protože vycítil, že už na svého přítele tlačil až moc. Sklonil hlavu. „Jak si přeješ." V očích

mu zajiskřilo pobavení. „Musím tě však varovat. Abby nebude spokojená, dokud se nepřesvědčí, že není se Shay špatně zacházeno."

Viper zaskřípal zuby. Byl hlavou klanu. Řídil stovky, ne-li tisíce upírů a o málo méně démonů. Věděl však, že postavit se na odpor ženě nemá smysl. „A co ji uklidní?"

„Touží po tom, aby s ní Shay mohla strávit den."

„Den?"

Dante zvedl bezmocně ruce. „Vyjádřila se velmi přesně. Trvá na tom, aby to bylo ve dne."

„Abych nemohl zasahovat."

„Částečně." Na rtech mu zahrál nevyzpytatelný úsměv. „Já osobně si myslím, že Abby touží po společnosti jiné ženy. I když je teď bohyní, zůstalo v ní mnoho lidského. Chce chodil nakupovat, tlachat a pít kafíčko."

Viper se otřásl hrůzou. „Proč, proboha?"

„To je, můj milý příteli, otázka, na kterou upíří logika nemůže najít odpověď."

Viper netrpělivě pokrčil rameny. Vem to ďas. Nechtěl se o Shay s nikým dělit. Vůbec s nikým. Bohužel však nemohl zapomenout na lítostivý stín v jejích očích a odhodlání zachránit skřeta, kterého nazývala svým přítelem.

Byla osamělá.

Hluboko, do morku kostí osamělá.

„Předám Shay Abbyino pozvání a bude na ní, jestli ho přijme nebo ne."

„Takže ona není tvojí otrokyní?" zeptal se zvědavě Dante.

„Je mým... hostem."

„Ty jsi věděl, že se bude prodávat na aukci, když jsi tam šel."

Toto konstatování znamenalo konec Viperovy trpělivosti. Pokud měl s někým strávit tuto noc, raději by se handrkoval se Shay. To by ho bavilo víc.

„Myslím, že je na čase, aby ses vrátil ke své milované partnerce."

Dante se ušklíbl. „Omámila tě a ty po ní teď toužíš. Dobrá, dobrá."

„Nepokoušej mě, příteli."

Dante zvedl ruce a vědoucně se usmál. „Už odcházím."

„To jsem rád."

Dante už s vážnou tváří stiskl Viperovi ramena. „Ty jsi pro mě víc než hlava klanu, jsi můj přítel. Když budeš potřebovat, hned mi zavolej. Slib mi to."

„Mám naštvat Phoenix, že tě přivádím do nebezpečí?" zvedl Viper obočí. „Nejsem takový hlupák."

„Nikdo si není tolik vědom, co ti dluží, jako Abby. I ona použije svou moc, abys byl v bezpečí."

„Její moc už stojí za úvahu."

Danteho stisk zesílil. „Zavoláš?"

Viper váhavě přikývl. Jeho přítel byl stejně paličatý jako on. Bez příslibu by neodešel.

„Zavolám ti."

Dante ustoupil a uklonil se mu. „Náš slavnostní slib je tímto zpečetěn, můj pane." Mrkl na něj. „Dej svému démonovi pusu za mě a za Abby."

„To ne, až ji budu líbat, bude to za mě."

Dante se zasmál, otočil se a odletěl otevřeným oknem. Viper si nalil štědrou dávku brandy a přecházel po pokoji.

Jeho přítel měl pravdu.

Shay byla pronásledována nepřítelem, který mohl ohrozit i

jeho samého. Moudrost, kterou načerpal za staletí, mu radila, aby se jí zbavil a amulet hodil do nejbližší řeky. Co stálo za riskování života? Nejen vlastního, ale i ostatních členů klanu.

Usrkl brandy a věděl, že odpovědna tuto otázku může být děsivější než číhající démon.

Skoro o dvě hodiny později Viper pomalu stoupal do druhého patra.

Bylo to téměř sto dvacet minut mučivých myšlenek na krásnou ženu, která byla v jeho vlastním domě a jejíž vůně procházela celým domem. Pokoušel se v knihovně hledat informace o démonech, kteří mohli napadnout troly. Obvolal své kontakty, aby zjistil, jestli nemají nečekané potíže. Obešel pozemek a pohovořil se strážci, aby se ujistil, že je všude klid.

Nakonec se vzdal, už déle nemohl odolávat.

Musel Shay vidět.

Chtěl být v její blízkosti, to mu stačilo. Jak dojemné.

Na podestě schodiště si všiml malého skřeta, stočeného do klubíčka u dveří do Shayina pokoje. Ta potvora si zřejmě hrála na osobního strážce. Ta myšlenka by mu přišla směšná, kdyby nevěděl, že láska a oddanost jsou silnější zbraně než svaly.

Raději by se utkal s válečníkem, než aby se postavil někomu, kdo hájí svého přítele. Levet by byl ochoten umřít, aby se Shay nic nestalo. Viper si z ní nechtěl udělat nepřítele na život a na smrt.

Jeho kroky Leveta vzbudily. Vyskočil a opřel se o dveře. Postavou byl malý, ale odhodlanost z něj přímo prýštila.

Viper se zastavil těsně před ním. Zvláštní bylo, že ho nezachvátila rozmrzelost, že mu chce někdo překazit plány. Pocítil určitý respekt, možná proto, že viděl, že Shayino blaho je pro skřeta stejně důležité jako pro něj.

„Je tu spousta komfortních ložnic," řekl tichým hlasem. „Bude se ti v nich spát pohodlněji než tady na podlaze."

„Najdu si pokoj, jen co začne svítat. Do té dolu zůstanu zde."

„Aha, máš hlídku."

Jeho tón byl milý, ale skřetovi ztvrdl výraz na tváři. „Myslíš si, že nedokážu Shay ochránit?"

„Naopak, ubezpečil jsi mě v tom, že bys byl velmi nepříjemný soupeř. Dnes v noci naštěstí nemusíš nic dokazovat. Můj návštěvník už odešel a pozemek je pod ochranou."

„Ale ty jsi tady."

Viper zvedl obočí. Jen málo démonů, a to jejich velikost byla hrozivější, se mu odvážilo odporovat.

„Já nepředstavuji žádnou hrozbu, můj malý ochránce."

„Snažíš se mi naznačit, že je ve tvých rukách v bezpečí?"

„Zaplatil jsem za ni hodně peněz," pokusil se Viper o smířlivý tón. „Přece si nepoškodím svůj vzácný majetek. Co bych to byl za obchodníka?"

Maličké oči se přimhouřily. „Ptal jsem se, jestli bude v tvých rukách v bezpečí."

Viper se pomalu usmál. Skřet dobře věděl, jaký hlad koluje v upíří krvi.

„Je pod mou ochranou. Nikdy bych jí neublížil, ani nedovolil někomu jinému, aby se jí dotkl."

Levet o jeho slovech dlouze uvažoval. Možná přemýšlel o specifičtějším slibu, který by mohl od Vipera vymoci.

Nakonec pomalu přikývl. „Můžeš přísahat?"

Jeho otázka zastihla Vipera nepřipraveného. „Přijmeš slib z rukou upíra?"

„Budu ho akceptovat z rukou vůdce klanu,"

Viper se bezděčně dotkl obrázku draka vytetovaného na hrudi, zapomněl, že skřeti jsou velmi vnímaví na znamení démonů.

„Máš ho mít."

„Dobrá." Dlouhým ocasem švihl o zem. „Nechám Shay ve tvé péči a sám si půjdu najít do něco k jídlu."

„V kuchyni je toho spousta."

„Fuj," ušklíbl se Levet odporem. „Lidského jídla už jsem si užil dost."

Viper si na něj významně podíval. „Chystáš se na lov?"

„Jistě. Už se těším."

„Doporučuji ti, aby ses držel hranic pozemku, protože stále nevíme, jaká sila pronásleduje Shay."

Levet pokrčil rameny. „Svítání je příliš blízko, nemohu chodit daleko."

„A žádná člověčina ani upíři na tvém jídelním lístku nebudou," varoval ho Viper.

Sedá očka se rozšířila úžasem. „*Sacrebleu*. Vypadám snad na to, že se živím lidmi a upíry?"

Viper ukryl pobavený úsměv. „Jasná pravidla jsou pro mě důležitá."

Levet se s mávnutím křídel otočil na patách a zadupal na schodišti. Potichu si klel, převážné ve francouzštině, ale dostatečně nahlas, aby Viper zaslechl, že je považován za osla.

To je fuk.

Už mu spílali hůř a byl si téměř jistý, že se mu dalších nadávek brzy dostane.

Přinejmenším od ženy, která ho čekala za dveřmi.

Shay přecházela po ložnici dobrou hodinu, než si byla jistá, že ji v noci nikdo nebude obtěžovat. Upír, který Vipera navštívil, si zřejmě přišel jen popovídat a nechtěl její krev.

Díky bohu.

Krve už bylo dnešního dne dost.

Když měla jistotu, že je Viper zaneprázdněn, svlékla se a vklouzla do sprchy. Zvítězila u ní nutkavá potřeba vodou a mýdlem se zbavit představy roztrhaných trolů.

Vzdychla rozkoší, když jí horká voda začala kaskádovitě padat po napjatých svalech a uvolňovat je. Na skleněné poličce našla mýdla a oleje mnoha vůní. Jak dlouho už si nedopřála takový luxus?

Smutně se pousmála. Hodně dlouho. Téměř nikdy.

Umyla si vlasy voňavým šamponem a nechala na sebe proudit vodu tak dlouho, dokud její pokožka nezrůžověla. Teprve potom se neochotně zabalila do osušky a vrátila se zpátky do ložnice.

Myslela si, že tam na ni bude čekat Levet. Od té doby, co přijeli do domu, se od ní nechtěl odloučit.

Nebyl to však Levet.

Ani žádný jiný skřet.

Čekal na ni vysoký muž se stříbrnými vlasy a temným zrakem, upír, díky němuž jí vázl dech v hrdle a cítila mrazení v podbřišku.

Sakra, sakra, sakra.

Přitáhla si osušku pevněji kolem nahého těla a zadívala se do těch hříšných očí.

„Co chceš?"

Viper se pohledem popásal na jejích částečně zahalených křivkách. „Myslel jsem si, že bys ráda věděla, zda můj host už odešel."

Hlas měl jako samet, který ji hladil po páteři a vyvolával představy. „To je všechno?"

„Hospodyně ti nechala večeři v kuchyni."

„Děkuji," olízla si rty. „Vezmu si ji později."

Pohled se mu zastavil na jejích prsou. Sakra, věděla, že má ztvrdlé bradavky. Pomalu se usmál. „Musíš být přece hladová?" zeptal se. „Vím, že máš velké chutě."

Prudce se k němu otočila zády. Možná ji mohl svádět pohledem, ale dobrovolně se jeho moci nevydá. „Těžko mohu jít dolů oblečená v ručníku."

Zasmál se zastřeným hlasem. „A proč ne? Ujišťuji tě, že mně to vadit nebude."

„Ale mně ano."

„Dobrá." Slyšela ho, jak přechází po koberci a otvírá nějaké dveře. Na chvíli doufala, že odešel, a zároveň bojovala se zklamáním. Najednou se objevil vedle ní, doprovázený známým chladným závanem vzduchu. „Vezmi si tohle."

Ohlédla se a uviděla v jeho rukách karmínové hedvábné šaty. Zamračila se, ale sáhla po nich a bezmyšlenkovitě zkoumala kvalitu látky mezi prsty.

„Říkal jsi, že tu nikdy nemáš hosty."

Mávl rukou k otevřené šatní skříni, která skrývala velké množství dámských svršků. „Nemám."

„To jsou tedy tvoje šaty?" zamrkala překvapeně. „Vím, že

upíři mají zvláštní choutky... Ale u tebe bych je nečekala."

„Všechny jsou pro tebe."

„Pro mě?"

Zvedl obočí nad její nevírou. „Myslela sis snad, že tě tady budu držet na řetězu a úplně nahou?"

„Já..." Pomalu přešla k šatníku a nahlédla dovnitř. Viděla džíny a trička různých barev, měkké svetry a róby, nad jejichž krásou jí vysychalo v ústech. Nikdy v životě nevlastnila tolik oblečení a určitě nic tak drahého. „Nečekala jsem, že mi pořídíš novou garderobu."

„To je jen pár věcí, než se usadíš a pořídíš si něco podle vlastního výběru." Vzdychl. „Což mi připomíná, že by se s tebou ráda viděla Abby. Nakupovaní je její vášeň."

Shay se na něj nejisté zadívala. „Abby?"

„Setkala ses s ní, když jsme bojovali s čarodějnicemi."

Její rozpaky jen vzrostly. „Myslíš Phoenix?"

„Dala by přednost oslovení Abby."

Shay se opřela o dveře skříně, protože pocítila náhlou slabost v kolenou. „Ale proč? Proč by si mě měla pamatovat?"

Pokrčil rameny. „Pomohla jsi jí porazit ty baby."

„Prakticky nic jsem neudělala."

„Vzepřela ses jejich rozkazu zajmout ji, a místo toho jsi byla málem ubita k smrti, když jsi odmítla jim pomáhat. Stála jsi na její straně, když bojovala s Edrou." Tvářil se vážně. „Nezapomněla na to. Ani Dante ne."

Měl úplnou pravdu. Udělala všechno možné, aby čarodějnicím zabránila v jejich snaze využít Phoenix jako nástroj k vraždění démonů.

Stále však nechápala, proč by si ona žena měla vyžádat

její návštěvu. Přece s ní nechce celou dobu nakupovat.

„Sotva se z nás mohou stát přítelkyně," zamumlala.

Ironicky se usmál. „To řekni Abby. Je toho názoru, že společný zážitek blízké smrti z tebe udělá nejen přítelkyni, ale ještě se ti začne montovat do života. Chce se ujistit, jestli se ti pod mou střechou nic hrozného nepřihodilo."

Shay se přesunula se šaty v náručí k posteli a usedla na pelest. Znepokojení, které cítila, hlodalo hluboko v ní a podobalo se strachu.

„Ví, kdo jsem?" zašeptala s pohledem upřeným na vzorek koberce.

Neslyšně se k ní přiblížil, ale přesto jeho pohyb vycítila. Nevzhlédla však. Nechtěla, aby viděl její tvář, když nedokázala ovládat své emoce.

„A kdo jsi?" zeptal se.

„Ví, že jsem démonka?"

Zaváhal a opatrně volil slova ,,Je si vědoma toho, že ve tvých žilách koluje krev Shalott."

„A přece se mnou chce... jít nakupovat?"

„Pouze pokud o to budeš stát i ty. Jsem si jistý, že kvůli tobě klidně změní plány, pokud projevíš specifický zájem o jinou činnost." Najednou se posadi vedle ní, ale nedotkl se jí. „Co se děje, Shay? Neublížil jsem ti nějak?"

„Nevím, co po mně chce. Jsem démonka."

Zasmál se. „Abby má taky k člověku daleko."

„Je bohyně."

„Možná, ale je také ženou, která válčila s čarodějnicemi a je provdaná za upíra. Nemá žádné předsudky. Toho se bojíš?"

Bála se skutečně toho?

Schoulila se chladem. Nevěřila té Abby. Nabízela jí něco

tak nevídaného jako přátelství. Zkušenost Shay naučila, že za takové nabídky se platí. Většinou tím, co ona nechce dát.

Pocítila na sobe Víperův zrak a vzdychla.

„Ještě nikdy po mně nikdo nechtěl, abych s ním šla nakupovat."

„Ach," snažil se porozumět. Chtěl ji uklidnit, ale stále se jí nedotýkal. Byla celá ztrnulá. Netoužila po jeho lítosti. Ne teď, když byla tak zranitelná a každým okamžikem se mohla rozplakat.

To by bylo velmi zahanbující.

Viper vzal do ruky kartáč na vlasy, který ležel na nočním stolku, a začal jí pomalu pročesávat dlouhé vlny, sahající až k pasu.

„Říkala jsi, že tě matka vychovávala jako člověka?"

Zdravý rozum jí napovídal, aby mu neodpovídala, ale něžné dotyky hřebenu byly tak konejšivé. „To už je dávno," zamumlala.

„A prošla jsi?"

Ušklíbla se. Existovali démoni, kteří se mohli pohybovat v lidském světě, aniž by si někdo jejich odlišnosti všiml. Bohové věděli, že se o to pokoušela. Udělala by cokoliv, aby potěšila svou matku.

„Ne."

Pravidelnými tahy pokračoval v česání. „Vypadáš přece dostatečně lidsky."

Shay zavřela oči. Nikdy o své minulosti nemluvila. S nikým. Ale v družném tichu, které je obklopovalo, a s něžnými dotyky ve vlasech zjistila, že se jí slova derou na jazyk sama.

„Nestárnu však jako smrtelníci. Matka byla donucena

stěhovat se se mnou z místa na místo, aby si nikdo nevšiml, že nestárnu jako ostatní." Vzpomínka na matku ji bodla u srdce, protože ta ztráta bolela.

„Taková obtíž není nepřekonatelná."

„Možná ne. Nicméně moje síla a rychlost nezůstaly nepovšimnuty."

„Ostatní děti se tě bály?"

„Ano."

„Dokážou být velmi kruté."

Shay sevřela ruce v klíně, „Ne tak kruté jako jejich rodiče. Postupně jsme si s matkou zvykly, že nám vypalovali domy, házeli po nás kameny a církev se ze mě pokoušela vymítat ďábla. jednou mě dokonce zlynčovali."

„Zlynčovali?"

„Skupina pološílených lidí mě doslova vytáhla z postele a pověsila mě za krk na stromě v naší zahradě. Nedokážeš si představit jejich překvapení, když jsem si je druhý den ráno podala."

V nastalém tichu oba vážili svá slova. Viperův dotyk zůstal jemný, ale Shay cítila, že v něm narůstá zloba.

Zvláštní.

„Proč tvoje matka nevyhledala pomoc jiných démonů?" zeptal se nakonec.

Obrátila se k němu, ignorujíc škubnutí vlasů, zachycených kartáčem. „Můj otec byl zavražděn upírem. Pokoušela se mě ochránit před zlými silami."

Oči mu ztmavly, protože mu připomněla důvod, kvůli kterému nenáviděla upíry. „Existují démoni, kteří by vám poskytli přístřeší. Ne všichni jsou krutá zvířata."

„Matka byla člověk. Nevěděla, komu má věřit." Oči se jí

naplnily slzami. „Ani já nevím."

Viperovi vypadl kartáč z ruky. Vzal její obličej do dlaní. „Shay."

KAPITOLA 8

Shay zapomněla dýchat, když se k ní blížila Viperova tvář.

Blížila se pomalu. Tak pomalu, aby jí jasně dávala najevo, že může kdykoliv říct ne. Na okamžik byla v pokušení a slovo se jí už. tiž dralo na rty, v poslední chvíli ho však nevyslovila. Stále si snažila připomínat, že to je upír, který se jí tak něžně dotýká, že právě on ji vlastní jako kus majetku, tělo však reagovalo jinak než tvrdohlavá mysl.

Potřebovala jeho dotyk. Prahla po něm. Po chuti jeho rtů. Po splynutí jejich těl. Po mazlivém přejíždění jeho rukou.

Nikdy nechápala, jak se žena může nechat svést. Buď chceš mít sex, nebo ne, rozhodnutí je na tobě. Tentokrát však porozuměla čisté žádostivosti. Chtěla se dotýkat a umožnit Viperovi, aby se dotýkal jí. Varování přicházející z podvědomí bylo umlčeno.

„Musíš říct ano, zlato," zamumlal. „Nechci být obviněn, že jsem porušil svůj slib. Musíš mi říct, že to taky chceš."

Jeho hlas byl tak jemný a hladivý, že ji ta slova vůbec nevystrašila. Vklouzla do ní jako doušek nejjemnější whisky.

A byla také tak opojná.

„Ano."

Zavřel jí ústa polibkem tak vášnivým, že jí nezbývalo nic jiného, než se mu zcela oddat. Krev v žilách se jí bouřila. Byla připravena na rozkoš, ale síla takového chtíče ji zastihla nepřipravenou.

Ach ano, to přesně potřebovala. Její těl o po tom toužilo od té doby, co poprvé před mnoha týdny Vipera spatřila.

Prohnula se v zádech a žíznivě pila nektar, který do ní proudil z jeho rtů. Cítila jeho mužnost, ale stále jí to nebylo dost. Přejela rukama po jeho hedvábné košili.

Z hrdla mu unikl hluboký sten, sáhl si na hrud a jediným pohybem odtrhl všechny knoflíky na košilí. „Dotýkej se mě, lásko," zašeptal jí do úst. „Chci na sobě cítit tvé ruce."

Shay se maličko odtáhla, protože ho chtěla při mazlení vidět. Tak dlouho si představovala tělo, ukryté pod sametovým pláštěm a hedvábnou košilí, že se potřebovala přesvědčit, jestli jí sny říkaly pravdu.

Oči se jí rozšířily a z úst jí unikl obdivný tichý vzdech.

Jeho hrud byla široká a přesně tak modelovaná, jak si vysnila. Její fantazie však neříkala nic o exotickém drakovi, který byl vytetován na hladké Viperově kůži. V úžasu přejížděla prstem po zlatých obrysech mýtické stvůry až ke karmínově zbarvenému ocasu.

„Co je to?" vydechla.

Viper se slastně otřásl pod jemným tlakem jejích prstů a ústy se jí otřel o tvář. „To je znak Culannova psa."

„Ach." Pro Shay bylo čím dál obtížnější myslet, když ji tak nádherně líbal. „Bolelo to?"

„Myslíš tetování?"

„Ano."

Jeho dlaně ji hřály na nahých ramenou. „Ne. Vůbec jsem to necítil." Maličko jí kousl do ušního lalůčku. „Jednoduše se mi to na hrudi objevilo po mé poslední bitvě v aréně.'

„Je to znak hlavy klanu?"

„Ano."

„Já...

Ať už chtěla říct cokoliv, zapomněla to v přívalu vzrušení, které pocítila, když jí Viper olízl konturu tváře od ucha až po bradu.

„Copak?" zeptal se.

„Už se nepamatuji,"

V hrdle se mu ozval přidušený smích. Rozhodným pohybem sjel rukama dolů a zastavil se na uzlu ručníku, který halil její tělo.

„Potřebuji tě vidět, zlato," zašeptal a přitiskl své rty na její hrdlo. „Chci se té dotýkat. Řekni ano."

Shay pocítila náhlou slabost v žaludku. Takové pokušení nechat se svést pro ni představovalo velký erotický zážitek. Cítila se velmi silná, protože na chvíli dokázala ovládnout tohoto muže. Nic pro ni nebylo větší afrodiziakum.

„Ano."

Sevřel prsty, protože nebyl připraven na tak bezpodmínečnou kapitulaci. Potom zatahal za konce osušky.

Závan chladného vzduchu na nahé pokožce způsobil, že se Shay zachvěla, ale možná to způsobil i stud. Viper nic neříkal. Zvedla k němu v obavách zrak, ale její úzkost byla okamžitě zaplašena planoucím pohledem, kterým se na ní popásal.

„U všech rohatých," zachraptěl a odhodil ručník stranou,

aby mohl vzít do dlaní její perfektně vymodelované prsy. „Jsi tak... dokonalá."

Shay zaklonila hlavu, když začal palci přejíždět po jejích bradavkách. Nebyla dokonalá, měla do toho daleko. Cítila se příliš štíhlá. Její pleť byla příliš snědá. I ňadra by mohla mít větší.

Pro tento okamžik se však považovala za krásnou.

Jeho pohled pro ni znamenal, že po ní někdo touží.

Viper zasténal a přitiskl ji na svou hrud. Pokryl jí hladovými polibky celý obličej, až se zastavil u klíční kosti. Tlačil dost, aby cítila jeho prodlužující se tesáky, ale neudělala nic, aby se odtáhla.

V tuto chvíli mu věřila.

Věřila, že po ní nebude chtít víc, než mu ona bude ochotná dát.

Pod rukama cítila saténovou hebkost jeho kůže. Byl to fascinující kontrast proti pevným svalům, které ukrývala. Jako sametem potažená ocel. Líbilo se jí zkoumat jeho tělo. Sotva si přitom povšimla, že ji Viper obrátil pod sebe a zatlačil ji do matrace. Teprve když vzal do úst jednu její bradavku, hlasitě zasténala. Bože, to byla nádhera. Nepodobného ještě nezažila.

„Prosím, nepřestávej," žadonila a otřásala se pod jeho dobyvačnými ústy. Netrpělivými prsty rozepnula sponu v jeho vlasech, takže je zahalily proudy hedvábně jemných stříbrných kadeří. Jejich klouzavý pohyb na kůži v ní vyvolával další a další vlny rozkoše.

Dýchej, Shay, dýchej, připomínala si marně, když se jeho ruce zastavily na jejích bocích, stiskly je a přesunuly se níž na stehna. I když měl chladné dlaně, horká krev, která jí

pulzovala v žilách, jeho doteky okamžitě zahřívala.

Viper jí nepřestával dráždit bradavku zuby, ale jednou rukou rozevřel její stehna a pokusil se vedrat prsty do její vlhké štěrbiny. Shay ho pevně uchopila za ramena a zaryla se mu prsty do kůže. Hladil jí poštěváček, až nemohla dýchat. Tak moc se toužila podat oné rozkoši.

„Vipere."

Ucítil v jejím hlase paniku a zvedl hlavu. „Pssst, moje malá," utišoval ji. „Neublížím ti."

„Nebojím se, že bys mi ublížil."

„Tak z čeho máš strach?"

Zachvěla se a instinktivně vyšla boky vstříc jeho mazlivému prstu. „Nevím."

Viper se zvedl na lokti a podíval se jí do očí. „Důvěřuj mi, Shay."

Dívala se do jeho krásné tváře. V tlumeném světle ložnice vypadal se svými stříbrnými vlasy jako nějaký dekadentní anděl, který náhle sestoupil z nebe.

Nedělej to, Shay, ozval se v její hlavě znovu varovný hlas. *Upírovi nesmíš věřit. Nikdy.*

Otevřela ústa, ale původně zamýšlené *ne* bylo potlačené něžným polibkem. Pevně se k Viperovi přitiskla.

„Ano."

Přisál se k ní a pronikl do ní prsty. Shay potlačila vzrušený výkřik a nadzvedla pánev z matrace, aby mohli snáz reagovat na jeho pohyby. Viper nebyl jejím prvním milencem, ale na takový nával rozkoše nebyla připravena Zkušené prsty, které prozkoumávaly její ohambí, doprovázel panovačný tlak jeho úst a přicházející slast byla téměř nesnesitelná. Spalující. A ona chtěla být sežehnuta.

Byla tak blízko. Už jen kousíček.

„Vipere."

„Já vím, zlato," zašeptal a natlačil se k ní bokem, aby mohla cítit jeho ztopořený penis. „Nebojuj s tím, poddej se rozkoši."

Shay začala lapat po dechu. Slastné pocity uvnitř jejího těla začaly spirálovitě stoupat a směřovat k jedinému bodu. Viper protlačil dva prsty hluboko do její vagíny a zároveň jí palcem jemně podráždil poštěváček.

Tělo jí ztuhlo a vymrštilo se vzhůru, jak bylo katapultováno explozí orgasmu. Otřásala se vlnami rozkoše, které ji zalévaly od hlavy až k patám a postupně slábly a konejšily ji do bezstarostné malátnosti.

Dlouhou dobu leželi v hlubokém tichu. Shay se zdálo, že se vznáší, že pluje v teplém moři, jehož vlnky ji bezpečně unášejí na břeh.

Viper se nad ni sklonil a opatrně, jako kdyby byla z křehkého porcelánu, jí slíbal ze tváří slzy, o kterých nevěděla, že vytryskly. Neschopná pohybu se alespoň zhluboka nadechla, aby si uspořádala myšlenky.

„Bože, to byla krása."

Viper nevěděl, proč se usmívá, když pozoroval Shay, jak sedí naproti němu u kuchyňského stolu. Měl by být přece ztuhlý a neuspokojený. Jeho tělu se nedostalo uvolnění, po jakém už dlouho prahlo, a ona frustrující potřeba bude muset ještě několik hodin, možná i den počkat, než bude ukojena. Ale i když jeho tělo protestovalo, radoval se. Pohled na Shay,

oblečenou v karmínových hedvábných šatech, s vlasy sčesanými dozadu a zářící pletí, mu přinášel nesmírné potěšení. Vypadala jako vzácný motýl.

Také mu připadalo zábavné, že během chvíle spořádala tři misky dušeného hovězího. On za tu dobu nestihl ani vypít láhev krve.

Nejvíc se mu však líbilo, že se mu podařilo dobýt pevnost, kterou Shay tak dlouho bránila. Už nebyla lak nezranitelná. Poznal její slabé místo a v budoucnu ho pro sebe hodlal využít. Bude jeho.

Jeho.

Majetnické uspokojení ho vzrušilo, i když byl bohatý jako římský císař. Musel se dočista zbláznit. V duchu se napomenul.

Shay na něj pohlédla od teď už prázdného talíře a varovně se zamračila. „Přeji si, aby ses na mě takhle nedíval."

„A jak se na tebe dívám?"

„Jako kdybys mě chtěl sníst k večeři."

Viper se opřel na židli a zálibně si ji prohlížel. „Jedno či dvě sousta bych si dal."

Ztuhla, vědoma si hladu, který ho stravoval. Zanedlouho ho bude muset utišit.

„Máme spolu dohodu. Žádné ochutnávání krve."

„Na krev jsem neměl ani pomyšlení."

Shay vyskočily na tváři červené skvrny. Potutelně se na ni usmíval. Nemohla přece jen tak vymazat z paměti, jak se před pár okamžiky svíjela pod jeho dotyky.

„Už skoro svítá, neměl bys být ve své rakvi?" zeptala se.

Zasmál se. „K té jsem byl připoután před mnoha stoletími. I když nesnesu sluneční světlo, jsem schopen zůstat vzhůru,

pokud si zamanu."

„Kolik ti je let?"

„Musíš přece vědět, že upíři nikdy neodhalují svůj věk," zvedl udiveně obočí. „Střeží ho stejně bedlivě jako svůj brloh."

Shay pokrčila rameny a odstrčila talíř. „Nikdy jsem nechápala proč. Jsi-li nesmrtelný, na věku přece nezáleží."

„Síla upíra rosic s jeho věkem. Když víš, jak je starý, dokážeš odhadnout i jeho sílu."

„Čím starší, tím mocnější?"

Viper se zavrtěl. Překvapil ho její nedostatek znalostí o životě upírů. Matka ji očividně velmi pečlivě izolovala od světa démonů. „To je teorie, ale ve skutečnosti jsme podobní jiným rasám. Vždycky se vyskytne někdo, kdo disponuje větší silou a inteligencí, i když věk tomu neodpovídá."

Jazykem si olízla rty. Viper potlačil zasténání. V duchu si představil místa na svém těle, která její jazyk prozkoumává.

„Upír jako jsi ty?"

„Ano, upír jako jsem já."

Rysy jejího obličeje byly záměrně prosté jakéhokoliv výrazu. „A proto jsi hlavou klanu?"

Vážil svou odpověď. Věděl, že tuto ženu žádným chvástáním neohromí. Velmi dobře si byla vědoma, že je v jeho moci.

„Jen částečně."

„A co ta druhá část?"

Mírně se usmál. „Že by moje okouzlující osobnost?"

Zvedla oči v sloup. „To je velmi nepravděpodobné."

Chvíli si ji prohlížel. „Shalott je upírovi podobný. Cožpak si nevybírají svého vůdce podle vítězství v boji?"

„Nemám nejmenší tušení." Její hlas zněl jako vždycky, ale podle napětí v obličeji Viper poznal, že něco tají.

„Určitě ti rodiče museli říct, jaký odkaz ti zanechali."

„Byla jsem vychována jako člověk. Matka byla toho názoru, že čím méně budu... vystavena světu démonů, tím lépe pro mě. Po smrti mého otce se u nás dokonce ani slovo Shalott nesmělo vyslovit."

Viper se zamračil. Nebylo divu, že se Shay považovala za křížence. Matka ji v tom ještě utvrzovala. „To nebylo prozíravé."

Jeho skrytá kritika ji rozzlobila. „Chtěla mě chránit."

„To je pochopitelné, ale popřít svůj lid znamená popřít část sebe sama. Cožpak jsi nebyla zvědavá?"

„A proč bych měla byt ? To, že jsem částečně démonka, mi přineslo jen žal."

„Shalott je hrdá a respektovaná rasa," trval Viper na svém. „Než odešli z tohoto světa s princem temnoty, byli považováni za nejobávanější zabijáky mezi démony. Dokonce i upíři se jejich schopností obávali."

„To mě těžko může uklidnit."

Viper potlačil netrpělivost. „Myslíš si snad. že lidé jsou lepší? Zkazili si pověst kvůli násilí a neustálým válkám, které vedou, a to nemluvím o občasné genocidě. Shalott nikdy nezabije nikoho ze své rasy. To je jejich nejsvatější zákon."

Záblesk zvědavosti zasvítil Shay v očích. „Nikdy?"

„Nikdy." Nepřestával se na ni dívat. „Věří, že prolít krev Shalott znamená zavrhnout sebe sama a vystavit se hněvu bohů. Je to hřích, který nemůže být vykoupen. Jak bych byl rád, kdyby upíři měli stejnou víru."

Shay sklopila zrak a bezmyšlenkovitě si pohrávala se

sklenicí vína. „Znáš mnoho Shalott?"

„Jen pár. A dřív, než se zeptáš, ti chci říct, že jsem nepil jejich krev, nezotročil jsem je a neudělal z nich své milenky."

„Neříkej mi, že se chtěli přátelit s upíry."

Zacvakal tesáky. Jestli ho popichovala záměrně, velmi se jí to dařilo. Snad to byla jen sebeobrana, ale jestli předstírala, že se jí to netýká, neublíží jí nic. „Mám mezi démony hodně přátel, ale Shalott... to je něco jiného. Jako hlava klanu mám hodně nepřátel."

Zvedla oči. „Najímal sis je jako vrahy?"

„Ve skutečnosti jsem si je najímal, aby mě vycvičili," vysvětlil.

„Vycvičili v čem?"

„Shalott jsou velmi dobře připraveni k boji a navíc mají obšírné znalosti zbraní. Tvůj otec na tom musel být stejně."

Na obličeji se jí zračila pýcha. „Samozřejmě."

Viper potlačil úsměv.

„A ty?"

„Mám jisté zkušenosti v boji s mečem a dýkou, ale otec zemřel, než se mi dostalo řádného výcviku," přiznala opatrně. Pravděpodobně se obávala, že předává informace nepříteli.

„Nu, tvůj otec měl nepochybně talent, ale jestli chceš, můžeme trénoval spolu."

Ticho.

Ticho, které nastalo, bylo tak hluboké, že Vipera ujistilo, že se Shay snaží pochopit, co proti ní kuje za pikle. Nebo si myslí, že se dočista pomátl.

Až se rozhodne, která z těch možností je pravděpodobnější, jistě mu odpoví.

„Trénovat spolu?" zeptala se nakonec s lehkým zamra-

čením. „Děláš si srandu?"

Pokrčil rameny. „Proč ne? Už dlouho jsem neměl dobrého sparing partnera."

„Většina majitelů neučí své otroky, jak je mohou zabít," připomněla mu jízlivě.

„Máš v úmyslu mě zabít?" opáčil.

„To rozhodnutí musím nejprve uvážit."

Zasmál se. „Dej mi vědět, jak ses rozhodla."

„Možná."

„Doufal jsem v lepší ujištění," zamumlal a chtivě hltal očima její tvář. Jak rád by clo ní zabořil své zuby. „Nu?"

„Co?"

Natáhl se po její ruce. „Přeješ si se mnou trénovat?"

Dívala se na něj se smíšenými pocity, ale dříve než mohla odpovědět, byla jejich křehká mírová idyla náhle porušena.

Z dálky se ozvaly nezaměnitelné zvuky.

Oba strnuli. Mohl to být kojot nebo hyena vyjící na odcházející měsíc, ale věděli, že to tak není. Pouhé zvíře by v nich nedokázalo probudit takový pocit strachu.

„Pekelní psi," zašeptala Shay.

Viper už byl na nohou a v myšlenkách byl u svých strážců.

„Napadli ochranku."

„Proč by to dělali? Proti upírům nic nemají."

Divoce potřásl hlavou. Cítil, že bitva se odehrává v blízkosti bran do jeho sídla. Teď se ještě Santiago a jeho druhové drží, ale psů je příliš mnoho na to, aby je pobili. Způsobovali rány, které může vyléčit jen mocná síla země.

„Nevím." Popadl ji za ruku. „Pojď."

Shay se zatvrdila. Přece za ním nepoběží jako jeho ovce. Vytrhla se mu. „Kam chceš jít?"

„Ve sklepě je soustava tunelů. Zavedou nás do garáže."

„Určitě jsme tu ve větším bezpečí než v garáži."

„V garáži jsou auta."

Rozšířila zrak. „Ne."

Viper zoufale vzdychl. „Co se děje?"

„Přece se už téměř rozednívá, Vipere," procedila mezi sevřenými zuby, jako kdyby to nevěděl. „Nemůžeš jet autem."

„Já ne, ale ty můžeš."

„Chceš, abych odjela?" Zamračila se. „A sama?"

„Zůstanu tady, abych měl jistotu, že tě nikdo nepronásleduje."

„Ne. Zůstaneme oba a budeme bojovat."

Vipera jen tak nikdo nepřekvapil, ale teď byl vyveden z míry. Nemohl popřít jistý úžas.

„Shay, teď není čas na hádky," podíval se na ni přísně. „Pekelní psi sami o sobě neznamenají velké nebezpečí, ale pochybuji, že jsou tam jen oni. Něco po tobě jde. Chce tě tak moc, že riskuje i přímý boj. Musíš hned odjet."

Bez varování se ocitla před ním a hněvivě si ho měřila s rukama v bok. „A co když právě tohle chtějí?"

„Co tím myslíš?"

„Co když mají pekelní psi sloužit jen na odvrácení tvé pozornosti? Co když počítají s tím, že mě necháš prchnout samotnou?"

Viper zaskučel. Měla pravdu. Démoni si je možná přáli oddělit.

„Zatraceně. To by vysvětlovalo, proč udeřili tak těsně před svítáním."

„A že jsou pekelní psi předvoj."

„Ano."

Bezmocně si prohrábl vlasy rukama. Nebál se boje, spíš se na něj těšil. Už tak dlouho s nikým neválčil. Poprvé v dlouhém životě však měl někoho, o koho se bál.

Byl to zvláštní pocit a dost dobře nevěděl, jak s ním naložit.

Shay se náhle rozhlédla po místnosti. „Kde je Levet?"

„Na lovu." Viper bezradně pokrčil rameny. „Po příchodu pekelných psů je dozajista na půl cesty do Chicaga."

„Nebo dělá nějakou úplnou pitomost," zamumlala Shay, otočila se a zamířila k zadním dveřím. Viperovi netrvalo ani vteřinu, aby pochopil, že chce jíl ven toho skřeta hledat. Prolétl vzduchem, aby dveře zablokoval, a v nevíře se na ni podíval.

Nevinně na něj hleděla. Žádný upír ji nedokáže zastavit.

„Nemůžeš jít ven," zasyčel na ni.

V očích jí nebezpečně zablýskalo. „Vipere..."

„Ne. Démoni se nezajímají o Leveta. On je teď ve větším bezpečí než ty."

„To nemůžeš vědět," odporovala mu. „Je to můj přítel a já ho tady nenechám umřít."

Viper si chvilku pohrával s myšlenkou hodit si ji přes rameno a zamířit do sklepa, ale záhy ji zapudil. Shay byla napůl Shalott a rozhodně by se snadno nevzdala. Sice by ji nakonec přemohl, ale kromě toho, že byla Shalott, byla také ženou, což sebou přinášelo daleko větší potíže.

Proklel se, že je takový hlupák. „Běž do sklepa. Já půjdu ven a najdu ti ho."

Jako na zavolanou se dveře otevřely a do kuchyně se v kolébal maličký skřet.

„Nemusíš ze sebe dělat hrdinu, upíre," zaskřehotal. ..Tady jsem."

Viper se zamračil. „A co pekelní psi?"

Levet se otřásl odporem. „Zatím byli odraženi, ale nepochybně znovu zaútočí."

Za skřetem se ve dveřích objevila vysoká postava upíra. Jeho šaty byly zbroceny krví a škrábance na tváři mu hyzdily obličej. Za ním stáli ostatní, podobně zřízení upíři.

Viper byl hlavou klanu. Ať už poslal pekelné psy kdokoliv, brzy bude svého fatálního činu litovat.

„Santiago, shromáždi ostatní a zaveď je do jejich brlohů."

Strážce ztuhl „My vás neopustíme."

Viper potřásl hlavou. Santiago byl dosud velmi mladý. Potřeboval spát. Jakmile vyjde slunce, nebude mít sílu ubránit sám sebe.

„Jsi zraněn a rozbřesk je příliš blízko. Nemůžeš nic dělat."

V očích upírů se odráželo zklamání, ale museli akceptovat Viperova slova.

„Brzy přijdou lidští služebníci," zamumlal Santiago.

„Ti pro démona, který nás pronásleduje, nic neznamenají. Pokusíme se mu vyhnout, pokud to půjde." Položil ruku na Santiagovo rameno. „Postarej se o ostatní. A teď běž. "

„Jak si přejete, pane," neměl sluha na výběr.

Viper počkal, až se všichni přesunou k tajnému útočišti, které Santiago vybudoval, když ho sem Viper přivedl, aby chránil jeho hnízdo. Budou v bezpečí, pod těžkým krovem léčivé zeminy. O nich se to říct nedalo, pomyslel si neradostně. V dálce se ozvaly známé zvuky.

Otočil se ke znepokojené Shay. „Pekelní psi se vracejí.

Musíme jít."

KAPITOLA 9

Tentokrát Shay neprotestovala, když ji Viper popadl za ruku a táhl ji kuchyní k úzkým dveřím, vedoucím do sklepa. Zdálo se to jako malý zázrak, ale pro tuto chvíli ji víc zajímalo to, co se blížilo do domu, než aby trvala na své nezávislosti.

Levet se držel její sukně. Postupovali tiše a v šeru sotva rozeznávali místnosti, které míjeli. Bylo tam spousta pokojů, jako kdyby měl Viper příležitostně hodně nocležníků. Jeho ložnice mohla být mezi nimi, ale sotva to byl i jeho úkryt. Musel se někde schovávat.

Aby potvrdil správnost jejích úvah, Viper zastavil před obložením na konci haly. Zamumlal, pohnul rukou a za zdí se objevily schody do sklepa.

„Tudy," zašeptal a počkal, až se za nimi táflování zavře. Shay cítila, že dveře jsou pevné, ale nemohou jim poskytnout ochranu před démony, kteří je pronásledují. Pokud byli opravdu rozhodnuti ji dostat, nic je nezadrží.

Obklopil je zápach hutné, životodárné hlíny a čím níže sestupovali, tím si byla Shay jistější, že se blíží k Viperovu

brlohu. Na rovné zemi se pokusila zorientovat, ale na rozdíl od upíru nedisponovala schopností vidět ve tmě. Viper to zřejmě vycítil, protože se ozvalo škrtnutí sirkou a v jeho rukou se objevil vysoký stříbrný svícen.

„Neuvěřitelné," vydechla, když se její oči přizpůsobily světlu a rozhlédly se kolem. V životě neviděla tolik zbraní na jednom místě. Dlouhé šavle, krátké meče, pistole i starověká brnění byly pečlivě chráněny ve skleněných vitrínách. Z jednoho proskleného boxu dokonce vyzařovalo kouzlo, kterým byla zbraň požehnána. „Odkud všechny pocházejí?"

Viper vyndal z kapsy klíč, odemkl jednu ze skříněk a vytáhl elegantní meč, který si zavěsil na záda. Podivně tichému Levetovi podal dýku a Shay od něj sebevědomě přijala další meč, který držela s jistotou ženy, zvyklé na používání takových nástrojů.

„To je jen část mé sbírky," řekl Viper a odemkl další vitrínu s pistolemi. Jednu z nich zručně nabil.

Shay na něj upřela nevěřícný pohled. „Jen část? Máš v úmyslu napadnout Kanadu?"

Tmavé pobavené oči se na ni místo odpověděli zahleděly. Zastavil se jí dech. Jak byla jeho tvář krásná ve světle svíčky! Jak může muž takové pověsti nosit tvář anděla?

Viper si uvědomil zachvění, které proběhlo Shayiným tělem, a zrak mu ještě víc potemněl. „To není na pořadu dne," zahučel. „Alespoň dnes ne."

Za nimi se ozvalo mrzuté zasyčení. Levet netrpělivě zatahal Shay za sukni. „Nechci rušit vaši dojemnou scénku, ale pekelní psi nepočkají, až si padnete do náručí. Pokud tedy nemáte v úmyslu nechat z mé zadnice udělat trhací kalendář, navrhuji, abychom se připravili na bitvu."

Vražedný pohled, který na něj Viper vrhl, by z jiného udělal solný sloup, ale Levet se tvářil neohroženě. Viper ukázal na dveře. „Nikdo by neměl být schopný je překonat," zamumlal. „S těmi psy se však děje něco zvláštního."

Levet mávl křídly. „Něco zlého."

Shay to také cítila. Vzduch zaplnila temná plíživá hrůza, až bylo obtížné dýchat. Ještě to nebylo za dveřmi, ale dost blízko na to, aby se člověk třásl hrůzou. Tak blízko, že si nepřála to poznat.

Vůbec to nechtěla vidět.

S mečem v rukách se pokrčila v kolenou a rozkročila se. Rozparek na její sukni odhalil dlouhé, štíhlé nohy, ale sotva si toho povšimla. Cudnost nebyla na pořadu dne.

Vytí psů se ozývalo stále blíž. Jasně uslyšeli zadunění a potom nechutný mlaskavý zvuk nenasytného žraní. Zřejmě si pochutnávali na kolegovi, který byl zraněn. Levetovi se zastavil dech, ale Viper se ani nehnul. Byl úplně v klidu. Očekával smrt.

Skučení příšer se ozvalo znovu a dveře se počaly otřásat pod jejich nárazy. Třísky létaly na všechny strany a nakonec bylo dřevo proraženo. Dovnitř se vecpala smečka pekelných psů.

Měli jen chviličku na přípravu, když se ty bestie valily úzkou průrvou ve dveřích. Ocitly se v klubku, ale v mžiku byly opět na nohou a z očí jim sálala nenasytná zuřivost.

Shay si prohlédla jednoho z psů. Velikostí se mohl směle rovnat poníkovi. Odporná tlama, ze které odkapávaly jedovaté sliny, ji vystrašila stejně jako krvavé oči, svítící jejím směrem. Naštěstí byly ty potvory stejně tupé jako krvelačné. Neměly žádnou bojovou strategii, žádný plán k

útoku a jen proudily do místnosti.

Shay držela meč v obou rukách a čekala, až se na její zbraň napíchne první démon. Zuby zacvakaly těsně před její tváří a po pažích jí stekla horká krev, když mrtvola svou vlastní vahou sklouzla po ostří. Mrtvý pes přistál uprostřed smečky, kde byl hned roztrhán na kusy, ale Shay nemela čas se dívat, protože se už otáčela vstříc dalšímu nebezpečí. Švihla mečem a usekla hlavu dalšímu psovi, který ji byl nejblíže.

Krev a odporný puch umírajících psů zaplnil místnost, ale Shay si to neuvědomovala, protože ji ovládala jediná myšlenka: usmrtit tu smečku. Už to byly roky, co se naposledy účastnila bojů, ale pokud to bylo možné, trénovala každý den, protože to slíbila svému umírajícímu otci. Dnes se její meč s lehkostí míhal nad hlavami nepřátel.

V dálce postřehla Leveta, jak se oháněl dýkou a pokusil se udržet útočníky v bezpečné vzdálenosti, a potom už jen rychlý skok Vipera, který mu přišel na pomoc. Koncentrovala se však na krvelačná stvoření, která jí byla nejblíže a jimž stínala hlavy bez sebemenšího zaváhání. Používala krátký pohyb paží, při kterém se její meč zabořil přesně do krku zvířete a okamžitě ho usmrtil.

Konec přišel náhle.

V jednu chvíli nořila ostří do tepny nepřítele a za okamžik už zavládlo jen mrtvé ticho.

S výdechem se opřela o zeď místnosti a prohlížela si své šrámy. Měla jen prokousnuté lýtko a hlubokou ránu na pravé paži, přežila však. To je vždycky dobrá zpráva.

Rozhlédla se, aby se ujistila, že Levet stojí po boku jejího vysokého upíra, který si klidně čistil meč. Příšery, které právě

zabili, se začaly měnit na tmavě šedý prach. Dokonce i šrámy na jejích pažích začaly blednout.

Viper zasunul dlouhý meč do pochvy, kterou měl upevněnou na zádech, a obrátil se k Shay. „Nejsi zraněná?" zeptal se.

Potlačila zoufalý smích. byla celá obalena prachem, zatímco on neměl zkřiveny ani vlásek.

„Nic, co by stálo za řeč," zamumlala v odpověď a zamračila se, když poklekl a začal zkoumat zranění na její noze. Chladné prsty vysílaly do jejího těla horké signály, když jí oprašoval lýtko a zkoumavě ohmatával ránu. Zaťala zuby a podívala se na proud jeho stříbrných vlasů. „Jsem v pořádku."

Vzhlédl k ní s nečitelným výrazem v obličeji. „Jak se ti léčí rány? Jako člověku nebo Shalott?"

„Nevím, jak se léčí Shalott, ale moje zranění se vyléčí rychleji než lidská."

„Jsi imunní vůči infekci?"

„Ano."

Znovu obrátil pozornost k ráně, která už přestala krvácet a na okrajích se začínala uzavírat. Kromě velké síly měla Shay i schopnost se rychle uzdravit. Viper spokojeně pokývl hlavou a vstal.

„Cítíš blížícího se démona?"

Shay se zachvěla. „Ano."

„Je to ten stejný démon, který se tě pokusil ukrást v den aukce?"

Musela se soustředit, ale bylo by to mnohem jednodušší, kdyby Viper nestál tak blízko ní. Jeho síla ji rušila, hluboká se nadechla a zavřela oči, aby se otevřela mu házejícímu

démonu. Trvalo jí roky, než se naučila, jak na nějakou dobu potlačit lidský rozum a poddat se šestému smyslu své krve démona. Nerozuměla zcela procesu, který v ní probíhal, ale touto otázkou se už dávno přestala zabývat.

Po dlouhé době zavrtěla hlavou. Cítila chlad a nebezpečí, ale nebylo stejné.

„Není to ten samý démon."

„Nevím, jestli mám cítit úlevu nebo být zklamaný." Viper k ni vztáhl ruce. „Pojď, musíme odsud."

Shay se rozšířily oči překvapením. „Nejsme tu snad v bezpečí?"

„Byli bychom v pásti."

„Alespoň máme zbraně," připomněla mu.

Pokrčil rameny. „Potřebujeme místo, že kterého bychom mohli utéci, kdyby se všechno zvrtlo."

„A jak by se to mohlo zvrtnout?"

Viper ji políbil za ucho a maličko se usmál. „Legrace teprve začíná, má lásko," zašeptal.

Pouze s párem dýk, zasunutých do vysokých kožených bot, i s malým amuletem na hrudi odváděl Viper Shay a Leveta ze zbrojnice. Pekelní psi byli mrtví, ale démon v dálce představoval hrozbu, kterou nešlo ignorovat. Nechtěl být nahnán do kouta bez možnosti útěku, až nakonec zaútočí. Nic o démonovi nevěděl, ani jestli by ho dokázal porazit.

Vybral si úzký tunel, který vedl z domu, a postupoval rychlostí, která u jeho společníků vyvolala protesty. Ignoroval je, dokud se neocitli na úpatí schodiště.

„Tudy," nařídil a ustoupil stranou, aby Shay a Levet mohli

projít. Oba se však zastavili a dívali se na něj s podezřením v očích. Mohlo ho napadnout, že nebude moci příliš dlouho spoléhal na jejich poslušné chování bez jakýchkoliv námitek.

„Kam to vede?" zeptala se Shay.

„Do místnosti pod garáží. Pokusíme se démona odrazit, ale pokud se nám to nepodaří, budeš mít možnost uprchnout."

Výraz v jejím obličeji se zatvrdil. „Ty si myslíš, že tě opustím... Tedy, že tady nechám Leveta, aby bojoval proti démonovi, který jde po mně?"

„Nemáš na výběr." Viper ji popadl za paži. „Ani tento skřet, ani já neodejdeme z tunelu, dokud nenastane noc. Dáváme ti čas k útěku."

Levet vzdychl. „Má pravdu, Shay. Musíš jít."

„Zapomeň na to. Já..." Slova jí odumřela na rtech, když se za nimi ozvalo burácení. „Do prdele."

„Konec diskuze."

Viper zesílil svůj stisk na její paži a přinutil ji vyšplhat do malé komory. Předtím však stáhl z krku amulet a pověsil ho Shay na hrdlo. Zmateně si ho prohlížela.

„Co je to?"

„Ten amulet má v sobě kouzlo, které zamaskuje tvoji přítomnost před démonem."

Na bledém obličeji se jí objevil zvláštní výraz. „Magie?"

„Tak mi bylo řečeno," zamumlal. „Odpusť mi."

„Co to děláš?" zachvěla se Shay bolestí, když jí vytrhl několik vlasů z dlouhého copu. „Vždyť to bolí."

Viper si dal chomáček vlasů do kapsy. „Musí tu zůstat tvoje vůně, aby se démon nedomyslel, že jsi utekla. A teď už běž."

Navzdory očekávání se Shay nehádala a rychle přikývla.

„Ano."

„Počkej, až se s Levetem vrátíme do tunelu, a otevři padací dvířka. Klíčky od aut visí na háčku na zdi. Jedno si vyber a jetí tak daleko, jak budeš moci."

„Dobrá."

Viper její náhlé poslušnosti nevěřil. Shay byla přesně typ ženy, která by raději zůstala na potápějící se lodi, než aby utekla. Celá Johanka z Arku. Vzal její obličej do dlani a podíval se jí do očí. „Dáváš mi své čestné slovo, že ujedeš, Shay? "

Na tváři se jí objevila rozmrzelost, ale překvapivě přikývla. „Ujedu."

„Mám tvé slovo?"

„Máš moje slovo."

Z hrdla mu uniklo zaúpění. Nepochyboval o její přísaze, ale nemohl se zbavil dojmu, že Shay měla něco za lubem. Něco nebezpečného.

Bohužel ho od dalšího vyšetřování odradil zvuk lámajících se trámů a odletující zeminy. Démon ztratil trpělivost a tlačil se skrz úzký tunel za nimi. Viper políbil Shay rychle na ústa. „Utíkej, Shay," zašeptal něžně. I když byl opět připravený na protest, Shay se jen rázně otočila a běžela přes místnost. Zavřel za sebou dveře. Cítil, že se blíží svítání. Nechtěl se osobně setkat se sluncem.

V tunelu se odhodlaně postavil po bok očividně nervózního Leveta.

„Utekla?" zeptal se.

„Ano."

„Opravdu?" zamrkal Levet překvapeně. „Neublížil jsi jí, že ne?"

„Tentokrát to nebylo třeba." Viper vytáhl meč a připravil se k boji. „Šla docela ochotně."

„*Sacrebleu*. To znamená jediné — že něco chystá."

„Bezpochyby," ušklíbl se Viper. „Alespoň na chvíli je však v bezpečí. Musíme jen doufat, že zneškodníme démona, než se rozhodne vrátil."

„Zneškodnit démona, to se snadno řekne," zamumlal Levet a šermoval dýkou nejistýma rukama. „Pravděpodobněji budeme jeho časnou svačinkou."

Viper se usmál s neradostnou předtuchou. „Bez boje se nevzdáme, příteli. Démon brzy zjistí, že upíří maso nelze získat snadno."

Skřet jen nespokojeně machl ocasem, ale držel jazyk za zuby, protože do tunelu začal proudit smrad a za ním se objevil démon.

Viper sevřel čelisti, když zahlédl úzkou šupinatou hlavu s dlouhým rypákem a tlamou plnou ostrých zubů. Vypadal jako malý drak, ale Viper věděl, že je to dlouho zapomenutý Lu, příšera, které se obával celý svět. Bylo těžké ho zabít bez pomoci kouzel, jenže ta zrovna jaksi neměli po ruce.

„Jsme v háji," vzdychl.

„Tam tedy skutečně jsme," souhlasil Levet. „Co budeme dělat?"

„Nemáš u sebe něco magického? Zaklínadlo?"

Levet uraženě zahartusil. „Myslíš, že kdybych něco podobného vlastnil, že bych tady ještě byl? Tolik tě zase nemiluji, upíre, abych vedle tebe dobrovolně zemřel."

„Myslel jsem si, že všichni skřetové mají nějaké zaří-kadlo," mumlal si pro sebe Viper a připravoval se na útok.

„On si ze mě bude tropit posměch, i když jsem na pokraji

smrti," reptal Levet.

„Nejsi na pokraji smrti. Vždyť jsme nesmrtelní."

„Pchá. To nic neznamená. I nesmrtelní mohou zemřít, jen smrt je většinou strašlivá."

Proti tomu se dalo těžko něco namítat. Byla to pravda.

„Jestli chceš, předhodím tě démonovi a můžeš doufat, že tvoje smrt bude dílem okamžiku."

Levetovi se sice draly na rty nejrůznější francouzské kletby, ale zastavily se mu v hrdle při hrozivém zasyčení, které vypustil Lu. I když jeho tělo bylo příliš velké, než aby se proplazilo tunelem, dlouhý krk umožnil hlavě, aby se k nim dostala poměrně blízko.

„Cítím Shalott," vystrčil rozeklaný jazyk. „Kam jste ji schovali?"

Viper neodpověděl, ale v duchu se mu ulevilo, že Lu dosud nepoznal, že Shay utekla. Ne nadarmo žil mnoho století, měl čas si natrénovat výraz pokerového hráče. „Je dost blízko, ale obávám se, že se příliš hop' se s tebou setkat. Bojovníci Lu nemají pro ženy takový šarm, jak o sobě sami tvrdí."

Rudé oči zableskly zuřivostí. Lu neměl žádný smysl pro humor. „Svým výsměchem se dostáváš na tenký led, upíre."

Viper se přitiskl blíž ke zdi. Blýskání šupinaté kůže na démonově hlavě by ho mohlo při boji oslnil. Chtěl být na takovém místě, odkud mohl dobře vidět vražedná ústa a bránit se jim.

„Myslím, že i tak jsem ve velkém nebezpečí, ať už se ti vysmívám nebo ne." Chtěl na sebe připoutat démonovu pozornost, aby se nezaměřil na Leveta. „Jistě jsi za mnou nepřišel kvůli mé jiskřivé osobnosti."

„To je pravda." Lu se nepokoušel skrýval své vražedné úmysly. „Nejsem však nerozumný. Dej mi Shalott a nebudeš muset umřít, upíre."

Viper se opovržlivě usmál. „Nemám v plánu umírat, rozhodně ne tvou rukou. Či spíše tvými tesáky."

Tunelem se rozeznělo varovné syčení. „Odvážná slova, ale pokud nemáš na jejich podporu víc než tobolo zakrslého skřeta, nejsi pro mě rovnocenný soupeř."

Levet rozzlobeně zamával křídly. „Co si to dovoluješ, ty přerostlý červe. Já že jsem zakrnělý? Já ti ukážu..."

„Aproč se zajímáš o mou otrokyni?" přerušil ho Viper, aby skřet nezahynul bídnou smrtí. Shay by mu nikdy neodpustila, kdyby ten malý otrava skončil v žaludku démona.

Hlava na dlouhém krku se k němu otočila zpátky. „To je pouze věc mého pána a Shalott."

„Tvého pána? Odkdy mají mocní bojovníci Lu svého pána?"

„To je překvapení, upíre, že?"

Tichý smích Vipera vyděsil. Vůbec se mu nelíbila myšlenka, že před ním Lu něco skrývá. Bylo to něco, co mu dělalo velké potěšení.

„Proč mluvíš v hádankách? Je tvůj pán tak zbabělý, že se musí ukrývat ve stínu?"

„Pokud toužíš po odpovědi, nejdřív mě musíš porazit."

Viper sevřel rukojeť meče. „Nemusíš říkat dvakrát."

Rudé oči se nebezpečně přimhouřily. „Jsi blázen, upíre, zatracený blázen. Získám tvou Shalott. Žádná ocel mě nemůže zastavit."

Na důkaz svých slov vysunul rypák rychlostí blesku a

zuby prokousl Viperovu paži dřív, než ten stačil uskočit. Viper zaťal zuby a vnořil svůj meč až po jílec do nechráněného hrdla Lu. Zasyčení bolesti, které démon vydal, a jeho stažení zpátky umožnilo Viperovi, aby se koncentroval na boj a ujasnil si svou pozici. Krve, která mu vytékala z rány na paži a barvila do ruda půdu pod jeho nohama, si vůbec nevšímal.

„Možná tě nezastaví můj meč, ale jsou síly, se kterými nedokáže bojovat ani Lu."

Neměl v záloze žádné kouzlo. Upíři nebyli schopní provozovat magi i, dokonce ji nemohli ani ucítit. Měl však starodávnou sílu. Moc, která vycházela ze samotných přírodních živlu.

Zabořil svůj meč do životodárné hlíny pod svýma nohama. Země se otřásla a strop se začal řítit k zemi.

„Stůj!" vykřikl Lu „Nezkoušej na mě žádné upíří triky."

„Jsem svým vlastním panem, na rozdíl od tebe. Žádný démon mi nebude poroučet." odsekl Viper.

„Blázne."

Lu udeřil znovu, ale tentokrát se Viperovi podařilo včas uskočit. Ostré zuby mu přejely po rameni, ale on pevně svíral meč, jehož, špičku namířil na otřásající se zem pod démonovým tělem.

Půda se pohybovala, ale ne dostatečně rychle, pomyslel si rozmrzele. Síla, která mu pomohla, po staletí umožňovala upírům pohřbít jejich oběti hluboko pod zem. Nepatřilo k dobrým způsobům zanechávat za sebou nehybná a vysátá těla.

V moderní době však většina upírů upřednostňovala syntetickou krev, než aby se honila za živou kořistí. Ani

Viper nemusel vyvolávat duchy země příliš často, jeho síla byla tudíž slabá, a kromě toho zapomněl, jak velký hrob by potřeboval pro pohřbení těla bojovníka Lu.

Démon jako by si nebezpečí neuvědomoval Zaútočil na Viperovu hlavu. Byl to smrtící úder, ale Viperovi se podařilo na poslední chvíli cvakajícím zubům uniknout. Hlavou bolestivě narazil do zdi, což byla jen malá připomínka, že ještě žije. Bleskurychle sáhl do holínky a vytáhl dýku, kterou bez dlouhého rozmýšlení zabočil do svého protivníka. Potřeboval odvést jeho pozornost dřív, než ho roztrhá na malé kousíčky.

Lu zasyčel bolestí, když mu dýka proklála jedno pro táhlé oko. „Za tohle zemřeš, upíre," zařval a zoufale se kroutil po zemi, která se pod jeho váhou víc a víc otevírala.

„Ani jeden z nás nemusí zemřít," zavolal na něj Viper. Pokud se mu podaří uvěznit démona v hlíně, vyvázne z nebezpečí. „Řekni mi, jaké plány máš se Shalott, a možná se budeme schopni dohodnout."

„Říkal jsem ti přece, že odpověď ze mě dostaneš jen tak, že mě zabiješ. Od porážky jsem však hodně daleko, upíre." Tlama příšery byla zbrocená krví a vypadala hrozivě se stále zapíchnutou dýkou v oku. Lu se pokusil o výpad vpřed, ale zklamaně zavyl, když zjistil, že je uvězněn v půdě. „Ó, ne!"

„Řekni mi, proč chceš Shalott," zaútočil na něj Viper.

„Za tohle zemřeš."

Viper zvedl meč a namířil jeho hrot na zbývající démonovo oko, když tu se úzká hlava vymrštila a narazila prudce do stropu tunelu. Levet vyděšeně vykřikl, když se mu na tělo snesla sprška hlíny.

„*Mon dieu*, copak se zbláznil?" vykvikl.

To by byla velká náhoda, pomyslel si Viper, a sledoval příšeru, jak opětovně buší hlavou do stropu. Bojovníci Lu byli vždycky nevyzpytatelní. Příbuzenské svazky mohly na potomcích vykonat své.

Pak mu to došlo. Lu se nezbláznil. Dělal přesně to, čím mu hrozil.

Chystal se ho zabít.

Chtěl je všechny pohřbít pod sutiny.

Ne však dostatečně hluboko, uvědomil si Viper, když pohlédl vzhůru a nad bortícím stropem zahlédl denní světlo.

Do prdele!

„Levete!" varoval skřeta. Neměl by být na denním světle v nebezpečí, ale vrátil by se do svého spánku kamenné sochy. Nemohl by se bránit, kdyby ho chtěl Lu odnést.

Malý skřet mu však nevěnoval žádnou pozornost. Poklekl na zeni a něco si mumlal pod vousy.

Viper otevřel ústa, aby ho opětovně varoval, když Levet roztáhl paže a zvolal: „Volám noc!"

Jeho slova byla sotva slyšitelná pod padajícím stropem. Zahalil je však mrak inkoustově černé tmy, která je zachránila.

Viper ztuhl překvapením, držel však stále ruku na meči, protože nevěděl, jestli přišla spása nebo prokletí. Nedaleko od sebe zaslechl Leveta, jak zalapal po dechu a potom triumfálně vykřikl.

„Fungovalo to!" Vzrušeně mávl křídly. „Při kulkách mého otce, fungovalo to!"

KAPITOLA 10

Shay už kdysi řídila auto. Ne často a vůbec ne dobře. Znala však základní způsoby, jak se dostat z jednoho místa na druhé.

Nikdy však neměla v rukách něco tak elegantního, jako bylo Viperovo Porsche. Stačilo jen maličké zmáčknutí pedálu a už si to svištěla rychlostí, o jaké neměla ani tušení.

Měla velké štěstí, že se na své cestě dostala do kolize jen s pár protijedoucími auty a vůz to odnesl pouze pár škrábanci a vyraženým světlometem. Když se dostala do aukční síně a nabrala si tam malé množství zázračného elixíru, otočila vůz a jela zpátky.

Žádný démon by ji nepronásledoval sto mil, aniž by ji dostal, ujišťovala se, a mířila zpátky do Viperova domu. Kromě toho ten stříbrovlasý upír bude vzteky bez sebe, když se vrátí zpátky, že si ani nevšimne, že mu téměř zničila luxusní vůz.

Po několika dalších promáčklinách, rozbitém okénku a propíchnuté pneumatice, jak si zkrátila cestu přes pole plné

výmolů, prudce zabrzdila zpátky v garáži. Nebyl to špatný výlet, ale žaludek měla stále stažený strachy z neznáma. Protáhla se padacími dvířky a nahlédla do komory. Na první pohled uviděla, že dveře do podzemí jsou vyrvané z pantů a sluneční světlo padá tam, kde byl předtím hluboký tunel.

Nevěděla, proč se jí zastavil dech a srdce začalo bít jako o závod. Nemohla se přece tolik bát o Viperův život. To by bylo šílené, nemožné. Nebo ne?

Pečlivě si přitiskla k tělu malou taštičku a začala se protahovat úzkým otvorem. Nevěděla, co může očekávat, ale hned se dostala do tmavého mraku, který obklopoval tunel.

„Levete? Vipere?" zavolala tiše.

Ozvalo se zaškrábání a ve tmě se objevil paprsek světla. Nejdřív si myslela, že se někomu podařilo zapálit svíčku, ale když obrátila hlavu oním směrem, zjistila, jak velmi se mýlila.

Nebyla to svíčka.

V hrůze zírala do tváře obrovského démona se šupinatou kůží a rudýma očima. Nic podobného v životě neviděla. A víckrát nechtěla vidět.

Jeho zakrváceny rypák se zkroutil, zřejmě v náznaku triumfálního úsměvu.

Sakra, sakra, sakra.

„Shalott," zasyčela příšera.

Hypnotizována ostrým pohledem nejdřív Shay ani nezaslechla studený tón rozzuřeného Viperova hlasu. „Proboha živého, Shay, říkal jsem ti přece, abys vypadla. Zmiz odsud."

Ušklíbla se. Jsou všichni upíři tak nevděční protivové, nebo je Viper jen jediný svého druhu?

Démon stojící před ní se hlasité zachechtal a jeho hromový smích se nesl do dáli, kde kdysi býval tunel. To je nemilé, velmi nemilé.

„Neutečeš nikam, kde bych tě nenašel, Shalott, ale jestli se mi okamžitě vzdáš, ušetřím životy tvých nepovedených ochránců," sliboval skřehotavým hlasem. Shay se zhluboka nadechla a polapím sáhla do své taštičky, kde nahmatala keramickou nádobku. „Pojď ke mně," zařval netrpělivě Lu.

„Vždyť už jdu, už jdu," mumlala Shay. „Shay." Ve Viperově hlase zaznamenala záchvěv paniky. „Lu je na chvíli uvězněn, ale nemohu ho tu udržet moc dlouho. Zmiz odsud!"

„Udělej, co ti říká, Shay," přidal se k němu Levet. „S touhle potvorou nemůžeš bojovat."

Lu zasyčel směrem ke skřetovi, ale jinak se snažil tvářit mírumilovně. Moc se mu to nedařilo. Nebylo divu, s takovým obličejem.

„Nejsem tvůj nepřítel, má drahá. Jen tě musím předat svému pánovi. A můj pán bývá nerad zklamán."

„Kdo je tvůj záhadný pán?" zeptala se Shay, ale spíš než aby se dozvěděla pravdu, usilovala od odvrácení démonovy pozornosti. Priority, priority.

Nejdřív se odsud dostat živá a potom pátrat po identitě toho, kdo po ní tak zoufale toužil.

„Mocný přítel a smrtelný nepřítel. Výběr je na tobě."

„Ještě jsi mi neřekl jeho jméno."

„Jeho jméno je zakázáno vyslovit, ale ujišťuji tě, že ti vůbec neublíží."

Shay nedůvěřivě pokrčila nos nad tak nehoráznou lží. „Nějak ti nemohu uvěřit."

„Přísahám, že se ti cestou k mému pánovi nic nestane. Jsi

spokojená?"

„To záleží na tom, co se mi stane, až k němu dorazíme." O pár centimetrů se přiblížila. „Co se mnou tvůj pán zamýšlí udělat?"

„Na tuto otázku nemohu odpovědět."

„Tím si moji důvěru nezískáš."

Rudé oči se zablýskaly hněvem, respektive jedno rudé oko. Druhé bylo zakalené krví a trčela z něj dýka. Nechutné.

„To ani nepotřebuji. Buď se mnou půjdeš dobrovolně, nebo tě odvedu násilím. Jsou jen dvě možnosti.'

Shay ucítila, že se za zády démona pomalu plíží Viper, ale neodvážila se spustit zrak z té obrovské hlavy, která byla až příliš blízko. Neměla ponětí, jestli její zbrklý plán vyjde, a zdálo se jí moudřejší být připravena i na nepříjemnou eventualitu, že selže.

Nechtěla si nechat ukousnout hlavu.

„Ve skutečnosti…," zamumlala a vytahovala keramickou nádobku „Nemám jinou možnost."

„Shay, ne!"

Viperova slova přišla příliš pozdě. Rychle otevřela nádobku a hodila ji směrem na démonův rypák. Ozval se hrozný řev plný bolesti. Na chvíli byla Shay téměř oslepena blýskáním lesklých šupin. Nečekala takovou zář a na chvíli přestala dávat pozor na své bezpečí. Lu se vyřítil vpřed a hlavou bušil do zdí.

Nechtěla ho zabít, pouze zranit. Rychle potřásla hlavou a s hrůzou spatřila Vipera, jak se staví mezi ni a ostré démonovy zuby. Rychle zarazil svůj meč do otevřeného chřtánu příšery, odkud se ozývalo táhlé vytí. Shay sáhla rychle do tašky pro další nádobku. Musela něco rychle udělat dřív, než Lu

dosáhne na Vipera.

Uslyšela však jen dlouhé syčení. Viper znovu a znovu zasunoval svůj meč do šupinatého těla, stále hlouběji a hlouběji.

„Co se stalo?" zeptala se.

Viperovy svaly byly napjaté námahou. „Elixír, kterým jsi ho polila, oslabil jeho krunýř."

Lu zařval hněvem. Shay zvedla ruku a nalila obsah druhé nádobky do jeho živé rány. Tentokrát už byla připravená na oslnivé blýskání a pro jistotu zavřela oči. Nejraději by si zacpala i uši, aby neslyšela sténání, které ze sebe v agónii vyrážel Lu. Byla sice Shalott a vycvičená bojovnice, bylo v ní však mnoho lidského, proto soucítila s umírajícím démonem. Chtěl je sice všechny zabít bez nejmenších výčitek svědomí, ale zvuky jeho konce se nedaly dlouho snášet.

Sáhla po poslední lahvičce a chtěla ukončit to utrpění.

„Zadrž, má milá," zastavil ji Viper a zabodl meč do démonovy lebky. Lu se zhroutil k zemi.

„Přece ho tady takhle nenecháš?" ujišťovala se Shay.

„My spolu máme jistou dohodu, není-liž pravda, Lu?"

Jedno rudé oko se otevřelo. „S upíry nevyjednávám."

Viper přiložil špičku meče k démonově hlavě. Šupiny začínaly pomalu blednout.

„Říkal jsi, že když tě porazím, odpovíš na mé otázky. |si poražen. Nastal čas splnit svůj slib."

Na chvíli se vzduch zaplnil hněvivým odporem, ale potom překvapivě umírající Lu vzdychl.

„Ptej se."

„Proč chce tvůj pán Shalott?"

„Kvůli její krvi."

Shay se schoulila. Vem její krev čert. Mohla si domyslet, že démonův pán baží po její krvi. Každá příšera na světě ji chtěla ochutnat, ať už pro to měla jakýkoliv důvod.

„Kdo je to?"

„Už jsem řekl, jeho jméno nesmím vyslovit."

„Kde ho mohu najít?"

„Byl v Chicagu, ale cítím, že se vzdaluje. Nevím, kam míří."

Viper nespokojeně zavyl. „Vždyť pro mě nemáš žádné odpovědi."

Lu se klokotavě zasmál. „Protože nepokládáš správné otázky, upíre."

„A jaké jsou správné otázky?"

„Chacha, tolik ti to neulehčím."

Shay přistoupila blíž. Viděla, že Viperovi pomalu dochází trpělivost, ale jakmile bude démonovi mečem proražena lebka, neřekne jim vůbec nic.

„Říkal jsi, že tvůj pán chce moji krev," zeptala se přímo. „Má v úmyslu ji prodat nebo ji chce pro sebe?"

Krvavé oko se k ní otočilo. Shay se otřásla, když v tom pohledu zahlédla inteligenci. Pokud bude démon chtít zatajit odpovědi, nic se od něj stejně nedozvědí.

„Můj pán pro tvoji krev osobně nemá žádné využití," zasyčel Lu.

„Takže má v úmyslu mě prodat?"

„V tvém případě... účel světí prostředky."

I jí pomalu docházela trpělivost. Není divu, že Lu přistoupil na odpovídání otázek. Neodhalil jim vůbec nic.

„Drží tvůj pán Evora?"

Démon z ní ucítil netrpělivost a uspokojeně se usmál.

„Trol je živý a zatím zdravý."

Shay zmateně zamrkala. „Co tím chceš říct?"

„Jestli chceš odpovědna své otázky, vzpomeň si na své prokletí." Z obludné tlamy mu náhle vyšlo zachroptění. Otřásl se. „Splnil jsem svůj slib, upíre. Skonči to."

Viper se otočil na Shay. „Mohu?"

Toužila mu položit ještě nejméně tucet otázek. Některé by démon jistě zodpověděl. Nemohla však. Pohled na jeho utrpení byl příliš nesnesitelný pro její soucitnou povahu.

„Ano."

Chtěla se odvrátit, ale přinutila se dívat na smrtící ránu. Démon šel jen a jen po ní, Viper a Levet byli napadeni kvůli ní. Musela stát po jejich boku, když se s démonem vypořádali. Viper se napřáhl a zasadil poslední úder, kterým ukončil utrpení bojovníka Lu. Neozval se žádný zvuk, který by jim řekl, že je Lu mrtev, ale jeho šupiny ztratily veškerý lesk. Shay se v duchu modlila. Nevěděla, jaké božstvo Lu vzýval, ale její slova si jistě našla správnou cestu.

Nastalo hluboké ticho. Démon byl mrtvý, ale Shay necítila žádnou úlevu.

Stále existoval někdo, kdo šel po její krvi.

Otázkou bylo, koho na ni pošle příště.

Ztracena v neveselých myšlenkách si málem nevšimla, že ji za šaty tahá malá ruka. „Levete?"

„Ach, takže si pamatuješ ubohého skřeta, který za tebe bojoval proti pekelným psům a proti démonovi, a který přivolal temnotu, aby zachránila tvého upíra před porážkou," zabrblal znechuceně Levet.

Při známém nerudném hlasu malého tvora se Shay uvolnila. „Udělal jsi skvělé kouzlo, Levete, ale jistě sis všiml,

že jsem byla velmi zaneprázdněna."

„*Oui, oui*" odsekl s obvyklou dávkou předstírané bázně. „Zazvonil zvonec a démona je konec. Co kdybychom zašli někam dovnitř, kde je to více obyvatelné, aby se z tvého krasavce nestal zaprášený bezdomovec?"

Dobrý nápad.

Oblečeny jen do černých hedvábných trenýrek, převaloval se Vipei neklidně na veliké posteli, která mu poskytovala tajné útočiště. Vedle něj tiše odpočívala Shay, tmavé vlny vlasů rozhozené na saténových polštářích.

Nemohl odolat pokušení a začal ji pomalu hladit po hustých pramenech.

Věděl, že by měl odpočívat. Po smrti démona mu trvalo několik hodin, než shromáždil své lidské služebnictvo a zajistil bezpečnost pozemku. Také kontaktoval svůj klan, aby se měli všichni na pozoru. Nevěřil, že by tajemný démonův pán zaútočil tak brzy, ale chtěl být připraven. Teprve když měl jistotu, že je Shay v bezpečí, ulehl k ní do postele a dopřál si luxus spánku. Spánku, který byl přerušen příliš brzy, než aby mu poskytl kýžený odpočinek. Teplé ženské tělo dráždilo jeho smysly a jemná vůně, která Shay obklopovala, ho vzrušovala na nejvyšší míru.

Zvedl se na loket a pozoroval spící Shay. Poprvé po mnoha letech se probudil v posteli se ženou v náručí. Upíři se neoddávali sexu s příbuznými, pokud tedy žili v klanu, čekali na tu pravou partnerku, kterou si přivedou do ložnice. Viper se usmál, když se Shay pod jeho jemným hlazením zatřepala

víčka.

Byla tak krásná.

Protivná jako noc, ale krásná.

Ospalý pohled zlatých očí mu přejel po obličeji, jako kdyby se pokoušela upamatovat jeho rysy. Potom ztuhla. „Vipere. Děje se něco?"

„Ne." Jemně se usmál. „Jen se na tebe rád dívám."

Neklidně se zavrtěla na saténových prostěradlech. Všiml si, že byla zvláštně stydlivá, kdykoliv přešel na důvěrnosti. Měla asi málo zkušeností.

„Kolik je hodin?"

„Ještě nejsou čtyři." Křečovitě si přitáhla přikrývku, kterou předtím odhodil, aby mohl pozorovat křivky jejího těla v noční košili. „Bolí tě tvá zranění?"

„Ne. Jsem jen ztuhlá." Zastavil se jí dech, když prsty něžně přejížděl po růžových rankách, které byly stále viditelné na její bronzové pleti. „Co to děláš?"

„Chci se jen ujistit, že jsi uzdravená."

„Nemusíš se přece dotýkat mé nohy, můžeš se přesvědčit pohledem."

Viper se přidušeně zasmál a přesunul svou ruku na její koleno. „Tohle je zábavnější než se jen dívat."

Shay nesouhlasně sevřela rty, ale Viperovi neušel slabý záchvěv jejího těla. Nedokázala ho zcela skrýt.

„Kde je Levet?"

„Ještě stále zkamenělý, díky bohu."

Shay se opřela o lokty a popuzeně se na něj podívala. „Ty jsi ale nevděčný darebák. Levet ti zachránil život."

Viper pokrčil rameny a obdivoval hedvábně jemnou pokožku pod svými prsty. „To neznamená, že by měl po-

koušet mou svatou trpělivost. Potkal jsem hodně opilých pirátů, z nichž ani jeden neměl tak ostrý jazyk jako on."

V očích se jí pobaveně zajiskřilo. „Na to si budeš muset zvyknout."

„Na arsenik si nikdy nikdo nezvykne."

„Měla jsem tě nechat škvařit se ve vlastní šťávě," zamumlala.

„Možná měla, ale rozhodně ses neměla vracet." Naléhavě se na ni zadíval. „Proč?"

„Co proč:"

Sevřel prsty kolem jejího kolena. „Nepředstírej, že mi nerozumíš. Vím, že jsi inteligentní, alespoň když chceš. Proč ses vrýtila?"

Sklopila zrak a ukryla pohled za husté řasy. „Nemohla jsem tu Leveta nechat."

„Lu by skřetovi nic neudělal."

„To nemůžeš vědět jistě."

Naklonil se k ní blíž. Tak blízko, že cítil žár její kůže a prudké bušení srdce.

Teď byla řada na něm, aby se zachvěl.

Byl predátor. Pronásledoval svou kořist a bez milosti si ji podmanil. Chtěl ji. Chtěl být hluboko v této ženě. Ukojit svůj chtíč, jako kdyby se napil její krve.

Za staletí se však naučil svou vášeň držet na uzdě. Naučil se, že samotný lov je stejně uspokojující jako dobytí. „Zkus to znovu, lásko," zamumlal přerývaným hlasem.

Shay vystrčila špičku jazyka, aby se dotkla rtu. „Nelíbila se mi myšlenka, že mě pronásleduje démon. Zdálo se mi moudřejší postavit se mu přímo, než ho nechat sledovat mě donekonečna."

Viper se nad ní naklonil a prsty zajel pod okraj její noční košilky. „To zní velmi logicky."

„Myslím, že už ses víc než dostatečně přesvědčil, že moje noha je zahojená," řekla napjatým hlasem.

„Mám rád důkladnost."

Shay se náhle odevzdaně opřela do polštářů. Srdce jí bilo o sto šest. „Vipere."

Naklonil se těsně k jejím ústům. „Vrátila ses, abys mě zachránila, přiznej se."

„Ne."

„Proč je pro tebe takové utrpení přiznat, že bys mě nerada viděla mrtvého?"

Hlasitě polkla, když jí jeho ruka začala rozvazovat pásek na košilce, aby odhalila, co bylo skryto pod ní. „Nech toho."

Viper jí přejel dlaní po břiše. „Ještě nikdy jsem nehladil tak jemnou pokožku. Tak hladkou a... horkou. Zapomněl jsem na krásu Shalott."

I když měla Shay dost síly na to, aby ho odstrčila, možná i odkopla na druhý konec místnosti, zůstala nehybně ležet. Na obličeji s jí zračila lítost smíšená se vzdorem.

„Jsem kříženec, pamatuješ?"

„Nic o tobě jsem nezapomněl a přísahám na svou vlastní čest, že tvá lidská krev tě dělá ještě přitažlivější." Pomaličku se pásl pohledem po jejím těle. „Dodává tvému tělu náznak křehkosti."

„Nejsem k pomilování."

Viperovo srdce zachvátila neznámá něžnost. U všech svatých a rohatých, cožpak si tato žena neuvědomuje, že svou krásou předčí anděly?

„Podívej se na mě," nařídil jí a čekal, dokud neochotně

zvedla zrak. „Myslíš si, že je to jen krev Shalott, co si upíry podmaňuje? Dříve než krev nás omráčila neskutečná krása vašich tváří a těl."

Shay zavrtěla hlavou. Nevěřila mu. „Co po mně do-opravdy chceš?"

Nu, na to byla snadná odpověď.

Opřel své čelo o její a nasál její dráždivou vůni.

„Dotýkej se mě," zašeptal přiškrceným hlasem. „Chci na sobě cítit tvoje ruce."

Zachvěla se. „Vipere, měli bychom..."

Dotkl se jemně jejích úst a rukou jí sevřel ňadro. „Prosím, Shay, jen se mě dotýkej. Pouze o to tě žádám."

Na dloubou chvíli se bál, že jeho žádosti nevyhoví. Možná po něm hodně toužila, ale bránila se, seč jí síly stačily. Nechtěla po něm toužit. Bála se po něm toužit.

Nakonec pomalu zvedla ruku a špičky jejích prstů se dotkly kůže na jeho hrudi.

Viper zasténal při reakci svého těla. Bože! Sotva mu přejela bříšky prstů po kůži a už byl připraven do ní vstoupit. Penis mu naběhl a začal bolestivě pulsovat.

A bolel víc a víc.

Přitiskl své rty na její spánek. „Nepřestávej," požádal tiše.

On. Viper. Nesmrtelný upír. Hlava klanu. Obávaný predátor. A teď žebrá o dotek ženy.

Neuvěřitelné.

Co vak může zoufalý muž udělat?

Lehce hryzl Shay do ušního lalůčku, zatímco ona mu prozkoumávala hrud, až se zastavila u citlivých bradavek. Ucítil její vzrušení, když obkroužila dvorce prsty a pozorovala, jak tvrdnou.

„Nevěděla jsem, že se mužům líbí takové věci," zamumlala.

„Nevím, jak ostatní muži, ale pro mě je to velká slast," zavzdychal.

„A líbí se ti tohle?"

A s těmi slovy se rychle ústy přesunula nad jeho hrud a jazykem mu olízla bradavku. Viper přidušeně zasténal rozkoší. Tělem mu projelo vzrušení, penis ještě víc ztvrdl a už už s začal obávat, že poprvé po dlouhých stoletích vyvrcholí při pouhém dotyku.

Zabořil prsty do jejích vlasů a tlačil na její ústa, aby ho nepřestávala dráždit.

A ona nepřestávala.

Líbala ho na hrudi, zatímco její prsty sjížděly pomalu dolů. Začala si pohrávat s lemem jeho trenýrek. Viper zasténal slastí.

„Ach, ano."

„Co ano?" zašeptala. Vydrážděla tak jeho očekávání k nepříčetnosti. Zasypal její obličej polibky a snažil se přitom zbavit se nepohodlných trenýrek.

„Chceš mě ještě dlouho mučit?" zamumlal a vzal ji za ruce, aby je přivedl na svůj ztopořený úd. „Chceš, abych ti klečel u nohou?"

„Mučení a klečení? Líbilo by se mi obojí," maličko se zasmála a podrážděla jeho penis po celé délce nesmělými prsty.

„Pane bože," zavzdychal a prohnul se v zádech, když ho uchopila pevněji a klouzavě začala pohybovat prsty nahoru a dolů. V jejích dotycích nebyla žádná zkušenost, jako kdyby sama pro sebe objevovala neznámé mužské tělo, ale nechtěla

ho uspokojit moc rychle.

Viper jí zabořil hlavu do vlasů, ale dával si pozor, aby ji nevyděsil svými příliš protáhlými tesáky. Nechtěl jí v žádném případě připomenout, že je v první řadě upír.

Teď ne.

Chtěl se rozplynout ve slasti, nic mu to nemohlo pokazit.

Nic, kromě vytrvalého bušení na dubové dveře.

„Shay!" Ostrý, popuzený a nevítaný hlas Leveta pro nikl do ložnice. „Chceš snad ležet v posteli celý den? Mám hrozný hlad."

Viper ztuhl, ale Shay vystřelila z postele jako blesk. Chvějícíma rukama nahmatala košilku a hned si zavazovala pásek na županu.

Intimní nálada byla ta tam a podle strnulého výrazu v jejím obličeji mohl Viper usuzovat, že podobná chvilka se jim dlouho, ale opravdu dlouho nenaskytne.

S pocitem marnosti zabořil hlavu do polštářů a zabušil pěstmi do matrace.

„Já... ho… zabuju!"

KAPITOLA 11

Shay seděla s Levetem u kuchyňského stolu a dojídala zbytek jablečného koláče. Ne že by hladověla. Díky Viperově hospodyni byla kuchyň dobře zásobená jídlem, většinou velmi chutným.

Když jí však něco vrtalo hlavou, měla tendenci jíst. Obzvláště pokud to bylo něco tak nepřehlédnutelného jako stříbrovlasý upír s temným zrakem, který si s jejími poblázněnými hormony dělal, co se mu zachtělo.

Bože, jak po něm toužila. Chtěla, aby se chvěl pod jejími dotyky, chtěla ho slyšet sténat, chtěla ho přivést do ráje. Nedokázala přesvědčit sama sebe, že by se nic podobného nemělo stát.

Nebo že by vlastně nechtěla, aby se to stalo.

Byla tak patetická. Patetická. Patetická.

Nabrala si další kousek jablečného koláče a nacpala si ho do úst. Díky bohu, že se žádný Shalott nikdy nemusel obávat o svou váhu.

Viper se choval jako vyměněný. Sotva zkonzumoval svou láhev krve, začal kontrolovat dům a strážné, aby byla zajištěna Shayina bezpečnost. Sehnal také skupinu dělníků,

kteří začali pracovat na opravě tunelu. Pohyboval se po domě v upnutých sametových kalhotách, které v Shay probouzely tak hříšné myšlenky, že se málem zakuckala dn.hky od koláče, a v napůl rozepnuté košili, která odhalovala vysoustruhovanou hrud. Jak ráda by se s ním pomazlila. Vadily jí však chmury, které hyzdily jindy tak andělskou tvář.

Vydechla úlevou, když si něco zamumlal pod vousy a práskl za sebou zadními dveřmi.

„Nevím, proč je náš upír tak zakaboněný," poznamenal Levet, klerý si statečně prokousával dušeným hovězím. „Jen díky mně se z něj nestala hromádka třísek a démona porazil jen díky tvému bleskurychlému příjezdu. Měl by se nám klaněl až k zemi a nevrčet na nás jako podrážděný pes."

Shay si povzdechla, když konečně odsunula vyprázdněný talíř ,,Zrovna teď bych to nehrotila, Levete."

Něco v jejím tónu přimělo skřeta zvednout obočí a pozorně si ji prohlédnout. „*Chérie*, při čem přesně jsem vás vyrušil?"

Dětinská červeň jí stoupla do tváří. „Jen jsem řekla, abys to neřešil."

Levet se náhle zasmál. „Chápu, dvoje nenávist k upírům se nevztahuje na jejich ložnice. Obdivuji tvůj vkus. Svým způsobeni je Viper nádherný exemplář chladného a arogantního samce."

Shay se na něj zle zamračila. „Ty považuješ Vipera za arogantního? Že by se ozvala potrefená husa?"

„Potrefená husa?" zvedl Levet bezmocně ruce. „Nevím, co to je."

Shay zvedla oči v sloup. „Zapomeň na to. Už dlouho jsi nic nečetl. Přirovnání nejsou tvou silnou stránkou."

„Pchá. Dávám přednost něžné francouzštině. Jiné jazyky jsou pro mé jemné uši příliš hrubé."

Shay zvedla udiveně obočí. Jak jen jí tenhle zakrnělý skřet přirostl k srdci. Nemohla si pomoci, ale nesnesla by, aby se mu něco stalo.

„Proč tady tedy zůstáváš? Proč se nevrátíš do Francie ?"

Malé tělíčko se otřáslo nelibostí. „Myslíš do náruče mé milující rodiny? *Sacrebleu*, takové setkání bych nepřežil. Když jsem naposledy slyšel o svých bratrech, byli připraveni nabodnout mou hlavu na kopí, jakmile se objevím."

Shay se ušklíbla. „S rodinami jsou problémy. Co já vím o svých příbuzných, spousta z nich jsou krvelační vrahové, kteří si nechávají vydělat kůži svých obětí jako trofeje."

„Okouzlující."

Promnula si v prstech cop, který byl stále vlhký ze sprchy. „Existují jiná místa než Francie, kde bys mohl žít. Slyšela jsem, že Itálie je kouzelná země."

Levet se na ni s podezřením zadíval. „Pokoušíš se mě zbavit?"

Zaváhala, když se snažila najít milosrdnou lež a zároveň vydržet jeho pohled. Nakonec vzdychla. Do háje. Nikdy se jí nepodaří ani zcela nevinná lež.

„Levete, oba víme, že nejsem v bezpečí. Něco po mně jde, chce mě vidět mrtvou a je tomu fuk, koho při honu na mě zraní."

Levet zatřepal křídly. „Jsem snad nějaký zbabělec, který utíká před nebezpečím? To bys mě rovnou mohla zbavit mého mužství."

„Nikdy jsem tě nepokládala za zbabělce, ale je hloupé se zbytečně vystavovat smrti."

Levet vnořil svou hlavu do misky, aby vylízal poslední zbytky hovězího s omáčkou, ale také chtěl schovat rozčarování na své tváři. „Stejně nemám nic lepšího na práci. Vůbec mi nevadí být s tebou a chránit tě, než si najdu něco jiného."

Shay se cítila podivně dojatá. I když tenhle malý skřet nadělal svým neohrabaným chováním spoustu zmatků, stale ji měl rád.

„Levete..." Najednou ji přerušilo zařvání, které se rozneslo in hon nocí. „Co to sakra bylo?"

Levei nadskočil na židli, sjel z ní jako blesk a vyřítil se k zadním dveřím. „Vytí zatracených. Nebo velmi, ale velmi rozzlobený upír. Zdálo se mi, že to vycházelo z garáže."

„Z garáže..." Shay se sevřel žaludek. Pomalu se zvedla od stolu. „Ach ne."

„Co se stalo?" zeptal se Levet.

„Možná jsem cestou měla nějaké problémy s Viperovým autem."

„Jaká značka to byla?"

„Porsche, myslím. Co na tom záleží?"

Levet zvedl oči v sloup. „Svatá prostoto."

Shay se zamračila, když skřet popadl čerstvý bochník chleba, ležící na kuchyňském stole, a zamířil ke dveřím do sklepa.

„Kam jdeš?"

„Jdu si hledat úkryt, ve kterém bych přežil přicházející bouři."

Ozvalo se další zavytí a Shay si nervózně přitiskla ruce na žaludek. „Slíbil jsi mi, že mě budeš chránit."

Levet vydal pohrdavý zvuk. „Zničila jsi mu Porsche.

Bohužel, teď je to jen na tobě."

„Zrádče," zavolala za ním.

Její hlas zněl ještě ozvěnou, když se rozletěly zadní dveře a dovnitř vpadl Viper. Shay mimoděk ustoupila vzad a přitiskla se ke kuchyňské lince.

„Co jsi to udělala?" přistoupil k ní, ale zastavil se dost daleko, aby ji nemohl zaškrtit. Viděla, že i ve chvílích nejvyšší zlosti mu to velmi sluší. Přemohla pokušení vztáhnout ruce a dotknout se ho, jestli je opravdový a pouze se jí nezdá. „Potkala jsi cestou demoliční četu?"

Násilím potlačila hříšné myšlenky.

„Nejsem zvyklá řídit."

„Takže jsi vrazila do každého stromu a vjela do každého příkopu, který byl po cestě?"

Jeho ostrý tón se jí vůbec nezamlouval. Stiskla rty. Krasavec nekrasavec, nemá být tak protivný. „Není to tak hrozné."

„Z toho auta je vrak."

„Přiznávám se jen k pár škrábancům a promáčknutím, těžko je nepojízdné."

Přimhouřil oči. „Hřídel je na odpis, převodovka bude potřeba vyměnit..."

„No dobrá, pár problémů jsem způsobila," připustila Shay, připomínajíc si nástrahy ve formě příkopů a stromů na cestě. „Vždyť je to jenom auto."

„Jenom auto?" Zamrkal, jako kdyby mluvila cizí řečí. „Taky se říká, že Picasso byl jen dalším v řadě malířů. Je to... bylo uměleckým kouskem."

„Ty jsi mi přikázal, abych s ním odjela."

„Netušil jsem, že musím přesně specifikovat, v jakém

stavu máš auto vrátit."

Tak dost. Sliay zvedla bradu a dala ruce v bok. Tenhle upír je ten nejnecitlivější, nejnevděčnější a nejhůře vychovaný upír, jaký kdy chodil po zemi. „A co po mně teda chceš? Omluvu?"

Chvíli na ni zíral a najednou se jeho zloba kamsi vytratila a byla nahrazena hříšným úsměvem.

„Hmmm, co já vlastně po tobě chci?" Přiblížil se k ní. „Zajímavá otázka."

Srdce se jí zastavilo. V jeho hlase jasně zazněla touha.

„Neodvažuj se ke mně přiblížit."

Přidušeně se zachechtal. „Teď už víš lépe, zlato, jak mě vyzvat na souboj."

„Nedělej to."

Ovšemže se k ní přiblížil. Upírovi není přece nic svaté.

Snaž nechala konat své instinkty. Jakmile vztáhl ruku, aby se dotkl její tváře, popadla ho za paži a svižným pohybem se s její pomocí převalila na podlahu, stahujíc ho s sebou. Využila pocitu překvapení, kopla ho a obrátila na záda, zatímco se pevně usadila na jeho hrudi.

Dosáhla svého cíle tak snadno, že jí to začalo být podezřelé. Poznala podle pobaveného svitu ve Viperových očích. Že se nespletla.

„A co po mně chceš teď?" zamumlal něžně a sevřel jí boky v provokativním gestu.

Díky bohu za pevné džíny. Shay si nebyl jistá, jestli by mu odolala, kdyby se dotkl její nahé kůže.

Nic takového by neměla chtít.

„Nepokoušej mě."

„Ale to přesně chci dělat." Pohnul hrudí tak, že se otřela o

její stehna, čímž jí vyslal slastné signály do celého těla. „Jsi v pokušení?"

Zaťala zuby. „Jen abych proklála tvé srdce kůlem."

„Předtím, než budeš uspokojena, nebo až potom?"

„Nemáme čas na nesmysly," zamumlala a náhle vykřikla, jak se Viper ladným pohybem vznesl. Musela sevřít nohy kolem jeho pasu, aby nespadla na zadá, ale udělala tak ráda.

Ovinul jí ruce kolem těla pevněji a ukradl jí prudký, hladový polibek.

Vzdychla.

„Bohužel máš pravdu," postavil ji něžně na zem. „Musíme si vytvořit plán."

Shay se zakymácela, ale díky bohu se udržela na nohách.

To bylo něco.

„My?" zeptala se.

„Ať se ti to líbí nebo ne, zlato, pořád mi patříš."

Ztuhla, protože zdravý rozum ji varoval, že svá provokativní slova plánoval. Ráda by věděla proč.

„Přece nemůžeš myslet vážně svou snahu udržet mě u sebe?" zeptala se nevěřícně. „Málem tě zabili. Proč bys mě chtěl mít nablízku, když to musí ohrožovat tvůj život?"

Pokrčil rameny. „Zpestření monotónní rutiny. Už dlouho se mě nikdo nepokoušel zabít."

To znělo podezřele podobně Levetovým chabým výmluvám. Přimhouřila oči. „Nevěřím ti. Proč nerozbiješ amulet a jednoduše se mě nezbavíš?"

Ztvrdly mu rysy v obličeji. „Protože mi patříš a já se o svůj majetek vždycky dobře starám."

Patřit mu? Fuj! „To není zrovna uklidňující."

Přejel jí prsty po obličeji. „Ale mělo by být."

Rychle ustoupila vzad. Sakra, on moc dobře ví, že když se jí dotýká, nedokáže myslet.

„Říkal jsi něco o plánu?" snažila se vrátit k původnímu tématu.Bude si muset na jeho zneklidňující přítomnost zvyknout.

Ti muži.

„Je jasné, že se nemůžeme jen ukrýt," opřel se o pult a snažil se tvářit chladně. „Musíme se domluvit, jak nejlépe zajistit tvou bezpečnost."

„Lu mluvil o tom, že bychom měli dát pozor na mou kletbu," vzpomněla si Shay. „Co tím chtěl říct?"

„Nemám nejmenší tušení. Co víš o svém prokletí?"

„Nic."

„Přece něco musíš vědět."

Shay zavrtěla hlavou. „Nedokážu si vzpomenout. Byla jsem moc mladá a vybavuje se mi jen tmavá jeskyně a ostré píchnutí do ramene."

„Do ramene?"

Shay vzdychla a stáhla si měkkou látku mikiny, kterou našla ve svém novém prostorném šatníku. Natočila se k Viperovi bokem, aby mu odhalila znaménko, které se růžovělo na její lopatce. Připravila se na jemný dotek jeho prstů, které kroužily po linii zvláštního symbolu. Sama už si znaménko prohlížela mnohokrát. Věděla, že na denním světle se měkce leskne a tajuplně září. Bylo nedílnou součástí jejího těla.

I Viperovy prsty se zdály být fascinované.

„Byla jsi tehdy v té jeskyni sama?"

Shay se otřásla. Neměla v paměti přesně jeskyni, jen útržky vzpomínek, které se objevovaly v jejích snech a

dohánělyji k panice.

„Ne, ale byla příliš velká tma, než abych někoho jiného viděla."

„Ty symboly jsou mi povědomé," zamumlal.

Shay se o němu otočila se široce rozevřenýma očima. „Poznáváš je?"

S tísnivým pocitem pokrčil rameny. „Nedokážu je přečíst, ale jsou to čarodějnické runy."

„Viděla jsem čarodějnické runy, ale byly úplně odlišné."

„Edra nebyla živelná čarodějnice. Ke své moci potřebovala obětování krve, ne země."

Jeho slova nedávala Shay žádný smysl. „Proč by mě chtěla nějaká čarodějnice proklít?"

„To je otázka, co? Myslím, že bychom měli najít někoho, kdo by nám řekl, co přesně ta kletba znamená. Potřebujeme vodítko."

„Čarodějnice." Shay se objala kolem útlého pasu. „Sakra."

Ironicky se usmál. „Taky je nemám moc v lásce, ale vím, že nejsou všechny jako Edra."

Shay se ušklíbla. Strávila tolik času ve spárech starých čarodějnic, že neměla žádné předsudky. Všechny se k ní chovaly jako k neochočenému zvířeti, které chtěly přivázat na vodítko a zkrotit.

Horší už mohli být jedině upíři, pokud věděla.

„Takže si myslíš, že bychom měli vyhledat sabat čarodějnic?" vydechla namáhavě.

„Nejdřív si chci promluvit s někým, koho znám. Možná mi bude schopná dát informace, které potřebuji."

„Ty chceš mluvit s *ní*?" zvedla Shay obočí. „A já se mezitím budu někde schovávat? Říkala jsem ti, že ze sebe

nenechám dělat onuci."

Viper nedokázal skrýt své pobavení. „Ach ano, zapomněl jsem, že jsi bojovnice."

Ještě chvilku a uvidí, jak nebezpečná bojovnice je.

Zaryje mu nehty do očí, dá mu pěstí do nosu a koleno mu vrazí do koulí.

Možná změní pořadí.

„Nejednej se mnou tak blazeovaně," zasyčela na něj.

Jako kdyby Viper cítil, že se ocitl na okraji smrti, vzal ji za ramena a zvážněl v obličeji. „Shay, teď nevíme, kdo po tobě jde a kdo mu může pomáhat. Nechci tě zatáhnout na nějaký sabat, kde by na tebe čarodějnice mohly uvrhnout novou kletbu. Nebudeš však utíkat z bitvy, pouze využijeme naše schopnosti v tu nejlepší chvíli."

To znělo proklatě rozumně.

Snaž nechtěla být rozumná. Chtěla bojovat a zjistit pravdu, nejlépe silou. Vůbec se nechtěla ukrývat a čekat, až za ni někdo vyřeší její problémy.

To ne.

„A co když tě chytí?" zeptala se.

„Jestli budu zabit, budeš se muset vrátit k Evorovi i k tomu. kdo ho teď ovládá."

Zasáhl ji náhlý chlad, pronikající až do morku kostí. „Lu říkal, že Evor je naživu a daří se mu dobře."

„A na jak dlouho?"

Neskrývala zděšení. „Nedělej to."

Bez varovaní se k ní přitiskl a objal ji pažemi. Mohla protestovat, ale cítila se v jeho náruči tak nádherně. I když byl upír.

„Shay... já tě ochráním," zašeptal jí do ucha. „To ti slibuji."

Opřela se o zeď a chtěla mu odpovědět. Zapomněla na to v okamžiku, kdy se jeho rty přitiskly na její ústa a tak vášnivě ji políbily, že tála jako jarní sníh.

Elegantní dům v prestižní čtvrti na severu Chicaga mohl být příkladem nesmyslného utrácení peněz. Díky své velikosti by mohl posloužit k ubytování armády, a přesto byl od sklepa až po půdu přecpaný výjimečnými uměleckými díly a poklady nedozírné hodnoty.

I tak z něj Shay cítila hřejivost, tolik netypickou pro šlechtické příbytky.

Nebylo to tak překvapivé, když se podívala na ženu, která se k ní blížila. Na Abby bylo něco uklidňujícího. Měla na sobě obyčejné džíny a tričko, na tváři milý úsměv. Aura, která z ní vyzařovala, proměnila Shayino napětí v klid. Něco takového by od bohyně Phoenix, zhouby všech démonů, nečekala.

Abby si všimla jejího překvapení a zavedla ji do knihovny. Otevřela dveře a pokynula jí. „Tady bys měla najít něco, co tě potěší," zašeptala.

Shay překročila práh a zastavila se. Když se s Abby bavily o trávení volného času, přiznala se ke své lásce ke knihám. A ona jako správná hostitelka jí chtěla splnit všechna přání. Chudák Viper. K němu se chovala úplně jinak.

„Bože, to je krása," vydechla.

Ze stropu vysokého přes tři patra visel křišťálový lustr, který vrhal měkké světlo na řady knih, vázaných v hladké

kůži. Každé patro mělo svůj ochoz, ze kterého se dalo sestoupit do hlavní místnosti s psacím stolem, pohodlnými koženými křesly a krbem.

Abby se zaradovala z jejího úžasu. „Věř mi, kdyby to tu zařizoval Dante, byl by celý dům knihami doslova zavalený. To já jsem ho donutila, aby je soustředil pouze do jedné místnosti."

Shay přešla doprostřed knihovny, aby se mohla zhluboka nadechnout pachu drahocenné kůže. Cítila se jako v nebi. „Určitě jste se sbírali dlouhou dobu," vpravila ze sebe jako ve snách.

„Přes čtyři sta let," odpověděla Abby a přešla k dvířkům ve stěně, která otevřela. „Kdyby tě víc zajímaly časopisy, najdeš je zde."

Shay instinktivně couvla, když uviděla malou komůrku. Strávila roky jako otrokyně v malých prostorách a nedůvěřovala nikomu.

„Ne, děkuji."

Abby k ní vyslala zvědavý pohled. „Bojíš se mě, protože jsem Phoenix? Slibuji, že ti neublížím."

Shay si zamnula ruce v rozpacích, že je na ní neklid tak vidět. „Já... Viper na mě neměl tolik naléhat, abych tě navštívila."

„Naléhal na tebe?" Abby ji vzala za ruku. Její pokožka byla teplejší než lidská, jako kdyby ji zahříval přízrak božství, který v sobě nosila. Byly to však její jasně modré oči, ve kterých se zračila její opravdová síla. Lehce zmáčkla Shay zápěstí. „Určitě ti řekl, že jsem poslala Danta, aby tě přivedl na návštěvu. Tak dlouho jsem toužila mít tě zde."

Shay se na ni zmateně podívala. „A proč?"

Abby pro ni měla pochopení. „I když svého muže zbožňuji, často postrádám společnost jiné ženy."

„Určitě máš přátele."

Abby lehce povzdechla. „Nu, ve skutečnosti nemám."

Shay se zarazila. Byla tak netaktní. „Omlouvám se. Nemyslela jsem to tak."

„Nic se neděje. Je těžké být bohyní." Abby se smutně usmála. „Ve skutečnosti jsem neměla přátele ani předtím."

„Všichni lidé mají přátele."

„Ne všichni." Ušklíbla si, jako kdyby si vzpomněla na něco ošklivého, ale potom se opět přinutila k úsměvu. „Mám takovou radost, že jsi tu."

Poslední Shayiny obavy se rozplynuly. S touto ženou nebylo možné se ničeho bát. „Děkuji," zašeptala.

Abby od ní maličko odstoupila a pozorně si ji prohlížela. „Dobrý bože, není divu, že se Viper chová, jako kdyby byl zasažen bleskem," vydechla.

„Cože?"

„Jsi velmi půvabná, ale to přece dobře víš."

Shay zamrkala. „Děláš si legraci?"

„Podívala ses někdy do zrcadla? Kdybych si nebyla svým manželem tak jistá, zešílela bych žárlivostí."

Shay nevěděla, jestli si z ní Abby neutahuje. Potřásla hlavou. „Jsem napůl démonka."

„A Dante a Viper jsou démony stoprocentními. Chceš mi říct, že si nemyslíš, že jsou krásní?"

Zapeklitá otázka. Žádná žena by neměla být přitahována k upírovi, ale tahle za jednoho byla dokonce provdaná. Shay se ve společenské konverzaci příliš nevyznala, ale věděla, že by nebylo vhodné nepochválit jiné ženě partnera.

„Dante je velmi hezký," připustila.

Abby zvedla obočí. „A Viper?"

„Je jako tříska pod nehtem, která nejde vytáhnout."

„Někdy je to s ním těžké," souhlasila Abby a naklonila hlavu na stranu. „Víš, že jsem byla rozzuřená, když tě koupil na tom hrozném trhu? Nevěřila jsem, že byl schopen to udělat, zejména poté, co jsi mu zachránila život."

Alespoň někdo ocenil její skutek. „Věř mi, ani já ne." „Nyní však musím uznat, že si začínám myslet, že byl veden zcela osobními úmysly."

„Nu, určitě mě nekoupil z nekonečné laskavosti a velkorysosti," přisadila si Shay.

„To ne. Přece jenom je upír." Zasmála se. „Zaujala jsi ho však natolik, že tě musel najít."

Shay se zachvěla. Jistěže Vipera zaujala, ale jinak, z jiného důvodu, než pro který muži po ženách prahnou.

„Jsem poslední Shalott. Upíři nás pronásledují už od počátku našeho bytí."

„To je pravda, ale nezdá se mi, že bys byla výjimečně brutálně týraná."

Shay mohla zalhat a říct, že jako démonka se hojí velmi rychle, ale to by vůči Viperovi nebylo fér. Choval se k ní s velkou něhou. Znervózňovalo ji, že to neočekávala. Stále se děsila okamžiku, kdy se změniv monstrum, ale jinak neměla žádný důvod ke stížnostem.

„Něco nu slíbil," přiznala rozpačitě.

„Ach."

Dveře do knihovny se rozrazily a dovnitř vpadl vysoký černovlasý upír.

„Omlouvám se, že tě vyrušuji, lásko, ale Viper se vrátil,"

uklonil se Dante.

Shay ztuhla a žaludek se jí sevřel do tuhé kuličky. Tak časný návrat svědčil pouze o jednom: našel důležitou informaci.

„Už?"

Dante na ně pohlédl. „A přivedl s sebou čarodějnici."

Teď ztuhla Abby. „On přivedl čarodějnici do mého domu?"

Dante bezmocně zvedl ruce. „Přísahá, že dokáže Shay pomoci najít počátek jejího prokletí."

V napjatém tichu se Abby na Shay zadívala. „Chceš se s ní setkat?"

Shay si olízla suché rty. Lépe než kdokoliv jiný rozuměla Abbyině nechuti mít v domě čarodějnici. Zážitek blízký smrti nechce nikdo opakovat.

Přesto věřila, že jí chce Viper pomoci a že ví, co dělá.

Zatraceně.

„Myslím, že bych měla."

Abby ucítila z jejích slov zoufalé odhodlání. Stiskla jí ruku.

„Neboj se. Budu s tebou."

KAPITOLA 12

Styx čekal v nejhloubší jeskyni, dokud se nevynořil Damokles a nepředstoupil před něj. Z duše si protivil tohoto naparáděného hejska, který byl navzdory zaprášené podlaze a holým stěnám oblečen do sametové róby, umně vyšívané zlatými nitěmi. Dokonce i vlasy měl propletené zlatými lístečky, které při sebemenším pohybu slabě zvonily. Skřípal však zuby hlavně kvůli něčemu jinému. Ten démon mu po probuzení nepřinesl nic než mizérii a žal.

Kdyby byl dostatečně moudrý, byl by ho zahnal hned, když se poprvé objevil. Jak mohl věřit bytosti, která byla kdysi věrným sluhou upíra, ale Havrani ji přinutili pána zabít?

Bohužel byl hluchý a slepý k nebezpečí, dokud nebylo příliš pozdě. Teď bude muset improvizovat, jak nejlépe bude umět.

Když se k němu Damokles přiblížil, vystoupil ze stínu.

„Znovu jsi chyboval, skřete," řekl mu chladně. „Nemáme Shalott a dokonce z tvých spárů unikl i ten malý trol."

Přes prvotní úlek se Damokles uklonil a pozoroval ho se zdviženým obočím. „Chyboval? To je silné slovo, zejména

pro člověka, který právě ztratil své oblíbené zvířátko." Pohladil si rukávy černého pláště. „Nevidíte snad, že truchlím?"

Styx vycenil zuby. Zuřil, když se dozvěděl, že Damokles probudil bojovníka Lu a poslal ho přes celé Chicago do Viperova domu. Všichni jeho nepřátelé tak mohli zjistit, že jde po něčem velikém.

„Vidím jen naparáděného zmetka, který se víc stará o své hnízdečko, než aby sloužil svému pánovi."

Damokles si přitiskl ruku na hrud a nevinně se na Styxe zadíval. „Jak to myslíte?"

„Přece jsem si musel všimnout pohárů, které pašuješ do ložnice svého pána každou noc."

„Pravdou je, že mu posílám vzácnou směs lektvarů, které mu pomáhají od bolesti." Skřet pokrčil rameny. „Měl bych se snad raději dívat, jak trpí, nebo od něj odejít?"

„Byla to tvoje vina, že padl tak hluboko."

V zelených očích zablesklo. Hrozba a nebezpečí. Styx bezděčně sáhl rukou do pláště a nahmatal dýku.

„To je vážné obvinění. Máte pro ně důkaz?"

„Vím, že tvůj pán se začal zázračně uzdravovat po..." Styx zaváhal.

„Poté, co jste zničil otce Shalott a nabídl ho mému pánovi jako obětního beránka?" dořekl za něj Damokles myšlenku. Styx se i po tolika letech otřásl. Nerad vzpomínal.

„Ano," procedil skrz zuby.

„Slyšel jsem, že zabil tři vaše Havrany, než jste ho ubili a dostali do jeskyní."

Touha zabořit zuby do zženštilého skřítkova hrdla málem zvítězila nad diplomacií, ale měl své příkazy.

„Krev Shalott mu udělala podivuhodně dobře do té doby, než ses objevil ty se svými... lektvary," obvinil Damokla a sevřel ruku kolem nože.

Bytůska pohodila zlatými kučerami. „Udělal jsem pouze to, co mi bylo mým panem nařízeno. Pochybujete snad o jeho zdravém rozumu?"

„Měl jsem li urazil hlavu hned, když ses tu objevil."

„Aha, tak vy chcete svalovat hříchy pána na jeho ubohého služebníka. To je vaše představa spravedlnosti?"

Styx zasyčel. „Kdyby existovala spravedlnost, pošel bys vedle svého bývalého pána."

„Tak byste to udělal vy."

„Kdyby to bylo nutné."

Damokles se pousmál. „Uvidíme."

„Tak dost." Styx si uvědomil, jak snadno se nechal vyprovokovat. Minulost je minulostí, tady jde o budoucnost. „Nepřišel jsem tlachat, v tom si libuješ ty. Přesvědčil jsem pána, aby mi dovolil znovu najít Shalott. Už jsi mi odhalil místo, kde bydlí onen upír, tvé služby nejsou dále třeba."

Jak očekával, Damokles zůstal k jeho skryté hrozbě netečný. Malátně Styxe obešel a zůstal stát před jasno-vidnou tůňkou.

„Musím říct, že jsem překvapený, že jste si na svá bedra naložil takový úkol," řekl pomalu.

Styx ho podezíravě pozoroval. „Proč?"

„Přece vám pán musel říct, kde je Shalott ukrytá."

„Jestli chceš něco říct, skřítku, řekni to přímo."

„Jen se mi zdá divné, že při tolika průtazích s ochranou

vzácné krve byste ji chtěl teď prolít." Pokynul Styxovi rukou. „Pojďte blíž."

Styx se s obavami naklonil nad tmavou hladinu.

V první chvíli viděl jen krásné rysy v obličeji Shalott. Vypadala jako její otec. Zatvrdil své srdce, aby mu nebylo líto jejího osudu. Její krev byla příčinou, proč nevládl mír, ale chaos.

Voda se pohnula a ukázala muže po jejím boku. Styx se otřásl děsem, když uviděl známé stříbrné vlasy a panovačnou tvář.

„Viper," zaskřehotal.

„Váš přítel?"

„Kde teď jsou?"

S potutelným úsměvem znovu mávl Damokles rukou a na hladině se objevil obraz elegantního sídla, které Styx okamžitě poznal.

Každý upír znal adresu Danteho a Abby.

A žádný upír nechtěl překřížit cestu bohyni.

„Řekl bych, že Shalott ví, jak si vybírat přátele. Dva upíři, zakrnělý Chrlič a bohyně Phoenix."

Styx se vztyčil. „A co trol Evor?"

„Obávám se, že moje nedostatečné schopnosti mi nedovolují odhalit nic o jeho pobytu." Přidušeně se zasmál. „Možná se vypařil."

„Co je na tom legračního?"

„Je to spíš ironie osudu."

Styx výhružně přimhouřil oči. „Dej si pozor, aby tě tvá ironie nezadusila."

„Budu se snažit."

Styx už toho měl plné zuby. Věděl, kde je Shalott, a teď se

musel zbavit toho protivného démonka. „Sbal si svých pár švestek, až budu pryč, Damokle. Až se vrátím, dohlédnu na to, abys byl vyhoštěn z tohoto pozemku."

„Jak si přejete."

Styx ignoroval ironickou úklonu, které se mu dostalo s odpovědí. Už brzy se toho slizouna zbaví. Může ho i vlastníma rukama zabít, aby už nemohl rozsévat zlo.

Teď však bude konfrontovat Vipera a přesvědčí ho, aby mu vydal svou otrokyni.

Damokles počkal, dokuti se Styx nevzdálil, a potichu se zasmál. V nejtemnějším koutě jeskyně, za jasnovidnou tůňkou, se po mávnutí jeho ruky rozevřela skála a odhalila tajnou celu.

Vklouzl dovnitř a opatrně sestupoval po kluzkých schodech. Pokrčil nos, když ho udeřil do nosu zápach. Zápach nemytého těla a výkalů. Starat se o vězně není příjemný úkol. Stále však převažovala pozitiva.

Na posledním schodu se zastavil a pozoroval zavalitého trola, přivázaného v rohu, jak na něj zírá s nenávistí v rudých očích.

„Nu, Evore, vidím, že věznění ti neubralo chuť k jídlu," rozhlédl se po podlaze, kde ležely dočista ohlodané kosti.

Evor zachřestil řetězy. „Co jiného se dá v tomhle prasečím chlívku dělat než žrát?"

Damokles se zasmál. „Takhle neuctivě mluvíš o svých komnatách?"

„Jdi do prdele."

„No, no. Nač tak silná slova?"

Rudá očka se mazaně přimhouřila. „Co po mně chceš? Peníze? Otroky?"

„Nic tak cenného." Damokles se letmo dotkl svých kadeří. „Pouze tvůj život, můj drahý Evore."

KAPITOLA 13

Viper neskrýval svou netrpělivost. Přecházel z jednoho konce přijímací haly do druhého a pohledem neopouštěl elegantní mramorové schodiště. Nebál se o Shayinu bezpečnost, jen málo míst bylo bezpečnějších než sídlo Phoenix. Který démon by se odvážil přes práh jejího domu?

Ne, jeho neklid byl osobnějšího rázu. Jen necelou hodinku byli od sebe a on byl nervózní jako pes. Nemohl se jí dotýkat.

To bylo špatné znamení. Velmi špatné pro upíra, který si na žádnou ženu podruhé nevzpomněl, pokud nebyla pod ochranou jeho klanu.

Nedokázal se uklidnit natolik, aby se nestrachoval. Kroky uslyšel dříve, než se v jeho zorném poli objevil Dante s Abby a Shay. Vyrazil jim naproti, minul své přátele a objal Shay, jako kdyby ji neviděl věky. Na rty jí vtiskl horoucí polibek.

Odtáhla se od něj a varovně zašeptala. „Vipere."

Nepřestával ji svírat. „Co se děje?"

„Nejsme tu sami," zasyčela na něj.

Zasypal jí tvář polibky a nadechoval se její vůně. „To se dá zařídit, jestli si to přeješ," zašeptal vroucně.

„Ne," vydechla, ale Viperovi neušlo náhlé ztvrdnutí bradavek.

Těžko přehlédnutelné.

Jak půvabná byla.

„Jsi si jistá?" zesílil svůj stisk. „Mohu ti hned dokázat, jak moc jsi mi scházela."

„Vždyť jsme od sebe byli sotva hodinku."

„Co na to říci? Očarovala jsi mě."

Shay se kradmo ohlédla, na tvářích růžové skvrny. „Pokud hovoříme o očarování, myslím, že tvoje společnice se cítí opomíjeně."

Viper váhavě postavil Shay na zem a trochu pokrčil rameny.

„Nataša nikdy nebyla mojí milenkou."

„A chtěla?"

Usmál se nad jejím ostrým tónem. „Naznačila, že by nebyla proti tomu sdílet se mnou lůžko. Žárlíš?"

„To bys chtěl, že ano?" Založila si ruce na hrudi. „Dvě ženy v boji o jednoho muže."

„Nikdy se mi nelíbily rozezlené ženy, ale moc rád bych si přál vidět, jak žárlíš na jinou, která se chce stát mou milenkou."

Shay skousla spodní ret, jako kdyby si uvědomila, že na sebe prozradila víc, než chtěla. „Proč je tady?"

Viper pohlédl ke dveřím. Mladá čarodějnice byla velmi hezká. Měla dlouhé černé vlasy a bílou pleť, ale nemohla se rovnat omračující kráse Shay. Určitě si toho byla dobře vědoma.

„Slíbila, že se pokusí odhalit tvé prokletí."

„Děláš si legraci?"

Znovu pokrčil rameny. „Za pokus to stojí. Pojď, Nataša ti to vysvětlí."

Odvedl váhající Shay k čekající čarodějce a potutelně se usmál, když viděl, jak se ty dvě prohlížejí s otevřeným nepřátelstvím.

„Ukaž mi své znamení," požádala ji Nataša.

Jako vždycky paličatá Shay vzdorovitě zvedla bradu. „A proč?"

Viper do ní dloubl a ona odevzdaně vzdychla. „Dobrá." Otočila se a stáhla si svetr z ramene. „Tady."

Nataša se změnila z nepřátelské ženy na profesionálku. Soustředila se na znamení, držela nad ním ruku a něco si mumlala. Teprve za dlouhou chvíli se náhle otřásla a stáhla ruku zpět.

„Je to mocná kletba, ale ne ďábelské zlo. Spíš tě spoutala než proklela."

„Může být zlomena?"

„Ne bez osoby, která kletbu drží. Musí být spolu na stejném místě."

Viper se zamračil. „Můžeš nám pomoci zjistit, kdo byl za prokletí zodpovědný?"

Nataša chvíli uvažovala a potom pokrčila rameny. „Můžu použít kouzelnou formuli, která vás dovede k té čarodějnici, pokud jí se nepodaří zareagovat protikouzlem."

Shay se k ní obrátila s ostražitým výrazem ve tváři. „Jak to bude probíhat?"

„Hrála jsi někdy zima-přihořívá-hoří?" zeptala se jí Nataša.

„Ne."

„Když tě začaruji, tvé znamení bude teplejší, když se

přiblížíš k čarodějnici, která tě proklela, a chladnější, čím víc se od ní budeš vzdaloval."

Shay si olízla rty. „A jak dlouho to potrvá?"

„Den, možná dva."

Viper ji ochranitelsky objal kolem ramen. „Chceš to riskovat?"

Shay k němu vzhledl.i a tvářila se jako poraněná laň. „Nemáme na výběr, myslím."

Chtěl jí zalhal. Chtěl ji ujistit, že ji unese tak daleko, že se až do konce života nebude musel bát, že by ji někdo našel. Oba dva však věděli, že dokud je její kletba svázaná s Evorem, nikdy nebudou v bezpečí, ať budou utíkat seberychleji.

Zavrtěl hlavou. „Myslím, že nemáme."

Zhluboka se nadechla. „Tak jdeme na to."

Viper se otočil k čarodějnici. „Co k tomu potřebuješ?"

Nataša se usmála. „Všechno potřebné jsem si přinesla s sebou."

Nebyl to jednoduchý proces. Nataša prošla celý dům, než usoudila, že v kuchyni je nejlepší aura na čarování. Posadila Shay na židli a z tašky vytáhla černou svíčku. Potom kolem ní chodila v kruzích tak dlouho, dokud si nebyla jistá, že je Shay dokonale obkroužena. Zapálila svíčku a podala ji Shay, načež začala mumlat nesrozumitelná slova.

Viper všechno bezmocně sledoval z. kouta a proklínal se, že nechal Shay uvěznit ve spárech oné ženy. Žádný upír neměl rád čarování.

Jak by mohl bojovat proti něčemu, co není vidět a cítit? Nataša sáhla do kapsy a vyndala bílé peříčko, kterým se dotkla plamene svíčky. Kuchyň se ocitla v oblaku nesnesitelného zápachu. Čarodějnice zvýšila hlas a dokončila svou

formuli. Shay se náhle prudce zhroutila na židli.

Viper přiskočil. „Shay, jsi v pořádku?"

Se zavrtěním hlavy se narovnala a podala hořící svíčku Nataše. „Jen se mi trochu točí hlava."

„Co jsi jí udělala?" podrážděně se zeptal čarodějky, v hlase starost, že se Shay něco přihodilo.

„Neboj se, dostane se z toho," chlácholila ho Nataša, odložila svíčku a poklekla u Shay. „Cítíš svoje znamení?"

Shay se zarazila. „Pálí to."

Nataša se postavila s triumfálním výrazem na tváři. „Funguje to. Teď ho můžeš použít jako kompas."

Viper s úlevou vydechl a vděčně se Nataše uklonil. „Děkuji ti. Dobrá práce."

Čarodějka si obdivné prohlížela jeho tělo. „Jsem vždycky připravená... pomoci ti."

Shay už se vzpamatovala natolik, že mohla na Vipera vrhnout výhružný pohled. Skryl svůj úsměv. „Doprovodím tě domů," řekl Nataše.

Shay vyskočila s odhodlaným výrazem na tváři. „Můžeme ji doprovodit oba a začít své pátrání po čarodějnici, která mě proklela."

„Jak si přeješ," zamumlal Viper.

Nataša otevřela ústa k protestu, ale do kuchyně vstoupil Dante a celou situaci vyřešil. „Doprovodím Natašu sám, Vipere. Máte jen pár hodin, abyste čarodějnici našli."

Viper poděkoval příteli pohledem. I když se mu líbilo dráždit Shay k žárlivosti, víc ho zajímalo, kdo je původcem její kletby. Jakmile bude kouzlo zrušeno, bude si moci své Shalott užívat do libosti.

„Děkuji."

Náhle se ve dveřích objevila Abby a zamračila se na Vipera. „Před úsvitem se vraťte zpátky sem."

„Laskavá nabídka," řekl, „ale jen bychom tě ohrozili."

Bohyně se povýšeně usmála. „Jen málo démonů se odváží přiblížit k mému pozemku. Postavit se proti Phoenix má svá úskalí."

Na to se nedalo nic říct. Sakra, jak se z toho vykroutit?

„Stejně si myslím, že..."

„Trvám na tom."

Dante se přidušeně zasmál a zahrozil mu. „Nehádej se s ní, příteli, ujišťuji tě, že jen plýtváš časem."

Viper se usmál. „V tom případě děkuji za nabídku."

„To my jsme dlužníci," řekla Abby prostě a vzala svého manžela za ruku. „My oba."

Shay se bezmyšlenkovitě podrbala na rameni. Proplétali se uličkami jižního Chicaga, které se velmi lišily od elegantní čtvrti, kterou nechali za svými zády.

Potichu Natašu proklínala, když jí ze znaménka šlehaly ohnivé plameny bolesti.

Můžeš ho použít jako kompas.

To se Nataše snadno řeklo. Jí rameno nepálilo jako ďas.

„Tady zahneme," nařídila Viperovi a pevně se chytila, když Viper prudce zatočil černým jaguárem do ještě užší uličky.

„Cítíš něco?" zeptal se.

„Rameno zcela určitě." Dívala se z okna a prohlížela obchody, které míjeli. Mnoho z nich bylo opuštěných, jen sem tam krámek s lihovinami a pornem. Jak toužila po sprše

a spoustě, spoustě mýdla. Najednou ztuhla překvapením. „Zastav."

Ocitli se před chátrající cihlovou budovou. „Tady.""

„Ano."

„Máš jistotu?"

Shay vystoupila ze sportovního vozu a objala se koleni pasu. Počkala, až se k ní Viper připojí.

„Znám tohle místo. Bydlívali jsme za rohem."

„Vypadá to jako starý obchod."

Shay se pokoušela upamatovat. Bylo to už tak dávno a všechno se tu změnilo, ale byla si jistá, že se nemýlí.

„Ano, knihkupectví. Brával mě sem otec." Otřásla se. „Bože, jak mě jen pálí rameno."

„Myslím, že bychom se tu měli porozhlédnout." Viper ji vzal za ruce a přitiskl si je ke rtům. „Shay..."

„Copak?"

„Slib mi, že neuděláš žádnou hloupost."

Vytrhla se mu. Co zase má? Copak mu nezařídila vítězství nad bojovníkem Lu? Bude jí snad stále připomínat těch pár škrábanců na autě?

Hloupost, jistě.

„Nerozumím ti."

Usmál se nad jejím chladným tónem. „Možná jsem se měl vyjádřit lépe."

„A jak?"

„Chtěl jsem říct, že nechci, abys zbytečně riskovala. Nevíme, co tam uvnitř číhá."

„Cítíš něco?"

Pohlédl na potemnělý obchod. „Ne, a to mě právě zneklidňuje."

Shay povzdechla. Měl pravdu. Ať už ji pronásledovalo cokoliv, mohlo to být klidně tady. Čekat na svůj čas.

Dala by přednost přímému útoku před nejistotou, která je čekala.

„Mě taky," řekla smířlivě.

Na chvilku ji k sobě přivinul a políbil ji do vlasů. Zdálky se ozval křik pouličních prodejců drog a nadávky šlapek, ale Shay je neslyšela. Byla v náručí upíra. Gangy, lupiči a násilníci nepředstavovali problém.

„Můžeme se vrátit k Abby," zašeptal jí do ucha. „Nemusíme chodit dovnitř."

Na chvilku si s tou myšlenkou pohrávala. Bylo by snadné nechat se chránit a předstírat, že je v bezpečí. Už tak dávno se spoléhala jen sama na sebe, že zapomněla, jaké to je. Odhodlaně se však odtáhla.

Ne. Nebyla tak slabá, aby závisela na někom jiném. V den, kdy se tak stane, skočí z nejbližšího mostu.

„Ale musíme." Zvedla bradu. „Někdy to přece musíme vyřešit, tak proč ne dnes."

Viper studoval její obličej, jako kdyby cítil, že se od něj odvrací a schovává se za svoji masku. Potom se usmál a přistoupil k železným vratům. Bez sebemenší námahy si poradil s těžkou kovovou petlicí.

Vejtaha.

„Prosím, račte dovnitř, má milá."

„Někdy se může takový upír hodit," zamumlala Shay, když kolem něj proklouzla do obchodu, ale chytil ji za rameno.

„Zlato, jestli mi to dovolíš, ukážu ti, k čemu ještě se takový upír může hodit."

Stáhl se jí žaludek. *Dobrá. Příště už žádného upíra nedráždi.*

Zastavila se uprostřed místnosti na nerovné podlaze a pokrčila nos. Kolem zdí se táhly poličky, na některých ještě ležely rozpadající se knihy. Pár stoliček obklopovalo dlouhý pult, za nímž byly ve vitríně shromážděny malé keramické nádobky. Vypadaly tady nepatřičně. Shay se zachvěla. Nevěřila těm kalíškům. V zajetí u čarodějnic jich viděla víc než dost.

„Zdá se, že je to tu už pěknou řádku let opuštěné."

Viper se zastavil po jejím boku. „Ano."

Nechápavě zavrtěla hlavou. „Proč mě znamení dovedlo sem?"

„Nejsem si jistý. Ještě se porozhlédneme. Může tady být něco, co nám pomůže."

Shay potlačila vzdech. Vůbec se jí nechtělo to tu prohledávat. Všechno bylo špinavé a děsilo ji. Vzpomínky na otce, když byl ještě naživu. Vzpomínky, které bolely. Viper měl však pravdu. Bolest v rameni je zavedla přímo sem. Něco tu musí být.

Jen poznat, co to je.

Procházela kolem polic a prsty se dotýkala zbytků knih. Klasické dětské pohádky a pár filozofických svazků. Žádná kniha kouzel. Sáhla dozadu, kde nahmatala tvar podobný křišťálové kouli, když tu náhle vykřikla.

Rychlostí blesku se vedle ní objevil Viper a chytil ji za ramena.

„Co se stalo? Mluv!"

Namáhavě polkla, aby potlačila odpor. „Pavouk."

„Pavouk?"

„Nevysmívej se mi, nesnáším pavouky. Nahánějí mi husí kůži."

V koutcích úst mu zacukalo. „Tu cítím."

Setřásla mu ruce. Byl to opravdu velký pavouk. Chlupatý. Kdo by nezaječel?

„Fajn. Vrať se zpátky ke své práci."

Opřel se o zaprášené poličky. „Proč mi raději neřekneš, co si o tomhle místě pamatuješ?"

Zaváhala a zrak jí padl na pult. Jako kdyby viděla duchy.

„Moc toho není. Vzpomínám si, jak jsem sedávala u pultu a četla si, zatímco otec mluvil s ženou, které ten obchod patřil." Výraz v jejím obličeji zvroucněl. Téměř ucítila otcovy silné teplé ruce, když ji zvedal na jednu z těch vysokých stoliček. „Knihy byly tehdy velkou vzácností a každá z nich pro mě představovala úplný poklátí."

„Mluvila jsi někdy s tou ženou?"

Shay si vybavovala jen kulatý obličej a laskavý úsměv. „Někdy mi dala bonbón, ale žádný specifický rozhovor si nevybavuji."

Viper ukázal na keramické nádobky. „Mohla být čarodějnice?"

„Je to možné." Shay marně pátrala v paměti. „Nikdy se nevyptávala, čím jsme jiní. A vždycky tu byli i jiní zákazníci, kteří nakupovali nádobky. Tenkrát jsem je považovala za pěknou hrnčířskou práci."

„Lektvary," zamumlal Viper a obezřetně se k vitríně přiblížil.

„Alespoň si to myslím."

„Hmmm."

Viper odsunul nádobky stranou a začal proklepávat zeď za nimi. Shay se zamračila. „Co to děláš?"

Pokračoval ve své podivné činnosti. „Pokud byla čarodějnice, musela mít tajnou místnost, kde mohla čarovat. Kruh, ve kterém ji nikdo nerušil." Poklepal několikrát na stejné místo. „Tady je to."

„Vipere."

Nevšímal si jí a místo toho něco kutil s mosaznou kleštičkou na zdi. Potom se k ní vítězoslavně obrátil. „Mám to."

Shay se k němu přiblížila a uviděla úzký otvor ve zdi, který odhaloval točité schodiště. „Pane bože."

„Podíváme se tam?"

Polkla a váhavě přikývla. Tentokrát chtěla, aby šel Viper první. Z otvoru se řinul neznámý puch a ona nechtěla být ta, která objeví jeho původ.

Pohybovali se tiše. tedy, Viper se pohyboval tiše. Ona neměla dar vidět ve tmě a čas od času klopýtla, což vždy doprovodila potichu mumlanými kletbami. Na úpatí schodiště našel Viper vypínač, kterým rozsvítil jedinou holou žárovku, visící na trámu u stropu. Shay zamrkala, aby si oči zvykly na světlo, a potom strnula.

„Vipere."

Nahmatal její ruku a pevně ji sevřel. Pocit bezpečí jí dovolil znovu dýchat.

„Jeskyně," zamumlal a prohlížel si špinavé zdi a kruh, namalovaný na zemi. „Tady jsi byla prokleta."

„Ano. Pamatuji si ty značky." zachvěla se. „To je to místo."

„A kde je čarodějnice?" zeptal se.

Shay se vymanila z jeho sevření a přistoupila ke kruhu. Vzpomínky byly zahaleny mlhou, ale byla si zcela jistá, že přesně tady jí bylo do ramene vypáleno znamení, které ji sem dnes přivedlo zpátky.

Bezděčně vztáhla ruku a narazila do neviditelné zdi, která obklopovala kruh. Otřásla se chladem a náhle se země pod jejíma nohama začala chvět. Klesla na kolena. Kouzlo neviditelné zdi bylo zrušeno a ona uviděla hromádku kostí uvnitř kruhu.

„Myslím, že jsem ji našla," zhrozila se.

Viperovy oči se upřely na kostru. „Jestli je to čarodějnice, musí být mrtvá už dlouhou dobu."

Shay si olízla suché rty a naklonila se, aby si hromádku lépe prohlédla. Uviděla dlouhý nůž, zachycený mezi dvěma žebry.

„Zavražděná."

„Ano."

Vzhlédla k Viperovi. „Byl to Evor."

V jeho obličeji se zračilo překvapení. „Odkud bereš tu jistotu?"

„Poznám jeho nože."

Viper vztáhl ruku a vytáhl nůž. „To vysvětluje, kde přišel k moci nad tvou kletbou."

Stáhl se jí žaludek, když si vybavila ošklivého zakrslého trola, který jí udělal ze života peklo. Chladnokrevná vražda by přesně odpovídala jeho naturelu. Měl takového koníčka. Stále však zůstávalo mnoho otázek nezodpovězených.

„Nedává to smysl."

„Co?"

Neklidně se zavrtěla. „Když jsem byla malá, to znaménko

na rameni byla jen mrzutost. Nevěděla jsem, že se jedná o kletbu, dokud jsem se neocitla v moci Evora. Pokud mě proklela čarodějnice, proč mi to nedala pocítit ona?" Ukázala na hromádku kostí. „A proč jsem nezemřela, když zahynula ona?"

Viper si prohlížel dýku ve své ruce. „Jediným vysvětlením může být, že Evor donutil čarodějnici, aby tvou kletbu svázala s ním, a pak ji zabil. Proč však nikdy tvé prokletí nepoužila... To je záhada."

„Do prdele." Vzdychla. „Co teď?"

Viper vstal a rozhlédl se po sklepení. „Blíží se svítání. Pokud se tu nechci nechat uvěznit, musím se vrátit. Můžeme sem znovu zajít zítra, jestli budeš chtít."

Ušklíbla se a chtěla také vstát, když pod kostmi zahlédla malou krabičku. „Co je to?"

„Shay!" vykřikl varovně Viper, když vztáhla ruku a krabičku vyprostila.

„Já vím, neudělat nic nepředloženého," zamumlala a pro sebe.

„Dotýkat se věcí, které patřily čarodějnici, je učiněná hloupost. Může to být past, která čeká na tvůj dotyk."

Vrhla na něj nasupený pohled. „Nemůžeme odejít a nechat to tu. Uvnitř může být něco, co nám pomůže."

„Dobrá." Zvedl ji k sobě a varovně se na ni podíval. „Ale jestli se pokusíš ji otevřít dřív, než budeš mít jistotu, že je to bezpečné, pak..."

„Pak co?"

Výraz v jeho obličeji zůstal tvrdý, ale v očích se mu zablesklo pobavením.

„Pak ti připravím opravdu ošklivé překvapení."

KAPITOLA 14

Viper očekával kradmé kroky, které míjely dveře jeho ložnice. Usmál se, zahalil se do těžkého županu a sepnul si vlasy dozadu zlatou sponou. Vrátili se do Dantova domu před dvěma hodinami, ale ani na chvíli nepochyboval, že by se Shay snad chtěla zavrtat do peřin a usnout.

To by bylo až příliš rozumné.

I když Shay oplývala mnoha pozoruhodnými vlastnostmi, rozumnost mezi ně nepatřila.

Nechal jí dostatek času, aby se dostala, kam potřebovala, a potom pomalu vyklouzl ze svého pokoje a namířil si to do knihovny. Nebál se, že by někoho potkal. Dante s Abby spokojeně spali v manželském loži a Levet — pro kterého nechali dříve poslat — se za úsvitu proměnil v sochu. Jen on a Shay byli v celém sídle vzhůru.

To vědomí mu probudilo krev. Vzrušení a nebezpečí měly hodně společného.

Při vstupu do knihovny uviděl Shay, jak zkoumá skříňku, kterou nad ránem přinesli. Měla na sobě jen tenký župánek, který jen málo zakrýval nahé štíhlé nohy a prozrazoval vnadné křivky pod hedvábnou látkou. Vlasy měla ve známém

copu, což byla trochu škoda, ale zato mohl pozorovat zranitelný sklon její šíje.

Tesáky se mu prodloužily a penis ztvrdl.

Sakra.

Část jeho těla věděla, že by se měl vrátit zpátky do ložnice. Nedokázal potlačit své sexuální vzrušení a kontrolovat své chování. Na druhou stranu však věděl, že není cesty zpět. Mezi ním a Shay byl nedokončený obchod a on ho chtěl za každou cenu ukončit.

Ke spokojenosti obou.

Potichu přešel až za její záda a přejel jí prstem po krku. „Zase utíkáš, zlato?"

Shay vyděšeně vyjekla a upustila krabičku na stůl. Obrátila se k němu.

„Do háje!" Zrudla v obličeji a v rozpacích se zatahala za cop. „Kradeš se tu jako nějaký zloděj."

Viper se podíval do jejího vnadného výstřihu. „A jak by sis přála, abych se k tobě přikrádal?"

„Vůbec nijak."

„Nevšiml jsem si, že jdu tak potichu. Měl jsem asi dusat, abych tě upozornil."

Zamračila se a zkřížila paže na hrudi. Viditelně se jí nelíbilo, že byla chycena tam, kde neměla být.

„Měl by sis na krk pověsit kravský zvonec."

„Kravský zvonec? To není zrovna móda, kterou obdivuji." Usmál se a rukou si uhladil záhyby sametového županu. „A co ty tady děláš?"

„Já... šla jsem si pro sklenici vody."

„Do knihovny?"

„Vždycky si čtu, než jdu do postele. To tě však nemusí zajímat."

„Lhářko." Přistoupil k ní blíž a přejížděl jí rukama po nahých pažích. „Snažila ses otevřít krabičku."

Ucítil její zachvění, i když se na něj tvářila co nejzlostněji. „Neměl bys spát ve své rakvi?"

„Bod pro tebe, má drahá. Určitě bych tam měl být, stejně jako ty bys měla být ve své posteli." A rychlým pohybem, kterému neměla šanci zabránit, ji zvedl ze země a přitiskl si ji na hrud. Otočil se na patách a nesl ji ke dveřím knihovny, přičemž zcela ignoroval její kopání a jiné pokusy o osvobození.

„Vipere." Udeřila ho tak drsně, že kdyby byl člověk, zlomila by mu žebra. U něj to však vyvolalo jen pobavený úsměv. Zachrčela. „Do prdele."

„No tohle. Taková slova v ústech něžné dámy."

„Nejsem dáma. Jsem démonka."

Viper s ní rychle uháněl chodbami ztichlého sídla s jedinou touhou: být co nejrychleji za zamčenými dveřmi své ložnice.

„Ale velmi krásná démonka," mumlal a vstoupil do hostinského pokoje, který nechal Dante prozíravě vybudovat pro potřeby svých známých upírů. Po bílém koberci dokráčel až k obrovské posteli a složil na ni svůj náklad.

„Tak jsi tady. Spokojená?"

Shay se pokusila vstát. „Ne."

„Promiň," řekl s úsměvem a zalehl ji svým tělem. „A teď?"

Pleť jí zářila ve světle křišťálového lustru a zlaté oči se vyzývavě leskly. Viper se zajíkl. Nikdy nic podobně

krásného za celý svůj nesmrtelný život neviděl.

Byla překrásná, jako představa ve snu, kterému nemohl uvěřit, že se stal realitou.

Držel ji v kleštích a přitom si rozepnul sponu, která držela jeho vlasy v ohonu. Stříbrné vlny se rozlily po polštáři jako opona nad jejich touhou hořícími obličeji.

Shay na něj ostražitě pohlédla. „Co to děláš?"

Jeho prsty se nezastavily, když se okoušel rozplést i její cop. „Varoval jsem tě, že tě potrestám, jestli budeš chtít otevřít tu krabičku."

„Jen jsem se na ni dívala."

Zasmál se. „Mám pro tebe mnohem zajímavější věc na pohled."

Jak očekával, krvavě se zarděla. „To říkáš ty," zamumlala v odpověď.

Zhluboka se nadechl vůně jejích vlasů. „Před pár hodinami jsi mě shledávala docela zajímavým."

„Prožívala jsem trauma po bitvě s Lu. Nemyslelo mi to jasně."

„Trauma?"

„Ano."

Viper se sklonil těsně nad její rty a políbil ji. „A teď?"

„Co teď?"

„Cítíš trauma?"

Oči jí zazářily nezaměnitelnou touhou. „Určitě ano."

„Proč? Kvůli mně?"

„Ano."

Jakákoliv naděje na ústup byla zmařena, když vzal Viper její obličej do dlaní a mocně ji políbil. Nemohl couvnout vlastně už od okamžiku, kdy Shalott poprvé spatřil.

„Jsi jako hedvábná měsíční záře," zašeptal jí. „Není divu, že jsem jako očarován."

„Očarován?" Shay mu dýchala do úst. „Myslela jsem, že nemáš rád kouzla."

Poškádlil ji jazykem. „Proti tomuto kouzlu nic nemám. Líbí se mi velmi, velmi moc."

„Vipere?"

Zvedla ruce, jako kdyby ho od sebe chtěla odstrčit, a Viper potlačil kletbu. Sakra, vždyť přece pozná, když po něm žena touží. A tahle byla opravdu velmi roztoužená, vášnivost z ní přímo tryskala.

Tak proč s ním chce pořád válčit?

Připravil se na odpor, ale její dlaně najednou zaváhaly a pomalu vklouzly pod sametový župan, kde nahmataly pevné svaly jeho těla. Srdce se mu málem zastavilo.

Byl to tak nesmělý, lehoučký dotyk, přesto mu vyslal slastný signál do celého těla.

„Ano," zašeptal a políbil ji tak hladově, že téměř ztratila dech.

Dával si však pozor, aby ji nezranil svými zuby. Stačila mu její fyzická přitažlivost, ale nebyl si jistý, co by se přihodilo, kdyby ochutnal její krev.

Možná by na místě vybuchl.

Netrpělivě si strhnul župan a přitáhl si ji za hlavu. Chtěl cítit horkost její teplé kůže, zahřát se jejím dechem. Zatahal ji zuby za ušní lalůček a mumlal si pro sebe toužebná slovíčka ve staroslověnštině. Rukou vysunoval lem její košilky nahoru.

„Shay, potřebuji tě cítit u sebe," mručel. „Chci cítit tvou kůži na svém těle."

„Co to děláme?" zašeptala, ale přetáhla si košilku přes hlavu a odhodila ji na podlahu.

Na chvíli zastavil své počínání a podíval se na ni touhou zastřenýma očima. „Jestli sis toho nevšimla, pácháme tu docela slušné nepravosti." Potom jí sevřel prsa. Shay zasykla, když se jí vztyčily bradavky.

„To je šílenství."

„Nenapadá mě krásnější šílenství," zašeptal Viper a sklonil se, aby jí jazykem bradavky obkroužil.

Shay zasténala, pevněji mu sevřela ramena a instinktivně roztáhla stehna v tichém pozvání. Viper ji dráždil zuby i jazykem na kůži a držel ji přitom za boky, aby se mu nepřestávala třít pánví o vztyčený penis. Strašně moc ji chtěl.

Musel se výjimečně ovládat, aby si ji nevzal hned.

Přesunul se k druhé bradavce.

„Vipere."

„Líbí se ti to?" zeptal se a nepřestával ji lízat.

„Panebože, ano."

„A tohle?"

Nesnesitelně pomalu se přesouval z jejích ňader přes bříško až k jemným chloupkům, zakrývajícím její ženství. Mírně jí roztáhl stehna a přejel jí rukou po vnitřní straně stehna. Bylo stejně hladné jako saténové prostěradlo, na kterém ležela.

Shay zvedla hlavu z polštáře a zahleděla se na něj zlatýma očima, zastřenýma touhou. „Vipere?"

„Jsi tak krásná," řekl a jazykem jí polaskal po noze. Chtěl ochutnat každý kousek její kůže. Každou skulinu.

Pronikl do podkolenní jamky, olízl jí lýtko a pošimral na kotníku. Shay zalapala po dechu, když jí začal cucat palec u

nohy, a vzepjala se v bocích.

„To lechtá," zasténala, ale dotykům se nebránila.

„Jsi lechtivá?" dráždil ji jazykem na patě.

Vykřikla. „Vipere, nech toho."

„Chci ochutnat každý kousek tvého já," řekl.

Zaťala ruce do prostěradla. „Nejsem si jistá, jestli to vydržím."

„Pojďme se přesvědčit, kolik toho sneseš."

Vzal ji za druhou nohu a pomalu se vracel stejnou cestou zpátky. Oba zvážněli.

Zastavil se na hebkém stehně a přejel nosem po voňavé pokožce. Cítil, jak Shay pulsuje krev v žilách. Líbal ty něžné modré stezky a bojoval s pokušením prokousnout je.

Dnes večer ne.

Ne, dokud nebude připravena odevzdat se mu úplně celá.

Shay si nebyla vědoma jeho temných myšlenek. Prohýbala se pod vzrušujícími dotyky.

„Vipere, prosím."

Usmál se, usadil se mezi jejími stehny a konečně našel to místečko, po kterém pátral a jehož nalezení tak dlouho oddaloval.

„Tohle chceš, zlato moje?" zeptal se a jazykem se dotkl jejího poštěváčku.

„Bože... do prdele!" vykřikla Shay a přitáhla si jeho hlavu za vlasy do klína.

Přidušeně se zasmál. „Budu to považovat za souhlas."

Rozevřel záhyby její sliznice, aby se dostal až k místu její nejskrytější slasti, a zhluboka se nadechoval pižma, které vydávala. Všechny smysly měl napjaté k prasknutí. Tlačil svůj naběhlý a bolavý penis do matrace, i když zoufale toužil

vniknout do Shayiny vagíny. Nejdřív však chtěl na rtech ucítit její orgasmus.

Vztáhl ruce na její bradavky a jemně je hnětl mezi prsty, zatímco jazykem pokračoval v dobývání její pevnosti. Shay dýchala velmi mělce a bez ustání mu přejížděla rukama ve vlasech. Stehny ho objala kolem krku.

„Vipere," zasténala.

Už byla blízko. Cítil, jak se jí stahují svaly, a přitlačil jazyk na místo Shayiny největší slasti, aby ucítil vlnu jejího orgasmu, která vzápětí následovala.

Hned se přesunul nad ni, a zatímco se stále otřásala rozkoší, vzal si nenasytně její ústa. Unikl mu slastný sten, když přesunula své ruce na jeho boky a přitiskla si je ke klínu. Jak krásně se její tělo hodilo k jeho a jak mocně upíra vzrušovala vůně Shalott.

Nastal čas k dílu.

Pomalu se zabořil do její štěrbiny. Byla horká a úzká a obemkla ho tak, jako kdyby ho už nikdy nechtěla pustit.

Líbal ji na obličej a přirážel co nejpomaleji, aby mu rozkoš vydržela co nejdéle. Shay zaťala své nehty do jeho kůže, až mu vytryskla krev, ale ostrá bolest jen znásobila jeho vášnivost a rychlost. Zabořil jí obličej do krku, ale nekousl ji. Cítil, jak se pod ním chvěje novou vlnou rozkoše.

„Shay, udělej se se mnou," vyrazil ze sebe.

Oči měla zavřené a hlavou bezmocně vrtěla na polštáři. „Asi nebudu mít na výběr," zasupěla.

„O ano!"

Zavřel jí ústa polibkem. Ucítil, jak se pod ním vzepjala, a potom sám vybuchl. Ztratil se v mocném orgasmu, který ho unesl až za horizont věčného poznání.

Pane jo!

Zvláštní výraz pro takovou chvíli.

Oba dva zápasili o vyrovnaný dech a oběma jim vytanula na mysli stejná slova. Koupali se v potu a byli

příliš slabí na jakékoliv pohyby, ale Shay se přesto hlavou uvelebila na Viperově hrudi. Nebylo to pro ni poprvé, kdy našla potěšení v mužské náruči, ale byla nucena si přiznat, že ještě nikdy nepocítila tak naléhavou touhu a potřebu být ukojena.

A její tělo ještě nikdy nereagovalo s lakovou radostí na mužský dotyk.

Sakra, sakra, sakra.

Proč musí být, sakra, ten nejlepší sex, jaký kdy zažila, zrovna s upírem?

Jako kdyby Viper rozuměl jejím tajným myšlenkám, přejel jí prstem po bradě a zvedl jí hlavu, aby se jí podíval do očí. „Nějak jsi ztichla. Jsi v pořádku?"

Byla?

S jistotou věděla, že je zpocená, nasycená a naplněná úžasem.

Ale v pořádku? To se musela teprve rozhodnout.

„Myslela jsem si, že upíři vždycky sají krev, když..."

Zvedl významně obočí. „Když se milují?"

„Ano."

Dlouho se na ni díval. Očividně ji trápilo něco jiného než dárcovství krve.

„Není to pravidlem, ale pravda je, že s vášní přichází i

chuť na krev. Trápí tě, že jsem tě mohl kousnout?"

„Byla bych blázen, kdybych na to nepomyslela."

Jeho výraz se nezměnil, ale protože ležela tak blízko, ucítila, že ztuhl.

„Jestli si vzpomínáš, má drahá, dal jsem ti své slovo."

Vyvinula se mu z náručí, opřela si hlavu o čelo postele a přitáhla si přikrývku až k bradě. Nevedla ji k tomu cudnost, ale strach, že kdyby se jí Viper ještě dotýkal, opět by nad sebou ztratila kontrolu.

Bože... byl tak nádherný. Ležel na černých saténových prostěradlech a stříbrné vlasy mu zářily tak, jako kdyby byly utkány z měsíčních paprsků. Namáhavě polkla a od vrátila zrak.

„Zlobíš se?" zeptala se nakonec.

Pohlédl na ni se zbytky hněvivosti v očích. „Nestává se mi často, že by byla zpochybňována moje čest. Začínaní mít obavy, jestli si vůbec někdy získám tvoji důvěru."

Pokrčila rameny, příliš ztracená ve svých vlastních myšlenkách, než aby postřehla napětí, kulminující ve vzduchu.

„Co na tom záleží? Jsem tvá otrokyně. Jsem přinucena tě poslechnout, i když se mi to příčí. Proč bys měl toužit po mé důvěře?"

Viper vyskočil z postele a chladně si ji přeměřil. Bylo mu úplně jedno, že je nahý jako nemluvně.

Shay k jeho tělu nebyla tak lhostejná. Se zatajeným dechem se popásala na jeho sošné kráse. Zaplavilo ji nové vzrušení.

Dobrotivé nebe!

„Přinucena mě poslechnout?" opakoval Viper její slova.

„Proto jsi v mé posteli? Protože jsem tě donutil?"

„Já... ne, samozřejmě, že ne."

Jeho zrak byl chladný a neúprosný. „Nevím, co tím myslíš."

Shay se pod přikrývkou zachvěla zimou. Tuhle stránku Vipera ještě nepoznala. „Proč se tak rozčiluješ?"

„Bože, já nevím." Rty se mu roztáhly v ironickém úšklebku. „Možná jsi mi provedla něco, co se žádné jiné ženě nepodařilo už přes tisíc let?"

„A co je to?"

„Přivedla jsi mě k závěru, že jsem tě znásilnil."

Vyděšeně vydechla. „To jsem nechtěla naznačit."

„Ne? Ležela jsi mi v náručí a mluvila o otroctví, čímž ses pokoušela přesvědčit sama sebe, že jsi po mně vůbec netoužila." Hrubým hlasem ji trestal za výřečnost. „Raději bys uvěřila, že jsem tě donutil, než aby sis přiznala, že to byla tvoje vášnivost, která nás přivedla do této situace."

Shay sklopila zrak. Měl pravdu, to bylo nade vší pochybnost. Její tělo reagovalo jasně. Chtěla Vipera. Chtěla ho tak moc, že ji jeho signály znepokojily.

Ale její mysl... její mysl měla moc dobře na paměti, že to byl právě upír, kdo zavraždil jejího otce. Upír, který pronásledoval Shalott jako štvanou zvěř.

„Co ode mě chceš?"

„Pravdu."

Znovu se na něj podívala. „A jakou pravdu?"

Přimhouřil oči. „Přiznej, že jsi to chtěla. Nic víc, jen tohle."

Shay si olízla rty. „Připouštím, že jsi nebezpečně hezký a očividně zkušený..."

Zachroptěl, popadl župan a začal se soukat do rukávů. „Tak dost."

Shay ho užasle pozorovala, jak kráčí ke dveřím. „Kam jdeš?"

Zastavil se, ale neohlédl se. „Kamkoliv, hlavně abych odsud vypadl. Jestli na mě stále pohlížíš jako na monstrum poté, co jsme spolu právě zažili, nemáme žádnou budoucnost."

Shay ucítila výčitky svědomí. I když se jí to nelíbilo, musela si přiznat, že Viper má pravdu. Zachovala se k němu nefér. Chtěla ho každou buňkou svého těla, stejně jako i on toužil po ní. A stále po něm prahla.

Hluboko v srdci věděla, že jestli od ní teď odejde, hrdost mu nedovolí, aby se jí znovu otevřel.

Vyklouzla z postele a rychle se postavila před dveře, aby mu zabránila v odchodu. „Počkej."

„A proč?" Opovržlivě se na ni podíval. „Urazila jsi mou pýchu, mé mužství. Co ještě chceš zničit?"

Musela se maličko usmát. Ještě nikdy neviděla tak mrzutého upíra. A Viper překonal veškerá její očekávání.

„Pochybuji, že někdo může pokořit tvou pýchu, Vipere." Přitáhla si ho za klopy županu a záměrně přitiskla své nahé tělo k jeho. „Máš jí dost pro celé Chicago."

Ztuhl a varovně se na ni podíval. „A co moje mužnost?"

Usmála se a přitlačila pánev k jeho penisu. „I ta odpovídá průměru."

Na chvíli bojoval s ješitností a touhou zmocnit se jí. „Průměru?"

Erekce jí zatlačila na břicho. „Možná víc než průměru." Potřásl hlavou a objal ji kolem pasu, aby hned automaticky

sklouzl rukama na její nahý zadek. „Pokoušíš mě? Chceš, abych z tebe zešílel? Je to snad můj trest za to, že jsem tě vykoupil od Evora?"

Ušklíbla se a nepřestávala na něj hledět. Mohla by mu přiznat, že už s ním nechce bojovat. Byla by to však lež. Stále byl pro ni v první řadě upírem a ona jeho otrokyni. Stále o ni někdo tajemný usiloval, protože chtěl její krev. Boj byl součástí jejího života.

„Nemám moc velké zkušenosti," přiznala.

Zvedl obočí. „V čem?"

„Ve vztazích s muži."

„A my máme vztah?" zeptal se.

Shay vklouzla bezděčně rukama pod sametovou látku jeho županu a polaskala ho na hrudi. Líbila se jí jeho kůže. Nikdy necítila nic tak hladkého. Jako kdyby jí mezi prsty protékalo hedvábí.

„Na to jsi odborník ty. Odpověz mi."

„Pokračuj v tom, co děláš, a neodpovím ti, ale ukážu ti to," zachraptěl, oči mu potemněly a zuby se prodloužily.

Zachvěla se očekáváním. Nevěděla, jaký druh vztahu s Viperem má nebo nemá mít. Už to samotné slovo by nejraději ignorovala. Pro ni byl milenec a vůbec nebyl špatný. Zhluboka se nadechla jeho exotické vůně.

„Vždycky jsem dávala přednost akci před slovy," zamumlala.

„Ty jsi ale...," zakuckal se Viper smíchy.

„Co?"

„To se teprve budu muset rozhodnout," přejel jí ústy po obočí. „Vím jen, že jsem se musel zbláznit, když jsem šel na aukci. Teď mě budeš trápit už navěky."

Shay ho začala hladit na dolní polovině těla, až zasténal a nadzvedl ji za obě půlky. Ovinula se mu nohama kolem pasu.

„Vipere," začalo jí bušit srdce prudčeji.

„Říkala jsi, že dáváš přednost činům před slovy," zašeptal jí do ucha, přitlačil ji ke zdi a jedním pohybem do ní hladce vnikl.

Zvrátila hlavu, když její tělo prostoupila rozkoš.

„Ano... ach bože, ano."

KAPITOLA 15

Shay se probudila sama.

Ve skutečnosti ne tak docela sama. Na nočním stolku ležel podnos se snídaní - omeleta, slanina, toast, opečené brambory, karafa pomerančového džusu a jablečný koláč. Po celém loži byly rozeseté okvětní lístky růží, které naplňovaly ložnici smyslnou vůní.

Po náročné noci s Viperem spořádala Shay všechno do posledního drobečku a po dlouhé sprše vklouzla do pohodlných džínových kalhot a bavlněné mikiny. Nato se vydala na prohlídku rozlehlého sídla. Vůbec té noci nelitovala. Ani náhodou.

Na celém světě nemohla být žena, démonka nebo víla, která by litovala jediného okamžiku ve Viperově náruči.

Nebyla si však jistá, jak se zachová, až ho znovu spatří. Nebyla schopná jasně myslet, když byl nablízku, což ji rozlaďovalo. A teď zrovna potřebovala jasnou hlavu.

Došla do malé, ale kouzelné zimní zahrady, kde se posadila na polstrovanou lavičku a zhluboka se nadechla vůně hlíny a květin. Příroda na ni měla uklidňující vliv. Připomínala jí, že existuje něco mocnějšího a rozsáhlejšího,

než jsou její problémy.

Ticho jí uvolnilo svaly. Opřela se o polštáře a zhluboka dýchala.

Náhlý chlad ve vzduchu jí prozradil, že už není více sama. Narušitel byl upír, ale ne Viper, jak poznala, když se váhavě otočila. Srdce jí neposkočilo, ústa nevyschla a pokožka nezačala vlhnout. Tyto symptomy by ukazovaly na jediného upíra.

Kráčel k ní Dante. Obešel velký záhon se sedmikráskami a široce se na ni usmál.

„Takže jsi našla zimní zahradu."

Nemohla se ubránit úsměvu. I když byl upír, bylo na něm něco okouzlujícího. „Je překrásná."

„Řeknu Abby, že se ti líbí. Podle ní je příroda nejkrásnější, když je uzavřena za okenními tabulkami." Usmál se ještě víc. „I mě se rozhodla zcivilizovat, ale dávám jí víc zabrat."

„Zcivilizovat?"

„Tvrdí, že jsem víc bojovníkem než básníkem."

Tomu by Shay věřila. Vypadal jako prohnaný pirát. Dlouhé tmavé vlasy, zlaté náušnice. Nenechala se však tak snadno oklamat.

„Viděla jsem tvoji knihovnu. Je úžasná. Musíš být velký učenec."

Zvedl obě dlaně. „Hlavně to nikomu neříkej. Dávám přednost pověsti válečníka."

Zasmála se. „Má ústa jsou němá."

Dante se opřel o mramorovou fontánku. Na pohled vypadal zcela uvolněně, ale Shay neušla ostražitá zvědavost v

jeho očích.

„Víš, že jsem ti ještě nepoděkoval za pomoc při záchraně Abby," začal.

„Dělala jsem to hlavně pro sebe," otřásla se při té vzpomínce. „Nikdo jiný netoužil po Edřině smrti jako já."

„Ale nemusela jsi na sebe vzít kletbu určenou pro Vipera."

Zvedla oči v sloup. „Věř mi, už mnohokrát jsem toho litovala."

Uličnicky se zasmál. Shay by ráda věděla, jestli tak upíři zkouší udělat na ženy dojem, nebo jestli jen rádi odhalují své tesáky.

„O tom nepochybuji." Pohodil hlavou a změnil téma rozhovoru. „Je nějaký důvod, proč jsi tu sama?"

„Jen se chci nadýchat čerstvého vzduchu."

„Tomu rozumím. Shalott vždycky raději bývali lovci než hnaná zvěř. Není nic příjemného být na útěku před neznámým nebezpečím."

Shay sevřela ruce v klíně. „Ne, to není."

Výraz v obličeji mu zněžněl. „Alespoň nejsi sama. I když je Viper pánovitý, není nikdo jiný, koho bych měl v nesnázích po svém boku raději."

Kvůli tomu ji vyhledal? Aby ji přesvědčil, že Viper je rytíř ve zlaté zbroji?

„Pokud ti to nevadí, raději bych o Viperovi nemluvila."

Zahleděl se na ni. „Dělá ti potíže?"

S tichým ironickým smíchem se zvedla a poodešla od něj stranou.

„Neustále."

„Chceš, abych s ním promluvil?"

„Ne!" Prudce se k němu otočila a přitiskla si ruce na žaludek. „Tedy... já nevím, co říct."

Dante měl dost rozumu, aby jí nedal najevo, že její naivitu prohlédl. „Nejsi jediná, má drahá," řekl jemně. „Znám Vipera už dlouhou dobu a musím říct, že ho ještě nikdy žádná žena tak nevykolejila. Má pověst odtažného muže i v nejintimnějších okamžicích."

„Viper že je odtažitý?" Opovržlivě odfrkla. „Nikdy jsem nepotkala všetečnějšího, ctižádostivějšího a agresivnějšího upíra."

„Jak jsem řekl, není ve své kůži." Pokrčil maličko rameny. „Nevím, jestli ti mám pogratulovat nebo kondolovat."

Udělal vlastně obojí.

Zavrtěla hlavou. „Jenom mu nerozumím."

„Je rád zahalený tajemstvím."

„Proč mě koupil? Nepotřebuje otrokyni. Nepotřebuje moji krev. Ještě ji dokonce ani neochutnal." Vzdychla. „Tak co chce?"

„A musí něco chtít?"

Střelila po něm pohledem. „Vždyť je upír."

„To je pravda." Dante se narovnal a dal ruce v bok. „Myslím, že on sám neví, proč tě koupil."

„Je mu přes tisíc let, není to šestnáctiletý hoch. Jak by mohl nevědět?"

Pokrčil rameny. „Někdy nás dlouhověkost poněkud izoluje."

„Opravdu?"

Usmál se, ale tón jeho hlasu zůstal vážný. „I když jsme součástí klanu, žijeme osamoceně. Mnoho upírů se stahuje do

ústraní a nejsou v kontaktu s ostatními i několik století."

„Jste poustevníci?"

„Dá se to tak říct. Svět kolem nás se mění, zatímco my nestárneme. Je přirozené, že vylezeme ze své ulily, až když nás něco nebo někdo vyburcuje."

Shay se ušklíbla. Neudělala nic, aby Vipera vyprovokovala. Alespoň záměrně ne.

„Nemůžete se úplně stáhnout," řekla pichlavě. Věděla velmi dobře, že upíři nejsou neškodnými poustevníky. „Musíte lovit."

„Už ne. Máme synteticky vyrobenou krev, které mnozí dávají přednost před nebezpečím lovu."

„A jaké nebezpečí vám hrozí? Vždyť jste nesmrtelní." Hezké rysy v obličeji mu ztvrdly, jako kdyby si uvědomil, že prozradil příliš mnoho.

„Jsou způsoby, jak nás zabít. Proč riskovat a nechat si srdce proklát kůlem, když můžeme mít oběd z mikrovlnné trouby?"

Shay by to téma opustila, kdyby se netýkalo ran, které se jí dosud nezhojily. „Myslela jsem, že upíry lov vzrušuje. Když je jejich oběť blízko smrti a tak."

Dante postřehl hořkost v jejím hlase. „Viper mi říkal, že tvůj otec byl zabit upírem. Je tni to líto."

Sklopila zrak. „To už je dávno."

„Ale není to zapomenuto."

„Ne, není."

Viděla, jak se špičky jeho bot přiblížily až k ní. Vzhlédla.

„Shay, Viper tvého otce nezabil."

Zamrkala. „Já vím."

„Opravdu ?" Lehce se dotkl její paže. „Víš to opravdu ?"

„Většinou si to uvědomuji," přiznala.

„Shay..."

„Dante!" Oba dva sebou trhli při zvuku hlubokého sametového hlasu, který se rozlehl po místnosti. „Pokládal jsem tě za inteligentního a ty děláš takové nebezpečné hlouposti."

Shay se otočila a uviděla, jak se k nim rychlými kroky blíží Viper. Jako by plachtil vzduchem. Nádherný panter, který se vynořil ze stínu. Jako vždycky byl ohromující. Černé saténové kalhoty a dlouhá černá sametová košile kontrastovaly se stříbrnými vlasy a bledou pokožkou. Byly to však černé oči, které si získaly její pozornost. Síla, která v nich doutnala, by rozpoutala peklo na zemi, kdyby bylo třeba.

„Vipere, tady jsi," překřížil si Dante paže na hrudi a usmál se s náznakem ješitnosti. „Říkal jsem si, že se dříve či později objevíš."

Shay se zachvěla, když před nimi Viper zastavil a chladně na ně hleděl. Zuby se mu prodloužily.

„Očividně jsem se měl objevit dříve," prohlásil s ironií v hlase.

„Proč? Zabavili jsme se se Shay docela dobře i bez tebe," ujistil ho Dante.

Tmavé oči se přimhouřily. „Máš štěstí, kamaráde, že jsi ženatý."

Dante se zasmál. „Tak už se uklidni, příteli, vždyť jsme hovořili o tobě."

Viper zůstal ostražitý. „Abych pravdu řekl, toho jsem se právě obával."

„Už se vrátila Abby?"

„Ano, je v knihovně a s čarodějnicí. Možná by ses k nim měl připojit."

„Skvělá zpráva." Mrkl na Shay, poplácal Vipera po rameni a zmizel na konci zahrady.

Shay se na Vipera také zamračila. „Nataša je zpátky?" zeptala se.

Pohlédl na ni a jeho chmury se rozplynuly. „Ne. Abby měla zato, že bude lepší, když si nebudete na očích."

„Proč?"

„Prý na cestě domů mumlala něco o další kletbě."

„Proč by... aha, asi žárlila." Shay se ušklíbla a s povděkem přijala zprávu, že už se nebude muset setkat s tou pánovitou čarodějnicí. Viper nebyl jediný, kdo žárlil. To bylo hloupé.

Viper jí přejel prstem po čelisti, čímž jí srdce skočilo málem až do krku.

„Existují ženy, které mě neshledávají nikterak pohoršlivým."

„Nevytahuj se. Ta nebožačka byla určitě pod vlivem nějakého rozum beroucího elixíru."

„Jestli pochybuješ o mém šarmu, mohu ti dát hned malou soukromou lekci."

„Už jsi mi toho předvedl dost."

„Ještě ne," zašeptal a sklonil se k ní. Při letmém polibku se Shay podlomila kolena. Do prdele.

Po takovém sexuálním maratónu by měla být přece každá slušná žena na dlouhou dobu ukojená. Zdá se, že nejsem tak slušná, přiznala si Shay, a instinktivně se k Viperovi přitiskla boky.

Ani on se neudržel. Zasténal a naléhavě ji políbil. Shay si

jeho obličej přitáhla ještě blíž a otevřela ústa ke klání jazyků. Jeho ostrých zubů se nebála, přemohla ji vášeň.

Bylo to tak krásné být v jeho objetí.

Tak správné.

Prostě báječné.

Viper ji přitiskl k sobě a téměř nadzvedl nad podlahu. Zaúpěla. Tak blízko u něj si musela být vědoma tvrdé erekce, která dokazovala jeho touhu. Vzpomněla si, jak ho obemknula předchozí noci stehny kolem pasu a on do ní vnikl.

Přesně to chtěla. Teď hned. A tady.

A ona naléhavost ji přivedla zpátky ke zdravému rozumu. Byli uprostřed zimní zahrady, kam mohl kdykoliv někdo vstoupit. Ještě zcela neztratila soudnost.

Dosud ne.

Maličko se odtáhla a našla ztracený hlas. „Vipere."

Zasypával jí obličej drobnými polibky. „Copak je?"

„Proč je v knihovně další čarodějnice?"

„Aby se přesvědčila, že nalezená krabička neobsahuje žádné další kletby."

Shay se vzepřela rukama o jeho hrud a odmítla jeho mazlení. „Neměli bychom tam tedy být také?"

Kousl ji do ušního lalůčku. „Máme spoustu času. Víš, co čarodějnice nadělají, když jde o zaklínání. Hodinu jí bude trvat připravit si kouzelný kruh, dát do něj svíčky a ostatní nezbytnosti, které k tomu potřebují."

Zachvěla se. „Stejně si myslím, že bychom tam měli být. Nechci nic zmeškat."

Viper ji na okamžik objal ještě pevněji, jako kdyby jí chtěl

z hlavy vytlačit všechny čarodějnice, krabičky a kletby. Potom vzdychl, váhavě uvolnil sevření svých paží a lítostivě se na ni zadíval.

„Lásko, jsi tak necitelná. Cožpak nemáš v srdci místo pro romantiku?"

Shay od něj odstoupila a urovnala si oblečení. Kéž by se jí tak snadno podařilo dostat do rovnováhy hormony. „Jen maličko," připustila.

„Zdá se, že tě budu muset naučit slasti svádění."

„Lekce mi můžeš začít dávat později." Letmo ho políbila na tvář a zamířila ke dveřím. „Nejdřív chci zjistil, co je v té krabičce."

„*Sacrebleu*," zaklel Levet, když vstoupil do knihovny. „Co je to tu za shromáždění?"

Šedovlasá čarodějnice namířila kostnatý prst jeho směrem, ale nezvedla hlavu od kruhu hořících svíček. „Drž jazyk za zuby, Chrliči, nebo ti ho utrhnu," varovala ho.

Levet rozzlobeně zasyčel a zamračil se na ni. „Hle! Babizna. Kdo ji sem pozval?"

Viper se opřel o zeď a těšil se, jak čarodějnice promění Leveta na čolka, rajče nebo cokoliv jiného, co nemůže mluvit. Tyhle vědmy upřímně nesnášel, ale přiznával, že někdy se jejich čáry mohou hodit. Stačil mu však pohled na Shayinu ustaranou tvář a hned přispěchal, aby chytl Leveta za rozeklaný ocas a zatáhl ho zpátky. Už toho bylo na Shay až moc. Nechtěl, aby se ještě musela starat o přítele,

přeměněného třeba na ropuchu.

„Doporučuji ti sklapnout nebo jít někam jinam, Levete," navrhl mu Viper a podíval se na Shay. „Ta čarodějnice není moc trpělivá."

„Co to dělá?"

„Pokouší se otevřít skříňku, co je na stole."

„Otevřít skříňku?" Levet vykročil vpřed. „*Mon dieu*. To zvládnu sám."

„Zadrž," přitáhl ho Viper zpátky. „Nemáme jistotu, jestli není zakletá."

„Ach." Nastalo požehnané ticho, během kterého Levet zuřivě přemýšlel. „A co je uvnitř?"

„To přece nevíme."

„A jak dlouho bude trvat, než to zjistíte?"

„Jak dlouho bude třeba."

„Bude svačina?"

Viper zaťal pěsti. Chtěl toho Chrlice zaškrtit. „Levete, drž hubu."

„No, když tady máme čekat třeba celou noc, mohla by se servírovat svačina."

„Jestli máš hlad, proč si nezajdeš do kuchyně a něco si nenajdeš?"

Skřet pokrčil rameny. „Není tam nic než krev a nějaké zelené svinstvo."

„Tak si něco objednej."

Oči se mu rozzářily. „Třeba pizzu? Nebo řeckou kuchyni. Ne, už vím. Co třeba..."

Viper se shýbl, popadl ho za rohy a zvedl ho do úrovně svých očí. „Vezmi si telefon, objednej si, co chceš, ale sem se

nevracej, nebo ti vlastnoručně roztrhám křídla."

Levet byl dost chytrý, aby zatroubil k ústupu. „No no, není třeba se vztekat. Upíři jsou tak nedůtkliví."

Viper se bez otálení vrátil zpátky k Shay. Popudlivost se v jeho náladě vůbec neobjevila. Sledoval Shay, která stála vedle čarodějnice, a srdce se mu svíralo bolestí.

Byla tak křehká, i když se snažila působit statečně a vyzývavě. Ta myšlenka ho zranila. Jak rád by všechno kolem ve vzteku rozmlátil, jen aby byla šťastná.

Sakra. Měl zimní zahradu zamknout na dva západy a užívat si rozkoše vzájemné blízkosti. Ještě teď mohli být spolu sami a nemuseli se potit v této přehřáté místnosti a dívat se, jak čarodějnice provádí své hokusy pokusy.

Neklidně se zavrtěl a ignoroval varovný pohled svého přítele. Dante zkřížil paže na hrudi.

Ach bože, měli přece jenom zůstat v zimní zahradě...

„Jsem hotová," prohlásila dramatickým tónem čarodějnice, mávla rukou a plameny svíček zhasly. „Teď je možné krabičku otevřít."

Viper ztuhl, když. Shay sáhla po krásně vyřezávané truhličce. Neušel mu třes jejích rukou a napjaté rysy v obličeji. Bezděčně k ní přistoupil, aby ji chránil. Toužil ji obejmout, ale vědomí, že by mohla poznat jeho pravé pocity, ho spolehlivě zadrželo na místě, kde stál.

Vzduch se ani nehnul, když Shay pomalu zvedla víčko a vytáhla zmačkanou obálku.

„Dopis je adresován mně," zašeptala do ticha. Zvedla hlavu a rozhlédla se po knihovně, jako kdyby hledala oporu. „Omluvte mě, chci si to přečíst o samotě."

Otočila se a zamířila ke dveřím. Viper ji okamžitě následoval. Nechtěl ji nechat o samotě. Ne, když nevěděl, co v dopise je. Jen Danteho ruka na paži ho zadržela.

„Vipere, měl bys respektovat její přání," zamumlal mu přítel do ucha tak, aby to slyšel jen on. „Nepoděkovala by ti."

„Je to pro ni příliš nebezpečné..."

„Je tu v bezpečí. Dům je chráněn ze všech stran jak před démony, tak před lidskými vetřelci."

Viper zasyčel. „Nechci se cítit tak bezmocně."

Dante ho poplácal po rameni. „Zvykni si na to, příteli. Ženy se začínají chovat jako muži."

Viper přimhouřil oči. „Vůbec mi nepomáháš."

„Dej jí pár chvil o samotě. V tomto domě se jí nic nestane."

„Dobrá, ale jen pár okamžiků."

Vymanil se z přítelova dosahu a začal rázovat po rozsáhlé knihovně. Čert vem Danta a jeho znepokojující logiku. Nechtěl být rozumný. Nechtěl Shay umožnit soukromí, po kterém toužila.

Ruku na srdce, nechtěl ji spustit z očí ani na okamžik. Nevěřícně zavrtěl hlavou. Byl blázen. Totálně nepříčetný blázen.

Nemohl zůstat v klidu, pomalu přecházel po místnosti. Vzdáleně si uvědomoval, že Dante odvádí čarodějnici zpátky do její jeskyně a že Abby připravila podnos s teplou krví a tiše ho položila na stůl, aniž by se odvážila ho rušit.

Kde kčertu vězela Shay?

Proč se ještě nevrátila?

Něco se muselo stát. Něco hrozného. Cítil to každou

buňkou svého těla.

Po hodině čekání už byl napjatý jako struna. Vyřítil se z knihovny, rozhodnutý ji najít za každou cenu. Podle něj existovala jen dvě místa, kam se mohla s dopisem uchýlit: její ložnice a zimní zahrada.

Trvalo mu jen chvíli, aby zjistil, že ani na jednom z nich se nenacházela.

Zatraceně.

Prosvištěl domem a uvědomil si, že tu vůbec není. Urychleně se vrátil do své ložnice a našel v kapse županu malý amulet. Ani na okamžik nepochyboval, že Shay bude zuřit, když si ji přivolá jako psa. Na jejím místě by zuřil. V tuto chvíli si však rád vychutná její hněv. Jen aby byla v bezpečí, u něj, nic jiného nechtěl.

Sevřel prsty kolem amuletu a cítil, jak se mu zahřívá kůže. O pár okamžiků později vpadla Shay do jeho ložnice se vzdorným výrazem v obličeji, ale s očima zarudlýma od pláče.

„Do háje, Vipere, nech mě jít," zaútočila na něj.

„Ne." Zastrčil amulet do kapsy a vyzývavě se na ni podíval. „Je pro tebe příliš nebezpečné být na útěku a sama."

Objala se pažemi. „Nejsem tak hloupá. Nemám v úmyslu utéct, když po mně jde něco, co neznám. Jen jsem chtěla být na chvíli sama."

„Mluv se mnou, zlato," naléhal Viper. „Řekni mi, co je v tom dopise."

Na dlouhou chvíli se Viper obával, že mu Shay neodpoví. Byla tak zvyklá na samotu. Nevěřila nikomu jinému.

„Je od mého otce."

KAPITOLA 16

Shay se původně chtěla na Vipera zlobit. Přes veškeré sliby, že se k ní nebude chovat jako k otrokyni, přitáhl si ji obrazně řečeno na vodítku až k sobě, takže neměla možnost být ani chvíli o samotě. Nebyl o moc lepší než čarodějnice.

Chtěla být sama. Chtěla se vyrovnat se svými pocity o samotě a teprve potom mu čelit. Neměl žádné právo ji k sobě poutat proti její vůli. Přesto se její hněv okamžitě rozplynul, protože zjistila, že po jeho přítomnosti prahla stejně jako on po její. S jeho náručí nemohlo nic soupeřit.

Do háje. To by mělo být ponižující, ale nechtěla hrát žádnou hru na schovávanou, protože ji přemohly city. Objala se kolem pasu a sledovala nevěřící Viperův obličej.

„Od tvého otce?"

„Ano."

Zvažoval otázku, protože nechtěl být pokládán za necitu, kterým ostatně často byl.

„Potěšil tě?"

Namáhavě polkla. „To on mě nechal proklít."

Vzal její obličej do dlaní, čímž ji částečně zbavil bolesti,

která se jí usadila na srdci. „Nemůžeš si být jistá, Shay. Může jít o trik."

„Ne. Není to žádný trik. V dopise píše, že to udělal kvůli mé bezpečnosti."

Prsty přitlačily na její čelisti v překvapivě bolestivém dotyku. „Cože?"

„Věděl, že je pronásledován, ale netušil kdo nebo co po něm jde. Píše, že kletba mě měla ukrýt před jeho nepřáteli."

„Schovat tebe?"

„Prokletí mělo sloužit jako štít mezi mnou a pronásledovateli."

Chvíli to zvažoval. „Nu, myslím si, že to tak mohlo být míněno. O Shalott se už víc než století nemluvilo. Stejně ale provedl nebezpečný kousek — nechal tě v moci Evora."

Shay se vymanila z jeho paží, což samo o sobě bylo dost stresující. Pro oba.

„Neměl v úmyslu vydat mě na milost nikomu," řekla důrazně, ale spíš chtěla přesvědčit sebe než Vipera. „Po pominutí hrozby mne měla čarodějnice vysvobodit a vyjevit mi pravdu."

Viper měl v obličeji nečitelný výraz. „Ale ona mezitím zemřela, takže to nestihla provést."

„Ano."

Viper se odmlčel. Uběhla dlouhá doba, kdy Shay neměla ani tušení, co se mu honí hlavou. Upíři byli mistři v ukrývání svých myšlenek.

„Byl to jen pokus o tvou ochranu, Shay," řekl nakonec něžně.

Hloupé slzy, které se jí hromadily v koutcích očí, vyhrkly na tváře. Odvrátila se, aby skryla své ponížení. „Já vím, jenže..."

Stanul před ní, aniž by si uvědomila, jak to udělal.

„Co?"

Vzdychla, protože pochopila, že se před ním jen tak neschová.

„Celé roky jsem nenáviděla svůj osud a monstrum, které mě proklelo. Teď jsem zjistila, že to monstrum byl můj vlastní otec."

„Vždyť to přece udělal s těmi nejlepšími úmysly."

„To nic nemění na faktu, že jsem strávila osmdesát let v otroctví." Zaťala zuby, když si promítla ty uplynulé roky. Vzpomínky se vynořily, aniž by o to nějak usilovala. „Bili mě, přivazovali a chovali se ke mně jako ke zvířeti."

„Vím, že to bylo obtížné, ale..."

„Obtížné?" Suše se zasmála. „Každý ten okamžik jsem byla ve spárech nějakého pána. Nikdy jsem nevěděla, co mi přinese další hodina. Nikdy jsem nepřestala bojovat o přežití."

„Shay."

Lítost na jeho tváři ji přiměla, aby si odhodlaně setřela slzy. „Promiň, obvykle se nechovám jako plačka."

Viperovi potemněl zrak. „Neomlouvej se." Lehce se dotkl její vlhké tváře. „S čarodějnicemi jsem se setkal vždy jen krátce, ale určitě dokážou udělat ze života peklo."

„Peklo je ten správný výraz," připustila s hořkostí v hlase. „Když byla Edra nespokojená, přivazovala mě ve sklepě. Někdy mě tam nechávala celé roky. Žádné světlo, žádné jídlo, jen štěnice a krysy, lezoucí po mně. Často jsem si

myslela, že se odtud nikdy nedostanu. Myslela jsem si, že..." Zlomil se jí hlas a musela si odkašlat, než vůbec byla schopná pokračovat. „Myslela jsem si, že tam budu navěky."

Viper se snažil tvářit neutrálně, ale musel se hodně ovládat.

„Proto jsi chtěla pustit všechny démony ze sklepem pod aukční síní?"

„Ano. Nikdo si nezaslouží takové mučení." Pevně se na něj zadívala. „Edra nebylo to nejhorší, co mě potkalo."

„A co to bylo?"

„Vědomí, že jsem stále v moci někoho jiného. Že nikdy nebudu dostatečně silná, dostatečně rychlá a šikovná, abych mohla utéci, protože nebylo kam."

Viper se zarazil, protože první věta byla vyloženě namířena i proti němu. Elegantním pohybem přešel k posteli a z dálky se na ni podíval. „Ve skutečnosti vím, jak ti je."

„Ty?" Nevěřícně na něj zírala. „Jak bys mi mohl rozumět?"

Zůstal nehnuté stát ve stínu, čímž jí připomněl den, kdy ji přišel koupit a stál opodál.

„Nebyl jsem vždycky hlavou klanu," řekl drsně „Mnoho let jsem byl vydán na milost a nemilost upírům, kteří o mě projevili zájem."

Shay byla šokovaná. Nedokázala si představit tohoto panovačného upíra v moci někoho jiného. A určitě ne jiného upíra. Vypadal tak odolný, tak... nezranitelný.

„Byl jsi otrokem?"

„Otrokem i něčím mnohem horším."

„Co může být horšího?"

„Tohle nechtěj vědět, lásko."

Shay skousla spodní ret. Měl pravdu. Vždycky se mohlo stát něco horšího. Mnohem, mnohem horšího než být věznězna čarodějnicemi.

Zavrtěla překvapeně hlavou. „Myslela jsem si, že klan chrání své členy."

Viper nedbale pokrčil rameny. „Časy se naštěstí změnily a jsme teď mnohem civilizovanější."

„Civilizovanější? Jak by mohli upíři být?"

„Když to porovnám s minulostí. Dříve byly klany jen bandami nepřátel a válčily mezi sebou. Pro nově zrozeného upíra to znamenalo... podřízení se čemukoliv."

Shay se zamračila. „Proč jsi tedy chtěl být součástí klanu?"

„Byt sám znamenalo smrt."

„Zabili by tě?"

„Jen silní přežívali. Slabí se stali kořistí."

„A ty jsi byl kořist?"

Ve vzduchu ucítila závan energie. Zježily se jí chloupky na celém těle.

„Dokud jsem nebyl dostatečně silný na to, abych všechny porazil."

„Ale ty jsi to dokázal," připomněla mu tiše.

V ten okamžik se zdálo, že Viper bojuje se svými vlastními démony. Shay porozuměla jeho potřebě řádného vyzbrojení, které ukrýval ve sklepení svého domu. I když byl momentálně nejsilnější, v dálce vždycky číhalo nebezpečí. Obklopil se sbírkou na pohled krásných, ale smrtících zbraní, které byly lahodící oku, na druhou stranu i účinné nástroje obrany.

Přejel jí rukama po tvářích. „Stal jsem se mocným, ale jako u tebe, i mé vzpomínky zůstávají."

Shay se od něj neodtáhla. V krásném obličeji mu nedokázala nic vyčíst, ale věděla, že si určitě musel prožít chvíle, které ho budily ze snů ještě o mnoho set let později. Jak jen si dokázal zachovat eleganci a noblesu, která ho tolik odlišovala od nepřátel, se kterými bojoval. Stále v ní však zůstal osten závistivosti. Bude ji bodat, dokud potrvá kletba. „Přežil jsi a teď jsi svobodný."

Rty se mu prohnuly v úsměvu. „Nikdy volný, zlato. Existují... mocnosti, před kterými se musím mít stále na pozoru."

Shay zvedla obočí. „Vždyť jsi šéf klanu. Komu by sis měl zodpovídat?"

„O tom není dovoleno hovořit."

A bylo to.

V jeho hlase zazněl autoritativní tón. Varoval ji, že by zmarnila příliš mnoho drahocenného času, kdyby se ho vyptávala, a stejně by nic nezjistila. Což ji přimělo k ještě větší zvědavosti.

Ušklíbla se. „To mě má uklidnit?"

Usmál se. Ten hříšný úsměv v ní pokaždé probudil všechny smysly a tma přestala být na chvíli tak hrozivá.

„Zjistíme, kam schovali Evora, Shay." Rukou sklouzl na křivku jejího krku a hladil jí v týle. „Potom navždy tvoji kletbu zlomíme."

Vyschla jí ústa. Ještě před pár okamžiky byla na zhroucení a na ramenou jí ležela taková tíha, že bylo nemyslitelné, aby se jí do konce života zbavila. Teď jí hřálo u srdce a celým svým tělem se vzpínala k Viperovi. leden dotyk a všechno

bylo jinak.

„Opravdu tomu věříš?" zeptala se nedůvěřivě.

Hladil ji dál dolů po páteři. „Kdybych tomu nevěřil, neříkal bych to."

Shay zápasila o dech. „Přece víš, že pokud zlomíme kletbu, nebudu už tvou otrokyní."

Jeho úsměv se potutelně rozšířil. Vzal ji do náruče, a aniž by z ní spustil pohled, odnášel ji k posteli. „Nepotřebuji žádný amulet, abych si z ženy učinil svou otrokyni," ujistil ji samolibě.

Shay obrátila oči v sloup. „Tvá arogance je ohromující, upíre. Kdybys byl jen z poloviny tak dobrý, jak se chvástáš, pak..."

Přestala mluvit v půlce věty, protože Viper ji hodil na matraci a nalehl na ni. Začal ji dráždit na krku.

„Co jsi to chtěla říct, zlato?" dobíral si ji.

Zachvěla se při vzrušivém mazlení. „Nehraješ fér," obvinila ho, ale vjela mu rukama do vlasů a pokoušela se rozepnout sponu, která mu držela vlasy v ohonu.

Přidušeně se zasmál a vytáhl jí přes hlavu mikinu. Podprsenka následovala hned za ní.

„Jsem upír. Chci vyhrát."

Na to se nedalo nic namítnout, obzvlášť když okamžitě zaútočil na její ňadra. Shay přestala uvažovat rozumně. Zasténala a přitáhla si jeho hlavu ještě blíž, aby se její rozkoš zintenzívnila.

„A co chceš vyhrát?"

Odtáhl se od ní, aby si ji mohl důkladně prohlédnout. „Už jsem získal, po čem jsem toužil. Teď se jenom těším ze skutečnosti, že za chvíli přijde doba, kdy už mě nebudeš chtít

opustit."

„Asi máš pravdu. Ještě chvíli a zblázním se vzrušením," zalykala se Shay.

Přejel jí pohledem po obnažených prsou. „Pevně věřím ve tvou schopnost uzdravit se. To máme společné, ty a já." Přejel jí palcem po bradavce. „A není to jediná věc, kterou sdílíme."

Oddala se jeho polibkům se zvrácenou hlavou a nedočkavým vlhkým pohlavím. Tohle měli společné, pomyslela si, když mu chtivými prsty rozepínala kalhoty.

Chtivost, vášeň, posedlost, která se projevovala ve vzájemném sevření.

Nevěděla, jestli se tohoto upíra někdy nasytí.

Netrpělivě mu vytáhla košili a sama nadzvedla boky, aby jí šly lépe sundat džíny. Za chvíli se oba dva zmítali na posteli skoro nazí, s ústy nerozlučně spojenými k sobě.

Bylo to úžasné.

Shay chtěla víc.

Viper jí pohladil snad každé místečko na těle, dotkl se každé křivky od hlavy až k patě. Teď byla na řadě ona.

Převrátila ho pod sebe, nasedla na jeho klín a hladově se na něj podívala. „Teď jsem na řadě já," zašeptala vášnivě a obkroužila mu bradavky prsty.

Viperovo tělo zareagovalo na její dotyk zasupěním. „S čím jsi na řadě?" zasténal.

„Uvidíš."

Sehnula se a zasypala jeho hruď polibky. Byly drobné jako dotyky motýlích křídel, ale na bradavkách se vždycky zastavily o něco déle a zesílely. Potom sjela jazykem na jeho břicho a prozkoumala mu pupík. Přes trenýrky se mu

vzdouvala mohutná erekce, ale Shay si jí naoko nevšímala.

Nakonec to nevydržel, chytil ji za paže a žádostivě se na ni zahleděl s vyceněnými zuby. „Proboha, Shay, zbav mě mého utrpení."

Vítězoslavně se usmála a začala mu pomalu stahovat hedvábné trenýrky. Něžně ho líbala přes lehoučkou látku a ignorovala jeho sílící sevření prstů ve vlasech. Jazykem se přitlačila na jeho úd a přejížděla jej po celé délce nahoru a dolů. Mučivě pomalu.

Na chvíli se zastavila, aby mohla obdivovat sošnou krásu jeho těla. Proti černým saténovým prostěradlům se krásně vyjímal, jen oči mu temně žhnuly. Zářily touhou po naplnění, která ji přinutila vrátit se zpátky k rozdělané práci.

Se zatajeným dechem mu stáhla trenýrky z boků. Mužské pohlaví už předtím viděla, ale na takovou mohutnou krásu nebyla docela připravena. Odhodila boxerky na zem a pomalu přejížděla oběma dlaněmi po celé délce jeho lýtek a stehen. Nakonec ho uchopila za penis a fascinovaně ho masírovala zdola nahoru. Hedvábí a ocel, to byla erotická kombinace, při které se jí stahoval žaludek.

Potom se k němu přisála ústy. Jak dlouho to už toužila udělat! Viper se zmítal touhou. Chtěl, aby pokračovala, ale také chtěl být schopen ji zastavit dřív, než už pro něj nebude cesty zpátky.

„Shay..."

Naposledy ho olízla a postupně se vrátila zpět k jeho břichu, hrudi a horkým rtům. Viper si ji usadil na klín a rychle do ní vnikl. Byla tak vlhká a roztoužená. Zabořil jí tvář do krku.

„Už déle nevydržím, zlato," zasténal. „Promiň."

„Neomlouvej se, udělej to," zasípěla Shay a roztáhla stehna ještě víc.

Viper do ní vnikl, jak mohl nejhlouběji.

„Ano, bože, ano!" zakřičel.

Na chvíli zůstali oba bez pohybu a sdíleli vzájemnou intimitu. Žádná intenzivnější rozkoš neexistovala. Nebylo nic, co by dva lidi více spojovalo.

Shay otevřela oči a zahleděla se do Viperových očí. Pomaličku se v ní začal pohybovat.

Zdálo se jí, že vzlétne a nebude pro ni cesty zpět.

Potom se znovu narodila.

Viper nervózně přecházel po knihovně. Stále se nemohl uklidnit. Už týden bydlel v domě svého přítele Danta. Bylo to nádherných sedm dní, to musel uznat. Jak by nebylo, když většinu nocí trávil v rozkoších se ženou, která se stala nedílnou součástí jeho života.

A nešlo jen o sex, který byl sám o sobě pohádkový. Mít ji u sebe, povídat si s ní, poslouchat její hlas a zažívat nádherné pocity při jejím dotýkání, když jen tak vedle sebe seděli v posteli — takové momenty si uchovával v paměti.

Stále však nezapomínal na okolnosti, za jakých mu vpadla do života. Někde číhalo zlo. Někdo nebo něco mu Shay chtělo vzít a použít Shalott pro svoji potřebu. Viper by šel třeba do pekla nebo na konec světa, aby tomu zabránil.

Otočil se na pare a podíval se na Santiaga, čekajícího na jeho příkazy. Ten upír byl jeho stěžejním důstojníkem. Inteligentní, odvážný, oddaný až do morku kostí a hlavně

dokázal ovládat lidi a menší démony.

Santiago se dozvěděl každou potřebnou informaci.

„Omlouvám se, pane." Santiagův obličej neprozrazo-val žádné napětí, ale ramena měl nepřirozeně stažená dozadu. Snadno vycítil pánův neklid, jako každý dobrý sluha. „Nedokázal jsem po Chicagu nic vystopovat."

Viper potlačil zaúpění. „Určitě jsi nehledal všude. Někdo musí vědět, kdo po Shalott jde."

Santiago bezmocně zvedl ruce. „Většina si myslí, že jde o výmysl, že Shalott neexistuje. V posledních stoletích se tu téměř nevyskytovali."

„Shay není jen mýtus."

„To ne, ale její přítomnost nebyla zaznamenána ani nejmocnějšími démony."

„Jistě, kletba zamaskovala její pobyt."

„Dokonce i před těmi, kteří by nám mohli pomoci." Santiago pokrčil rameny. „Žádná šeptanda, žádné řeči, nic, co by svědčilo o Shalott. Dokonce se ani neví, že byla v moci Evora."

Viper sevřel ruce v pěst, aby zabránil otevřenému výbuchu zlosti. Sakra. Nikdy neztrácel svou tvář. Nikdy. „Pokračuj v pátrání."

„Jistě, pane."

„A neomezuj se pouze na Chicago. Informace může být mimo město. Musíme ji najít."

„Jak si přejete."

Upír s úklonou zmizel z knihovny. Teprve po jeho odchodu Viper praštil pěstí vší silou do dřevěné desky stolu, aby si ulevil.

Hned se však u něj objevil Dante a sevřel mu rameno dlaní. „Uklidni se, Vipere, dostaneme se tomu na kloub."

„Ať už drží Evora kdokoliv, kuje pikle, aby dostal Shay. Nemohu jen tak čekat na další útok. Nemůžeme si být jistí, koho proti nám pošle tentokrát."

„Rozumím tvé frustraci, ale děláme, co můžeme."

Viper se k příteli pomalu obrátil. „Takže ani tvé kontakty nic nezjistily?"

Dante pokrčil rameny a poodstoupil. „Obávám se, že nikoliv."

„Do prdele."

Viper znovu začal neklidně chodit po knihovně. Nechtěl být v téhle místnosti. Nechtěl se zabývat záhadným nebezpečím, které jim hrozilo ze všech stran. Toužil být ve své ložnici, kde právě Shay vstávala z postele. Toužil ji držet ve svých pažích a předstírat, že jim nikdo a nic nemůže ublížit.

Instinkt ho však varoval, že jen ztrácí čas. Pokud brzy neobjeví, kdo Shay pronásleduje, lovec si je najde sám. Nechtěl se znovu ocitnout v pasti.

„Víš, že randíš s nebezpečím, starý brachu, že ano?" zeptal se ho Dante.

Viper se na něj podíval s výhrůžkou v očích.

„Očekáváš snad, že Shay hodím přes palubu, protože s sebou přináší nebezpečí?"

„Ona sama je tím nebezpečím, tak jsem to myslel."

„Dante..."

„Nepřerušuj mě, musím ti to říct. Znám tě už pár století a nikdy jsi žádné ženě tolik nepropadl."

„V tom s tebou nesouhlasím. Právě naopak. Ženy mne

vždycky velmi zajímaly."

„Měl jsi milenky, ne společnice," opravil ho Dante. „Nikdy jsi žádné z nich nedovolil, aby se pletla do tvého života jako tato."

Viper přimhouřil oči. Nelíbilo se mu, kam se konverzace ubírá. Začínal mít strach.

„Co tím chceš naznačit?" osopil se.

Dante měl odvahu se dokonce usmát. „Nic nenaznačuji. Jen ti tady na místě říkám, že vykazuješ veškeré symptomy upíra, který nalezl pravou lásku."

A bylo to tady. Věděl, že se mu to nebude líbit, a taky nelíbilo. Proč si sakra přátelé myslí, že mají právo šťourat se ve věcech, do kterých jim vůbec nic není? Chytil rukou jednu dlouhou polici s knihami a zlostně ji sevřel.

„Můj vztah se Shay se tě vůbec netýká."

„Pokud máš chuť po mně něco hodit, raději si vyber tu vázu na stole. Knihy jsou nenahraditelné."

Viper se ohlédl přes rameno. „Nejsi vůbec vtipný, Dante."

„Já si naopak myslím, že jsem," škádlil ho přítel, Viper bojoval s pokušením hodit po něm jednou z oněch nenahraditelných knih, když se rozletěly dveře a dovnitř vpadl Levet, až se mu křídla třepotala.

„*Sacrebleu*, tady jsi," vydechl úlevou, když uviděl Vipera, ale výraz jeho obličeje prozrazoval obvyklé znechucení.

Viper na něj namířil ukazováčkem. Snažil se nedat najevo popudlivost, ale stačilo málo a...

„Teď ne, Levete. Nemám dost trpělivosti na tvoje remcání."

„Remcání? *Moi?* Proč..."

„Ven!" Viper ukázal na dveře. „Okamžitě ven!"

„*Non*." Levet se odvážně napřímil a nehnul se ani o píď. „Cožpak to necítíš ve vzduchu?"

„Co?"

„Nech ho, Vipere," procedil Dante. „Má pravdu."

Z dálky se ozval zvuk bezpečnostního zařízení. Viperovi se sevřelo srdce hrůzou.

„Do prdele. Levete, vezmi Shay a přivedďji sem."

„Ne." Dante je oba zastavil rozhodným tónem. „Utečte tunely v podzemí."

Levet hodil pohledem po Viperovi, který krátce přikývl. „Běž."

Skřet vyrazil ke dveřím. Dante se postavil před svého přítele. „Ty taky."

Viper se zamračil. „Nemohu tě tady nechat."

„Musíš chránit Shay," usmál se na něj Dante. „A i když obdivuji tvoji sílu a odvahu, mám vlastního ochránce."

Viper mu nejdříve nerozuměl, ale potom se zachvěl vzduch. Abby už vycítila nebezpečí a její síla oteplila prostory.

„Phoenix," přikývl.

„Přesně tak. Budeme v pořádku." Dante ho poplácal po zádech. „Běž."

U dveří se Viper zastavil a naposledy na přítele pohlédl. „Děkuji ti, Dante. Udělal jsi pro mě víc, než ti kdy budu moci splatit."

Dante pokrčil rameny. „Ve skutečnosti jsem já byl tvým dlužníkem, takže jsme si kvit."

„To ne."

Bledé rysy Dantova obličeje změkly. „Vipere, dávej na sebe pozor, a jestli budeš potřebovat pomoc..."

„Budeš první, komu zavolám," slíbil Viper a vylétl ze dveří, aby byl co nejdříve v ložnici. Potřeboval si vzít ještě pár zbraní, než dohoní Shay ve sklepě.

KAPITOLA 17

Koupelna, přiléhající k Viperově ložnici, byla překrásná a úžasně pohodlná. Černozlatá kombinace obkladů, sprcha pro dva, prosklená zásobárna měkoučkých ručníků a spousta maličkostí, které pro upíry neměly žádný význam. Pro Shay však byla okouzlující právě vana. Na hodiny se mohla ponořit do horké voňavé vody a relaxovat. Pro otrokyni, jakou po dlouhá léta byla, to znamenalo vzácný luxus a svobodu, protože za mřížemi svých početných cel nikdy neměla dostatek vody ani k pití.

Byl to krásný začátek dlouhého večera a noci.

Nu, možná by potřebovala změnu.

Trochu se zarděla, když se soukala do oblečení, které jí půjčila Abby. Sakra.

Když vstávala z postele, vyčerpaná a ukojená Viperovým tělem, slíbila si, že si při poležení ve vaně nebude vyvolávat vzpomínky na slastně strávené chvíle. Nechtěla být sentimentální. Přece už nebyla žádná pubertální dívka, toužící po svém miláčkovi.

Je na čase udělat dospělý krok, hodný zrale ženy.

Pročesala si dlouhé vlasy, zapletla je do tradičního copu a

vrátila se do ložnice. Věděla, že Abby na ni čeká v zimní zahradě se snídaní. Budou si povídat, smát se a trošku pomlouvat upíry. Jak moc si toho cenila.

Abby nebyla jen laskavá a velkorysá. Nabídla jí přátelství bez podmínek a pomalu začala zaplňovat prázdnotu, kterou si Shay s sebou vláčela po celý život.

Přítelkyně.

Tak prosté a přesto tak vzácné slovo.

Shay vklouzla do botasek a zamířila ke dveřím. Při náhlém bušení ji zamrazilo. Vstoupil Levet.

„Shay," zalapal po dechu, v tváři bledší než obvykle.

„Dobrý bože, Levete, už jsi někdy slyšel o klepání na dveře, než vstupuješ do místnosti?"

„Poslal mě Viper, abych tě vyzvedl."

„Vyzvedl?" Překvapeně stáhla obočí. Jako kdyby zapískal na psa. „Proč nepřišel sám?"

„Čeká na nás. Musíme jít."

Shay se na něj zadívala se vzrůstající úzkostí. Něco bylo špatně. Moc špatně. „Co se stalo, Levete?"

„Blíží se démoni. Je jich dost na to, aby nás přiměli k akci." Levet odevzdaně pokrčil rameny. „Musíme odsud zmizet."

Shay neprotestovala, když ji Levet odváděl z ložnice po schodech dolů. Byla jen zvědavá. „Kam jdeme?"

„Dante má pod svým sídlem tunely."

Vzpomněla si na nedávný zážitek pod Viperovým domem. „Jistě. Každý upír je má."

Levet mával křídly, aby se pohyboval rychleji, a poznamenal. „Upíři nikdy nebyli považováni za hlupáky, Shay. Nebo za neopatrná stvoření."

„To mohu potvrdit," souhlasila.

U schodiště do sklepa zaváhala. Z patra ucítila sílu, která se přenášela i na ni. Známou sílu.

„*Mon dieu*," zasupěl Levet.

„Démoni?"

Ušklíbl se. „Něco horšího. Phoenix."

„Ach." Shay si představila, že by byla uvězněna s Abby v horních patrech domu. Hlavou jí prolétla vzpomínka na to, jak bojovaly proti čarodějnicím. Zase by se pokoušela bojovat ohněm, což vysvětlovalo teplo, linoucí se domem. „Pojdme."

Zastavili se až dole ve sklepě. „Tady je tma. Nahmatáš někde vypínač?"

„Nepotřebujeme nic tak přízemního. Umím čarovat," řekl Levet a něco si zamumlal pod vousy.

„Levete, ne!"

Opozdila se. Náhlá exploze je oba mrštila na podlahu.

„Světlo. Říkal jsem světlo," zanaříkal Levet, zatímco se hrabal na nohy a kýchal z prachu, který zaplnil prostor.

„Oceňuji tvou snahu, Levete, ale příště použijeme tradičnější metodu," zamumlala Shay.

„Fajn." Levet zmizel ve tmě. „Ale až si ti démoni usmyslí, že si tě chtějí dát k obědu, nechoď za mnou s prosbou o kouzlo, které by tě vysvobodilo."

Shay se musela usmát. „Budu si to pamatovat."

Shay s Levetem už Vipera očekávali, když se objevil ve sklepem'. To ho uklidnilo. Myslel si, že je bude muset složitě hledat, že Shay bude muset hodit přes rameno a zatnout zuby

při jejím kopání a škrábání. Na tak chytrou dívku byla výjimečně tvrdohlavá. Bylo by jí podobné, kdyby odmítla utíkat navzdory nebezpečí.

Přistoupil rovnou k zadní zdi, položil na zem těžkou tašku se zbraněmi a otevřel ventilaci, která ukrývala vstup do tunelu. Přesně tak mu to Dante popsal. Pokynul rukou, aby se k němu ti dva přiblížili.

„Tudy," zašeptal a ukazoval Levetovi, aby šel první.

Vlezl si za ním a natáhl ruku pro Shay, která viditelně váhala.

„Shay?"

Skousla ret a vyděšeně ho pozorovala. „Už jdu, já vím... já vím, že musím."

Na chviličku ho přemohla netrpělivost. Sakra, nemohou si dovolit ztrácet čas, zejména kvůli něčí falešné odvaze. Potom se však podíval do její tváře, která byla bílá jako sníh, a uvědomil si, že Shayina nerozhodnost neplyne z nadměrné paličatosti. Čarodějnice ji určitě zamykaly do malých, tmavých kobek a Evor nebyl o nic lepší. Kdo by ji chtěl obviňovat z neposlušnosti, když se jí nechtělo do úzkého tunelu?

„Jsem tady, Shay, a půjdu s tebou třeba na kraj světa." Vzal ji za ruku. Její prsty byly studené jako led. „Už nebudeš nikdy ve tmě sama."

„Možná toho se právě bojím," odsekla, i když se jí třásl hlas.

„Věř mi."

Tiše ji pozoroval, jak sklopila zrak a zahleděla se na jejich propletené prsty.

Ignoroval signály, které vysílalo jeho vlastní tělo, jinak by ji okamžitě uchopil do náruče a odnesl daleko, daleko, kde by byli oba v bezpečí. Vzduch však téměř pulzoval nebezpečím. Nenaléhal na ni, potřeboval její víru. Bez důvěry nebude schopen ji zachránit, což by byl i jeho konec.

Uvěří někdy někomu?

Uvěří upírovi?

Nakonec se její prsty sevřely kolem jeho ruky a vstoupila do tunelu. Viper si vítězoslavně oddechl, ale navenek nedal nic najevo. Teď nebyl čas něco řešit. Ve tmě se mu zostřily všechny smysly. Ucítil varování, že nablízku je tvor, který nemá nic společného s lidskou bytostí, ale víc se nedozvěděl. Stále byl dost daleko, aby mohl zachytit jeho pach, ale věděl, že se s tím nehodlá setkat. Nejdřív musí dostat Shay do bezpečí, a teprve potom se utkají na život a na smrt. Pokud Vipera nikdo nevyrušoval, byl velmi dobrým bojovníkem.

Tunel vedl daleko za hranice pozemku, ale když se dostali na konec, Viper své společníky zadržel. Do chladného nočního vánku vystoupil jako první. Nejdřív se mu zdálo, že unikli nepozorovaně, ale takové štěstí nemohli mít.

Neměli.

Ucítil odporný zápach pekelných psů.

Zatraceně.

Představovali pro ně nepříjemnost, ne nebezpečí. Nedokázali zabít upíra, nedokázali zabít Shalott, ale vyčmuchali by jejich pach, i kdyby utíkali velmi rychle. Pokud budou chtít utéci, budou je muset zmást.

„Levete," zavolal tlumeně.

„Co je?"

„Pojď sem." Po dlouhém čekání se Chrlič konečně

vyšplhal z tunelu. Viper mu položil ruku na rameno. „Blízko jsou pekelní psi. Potřebujeme je odlákat."

„Odlákat?" Levet na něj podezřívavě pohlédl. Chytrý dareba. „A jak?"

„Tebou."

Levet se pokusil vymanit z jeho sevření. „To ne, nemysli si, že budu bojovat sám proti těm bastardům. Smrdí jako samo peklo."

„Jsi z nás jediný, kdo dokáže létat na velké vzdálenosti." Viper vytáhl z tašky dva amulety a pověsil je Levetovi na krk. Koncentrovaly v sobě vůni Shay a Vipera, což by mohlo odvést pozornost těch příšer od nich samých.

„Poslouchej mě, upíre, já nejsem z těch, kteří by..."

„Promiň, na debaty není čas," omluvil se Viper a dal mu do zad takovou herdu, že ho katapultovala do vzduchu.

Maličký skřet se na něj z výšky podíval a ukázal mu prostředníček, což rozhodně nebylo míněno jako pochvalné gesto.

„Za to mi zaplatíš, upíre," zavolal a zmizel do noci.

Z tunelu vylezla Shay a hrozivě se zamračila. „Co jsi udělal Levetovi?"

Viper popadl do jedné ruky tašku a druhou si hodil Shay přes rameno. Měli jen pár okamžiků, než pekelní psi zjistí, že nejenže Leveta nedostihnou, ale také že je sám. Potřebují získat náskok.

„Bohužel ani s tebou se nemohu dohadovat," zamumlal a zamířil do nejbližší uličky.

„Sakra, sundej mě dolů," protestovala Shay a bušila mu pěstmi do zad. „Takhle přece nemohu bojovat."

Že ne? Takové rány by člověku klidně zlomily pár žeber a propíchly plíce.

„Nebudeme bojovat, budeme utíkat."

„Levet..."

„Pekelní psi ho nedohoní. A je nesmrtelný. O tobě se to možná říct nedá."

Jeho neomalená slova se trefila do černého. Shay ztichla, což bylo vzácné, a Viper toho chtěl využít, aby se dostali co nejdál.

„Mohu alespoň vědět, kam utíkáme?" zeptala se po chvíli, kdy už byl Viper vyčerpaný.

„Na jihu města mám pár přátel. Jestli se tam dostaneme, můžeme počítat s podporou mého klanu."

„Tvého klanu?" Shay se zakuckala. „Děláš si ze mě srandu?"

„Vůbec ne."

„Chceš mě zatáhnout do hnízda hladových upírů? Proč jsi mě rovnou nenechal napospas pekelným psům? Mohla bych bojovat."

Viper nezpomalil, ale ještě víc ji sevřel. Nechtěl jí dát žádnou naději na svobodu. Její předsudky vůči upírům chápal.

„Nikdo ti neublíží," ubezpečil ji.

„Jak to můžeš vědět?"

„Protože jsi moje. Poslechnou mě."

Slyšel, jak jí zaskřípaly zuby nad jeho arogantními slovy. Samozřejmě. Tato alternativa byla z těch dvou ta lepší. Viper si však dával dobrý pozor, aby ho nezasáhla botou na citlivé partie těla. Při dobře mířeném úderu by i upír padl na kolena bolestí.

„Dobrá, věřím ti, ale v životě jsem nepotkala upíra, který by kohokoliv poslechl," zahuhlala. „Pokud si usmyslí udělat ze mě fašírku, těžko jim v tom někdo zabrání."

Viper zahnul kolem prázdné budovy na rohu ulice a přemýšlel o odpovědi. Upíři moc neodhalovali detaily o své kultuře, dokonce ani před jinými démony ne. Ani tajná policie nic nezjistila. On však bude muset Shay poskytnout jisté záruky, aby náhodou nezačala bojovat na vlastní pěst.

„Souhlasím s tebou, že upíři jsou nezávislé osobnosti, ale já jsem hlavou klanu," řekl nakonec.

„A co?"

„Zpochybnit moji autoritu znamená zpochybnit i mě jako šéfa."

Doufal, že to znamená konec rozhovoru, ale mýlil se. „Co to znamená?"

„Znamená to, že mě buď musí vyzvat na souboj nebo opustit klan," vysvětlil jí váhavě. „Jen málo upírů se odváží přijmout takový osud."

„Tolik se tě bojí?"

Zaváhal na další křižovatce a pečlivě zkoumal okolí. Bylo pozdě, většina lidských bytostí bylo v postelích. Ideální čas pro démony. Na Shay a Vipera ani nepohlédnou, pokud neudělají nějakou pitomost.

S jistotou, že cesta je čistá, vyrazil do nejbližší uličky.

Její první bouchnutí ucítil dřív, než tam dorazili. „Odpověz na moji otázku, nebo mě pusť," dožadovala se.

Procedil mezi zuby. „Pozice šéfa klanu mi dala... dala jistou moc nad ostatními upíry."

„Jakou přesně moc?"

„To je individuální a nemluvíme o tom."

Shay jen zafuněla, ale pro tentokrát akceptovala, že jí nechce říct víc.

„A co když se jeden z nich bude chtít stát hlavou klanu místo tebe?" zeptala se na něco jiného.

„Pak se bude nejprve muset zúčastnit bitvy v Durotriges. Pokud přežije, může si založit vlastní klan jako já, nebo mě vyzvat na souboj."

„A už tě někdo někdy vyzval?"

„To už je pár století."

„Takže jsi je porazil?"

„Ano."

„A teď jsi nafoukaný parchant, kterého se všichni bojí?"

Viper se zachechtal. Už mu říkali všelijak, ale nafoukaný parchant ještě pro nikoho nebyl.

„Dokážu být... pokud je to nezbytné, dokážu se chovat jako povýšenecký parchant, ale řekl bych, že klan je s mým vedením docela spokojen." Ocitli se v nevábné části Chicaga. „Nejsem náročný šéf a na rozdíl od mnoha jiných netoužím po větších pravomocech. Nikdo v mém klanu se nebojí, že bych je zavedl do zbytečné války."

„Benevolentní diktátor?" zamumlala Shay.

Viper jí chtěl dát jednu na zadek, ale nechtěl riskovat odvetu. „To zní nesouhlasně. Byla bys raději, kdybych byl tyran?"

„Jen tak přemýšlím."

„A o čem?"

„Že když něco vypadá jako kachna a kváká jako kachna, tak je to... do prdele!"

Viper zabrzdil a postavil Shay na nohy. Zachytil pach ve stejný okamžik jako ona.

Trolové.

Jedním pohybem vytáhl meč z pochvy a podal ho Shay na obranu. Potom vytáhl dvě dlouhé dýky a hodil brašnu na zem.

Trolové měli hroší kůži, na kterou by byla potřeba kulka. Jen začarované ostří bylo schopné je ochránit.

„Miř jim na podbřišek," nakázal Viper Shay sevřeným hlasem. „To je jediné místo, kde je můžeš probodnout a vážně zranit."

Shay se instinktivně přitiskla k jeho zádům. Nejlepší obrana bude, když se zachovají jako tým.

„Nemusíš mi vysvětlovat, jak se zabíjejí trolové," vyčetla mu. „To byla první věc, kterou jsem se naučila, když jsem zjistila, že patřím Evorovi."

„O tom nepochybuji, zlato, ale ve vzduchu cítím, že trolové mají z něčeho strach. Jsou zoufalí a podle mých zkušeností není horšího nepřítele než ten, který je připraven raději zemřít než být poražen."

Suše se zasmála. „Pochybuju, že by mohli být v zoufalejší situaci než já."

Na to nemohl Viper nic říct. Ani nebyl čas, protože ze stínu vystoupilo pět obrovských trolů. Pohybovali se pomalu. Bylo by snadné splést si jejich líné tempo s pomalou mozkovou aktivitou. Taková chyba by mohla vést k rychlé smrti. Nemuseli být géniové, ale prohnanost jim byla vlastní, což z nich činilo nebezpečné protivníky. Jen blázen by je podcenil.

A stal by se budoucí mrtvolou.

S dýkami za zády studoval Viper jejich postup. Jak předpokládal, pokusili se je obklíčit, ale zatím žádný z nich

nezaútočil. Dodržovali přísnou hierarchii. Ti nejslabší byli vysláni první, aby vyzkoušeli sílu protivníka. Plýtvání vojáky, ale jako sonda to účinkovalo.

Soustředil se na malého trola, který vydal válečný řev a vrhl se vpřed. Podobný ryk se ozval i zezadu, ale věřil, že Shay se o sebe postará. O sebe i o něj. Shalott byli vždycky lepší bojovníci než trolové.

I míšenci Shalott jen napůl.

Viper ignoroval sehnutí hlavy, kterou proti němu namířil trol. Lákavý cíl, ale on věděl, že lebka je nejtvrdší částí jeho těla. Trol mohl jít čelem proti ocelovému nosníku a náraz by vůbec nepocítil.

Když byl trol až téměř u něj, Viper zvedl ruku s dýkou a namířil ji proti rudým očím. Jak předpokládal, příšera se zalekla a zvrátila hlavu, což. Viperovi umožnilo bleskurychle zanořit druhou dýku do jeho podbřišku.

Ozvalo se temné zachrochtání. Špička dýky pronikla tvrdou kůží a našla citlivé měkké místo uvnitř těla. Viper nečekal a otočil dýkou v ráně. Když vystříkla krev, trol už neměl dost síly, aby vzdoroval. Pomaličku se složil k zemi. Viper jen tak tak vytáhl dýku z rány a odkopl mršinu stranou. Musel se připravit na další útok.

Odvážil se pohlédnout přes rameno, jak si počíná Shay.

Naštěstí se držela. To mu muselo na uklidnění stačit, protože další dva trolové se na něj pokusili zaútočit společně. Také byli dostatečně chytří, aby sklonili hlavy a chránili si žaludky rukama.

Viper si uvědomil, že jejich cílem se přinutit ho zavrávorat, aby i Shay ztratila rovnováhu. Plavně uskočil stranou a ve stejný okamžik zamumlal a udeřil mečem do země.

V asfaltu se objevila díra, která se stále rozšiřovala. Nešlo o nic dramatického, ale stačilo to na prvního trola, který se s řevem propadl neznámo kam. Druhý zakopl a padl na kolena. Ještě předtím se Viperovi podařilo probodnout mu dýkou žaludek. Trol nevěřícně zamrkal a pomalu přepadl do díry za svým komplicem.

Hodný trol.

Viper se rychle přesvědčil, jak je na tom jeho společnice. Shay už zabila prvního trola a kolem druhého se pohybovala v kruzích. Meč byl pro ni moc těžký a musela se s ním hodně ohánět, používala ho však jako prodloužení své pravé ruky. To byl znak dobrého šermíře.

Vlastně šermířky.

S úsměvem na rtech vyrazila proti trolovi a dorážela mu na ruce, sepnuté na břiše. Pokoušela se ho rozzuřit, aby si počínal bezstarostněji a přiblížil se k ní ještě víc. Mručel a klel a když na ni konečně zaútočil, dočkala se svého okamžiku. Zabořila meč až po jílec do jeho těla a pro jistotu s ním ještě otočila. Překvapené zasyčení bylo ukončeno temným žuchnutím, jak jí mrtva příšera padla k nohám.

Shay si pečlivě opřela meč o jeho tuniku a obrátila se k Viperovi. „Tak co, jak dlouho si ještě budeš hrát s těmi troly?"

KAPITOLA 18

Shay se ulevilo, když se Viper bez otázek odvrátil a opět s ní začal prchat ulicí. Doufala, že si nevšiml tmavé podlitiny na její tváři. Prvnímu trolovi se podařila jediná rána, kterou ji zasáhl. Urazil tím její pýchu, ale o to rychleji se ho zbavila.

Až to Viper zjistí, nepochybně si o ní bude myslet, že je amatérka, ne respektovaná bojovnice. Na tom však teď nezáleželo.

Zrychlila krok, aby mohla běžet po Viperově boku. Nebude nic skrývat. Nikdy.

Ignorovala jeho dlouhý pohled a v duchu se připravovala na to, co na ně mohlo vyrazit ze tmy.

V této čtvrti to mohlo být cokoliv, uvědomila si s trpkým úsměvem. Zchátralé domy a bloky zavřených obchodů vykazovaly známky dávného opuštění. I ulice byla plná výmolů a děr, které jim způsobovaly problémy s chůzí. Tahle část města pomalu umírala, zapomenuta většinou lidí, kromě těch, kteří byli donuceni žít na okraji společnosti.

Náhlý smutek, který ji zachvátil, podle ní způsobil zježení chloupků na krku, ale Viper se najednou zabavil, protože

poznal skutečnost.

„Upíři," vydechl.

„Sakra." Shay se bezmyšlenkovitě zatahala za cop. „Předpokládám, že to nejsou tvoji upíři."

„Ne."

Samozřejmě že ne. Tato noc byla plná nepříjemných překvapení. Co pro ni mohlo být horšího než potkat neznámého upíra v temné ulici?

„Třeba jen tak procházejí."

Zavrtěl hlavou. Rysy v obličeji mu ztvrdly a najednou vypadal jako vůdce, kterým doopravdy byl.

„Nikdo se do ulic nočního Chicaga neodváží bez mého svolení, pokud mi nechce vyhlásit válku."

Namáhavě polkla. „Kolik jich je?"

„Šest." Zvedl hlavu a začichal. „Jeden z nich je jejich šéf."

„Takže jsme v prdeli."

Viper potichu zaklel a zkoumal očima okolní stíny, zda se v nich upíři neukrývají. Nechtěl, aby Shay viděla, že je znepokojený. Teď ne. Potřebovala arogantního sebevědomého a vznešeného muže, který ji vyvede ze všech nebezpečí.

„Byl jsem takový hlupák," zamumlal.

„Nechci se s tebou hádat, ale co se stalo?" zeptala se Shay potichu.

„Pekelní psi a trolové nás jen měli odvést od Danteho." Zasténal. „Nakráčeli jsme rovnou do pasti."

Shay ztuhla hrůzou. Měl pravdu, skutečně byli blázni. Kdyby si zachovali chladnou hlavu, počkali by, dokud by s jistotou nevěděli, že hrozba, která je za nimi, není horší než ta, která je čeká.

Kdo by však v panice neprchl poté, co zažil zkušenost s bojovníkem Lu? Ještě dnes se z toho chvěla po celém těle.

„Utečeme nebo budeme bojovat?" zeptala se.

„Znám toho upíra," odpověděl Viper. „Poběžíme."

Shay mu uvěřila. Nejlepší bojovníci moudře ustupují. Držela meč stranou, aby jí nepřekážel v běhu, a sledovala Vipera temnou uličkou. Nevěděla, kam spěchají, ale všude to bude bezpečnější než zde. Alespoň v to doufala.

Viper se plynule pohyboval vpřed. Když doběhli k plotu, uchopil Shay kolem pasu a plavně se přenesl přes překážku. Shay potlačila výkřik, když přistáli na pevné zemi, a rozhlédla se. Ocitli se před opuštěným skladištěm.

To bylo něco. Také ona dokázala běžet rychleji a skákat výš než člověk, ale... měla pocit, že letěla.

Při vstupu do skladiště Viper zpomalil a znovu zavětřil.

„Co to děláš?"

„Pssst." Přitiskl jí prst na ústa a táhl ji do zadní části budovy. „Tudy."

Oběhli hromadu zrezavělých sudů a přikrčili se za nimi.

„Proč jsme se tu zastavili?" zeptala se Shay.

„Nemůžeme jim všem utéct." Podíval se na ni se zasmušilým výrazem. „Už nás obklíčili."

Shay poskočilo srdce panikou. „Sakra."

„A když jim nemůžeme utéct, musíme na ně vyzrát," zašeptal jí do ucha.

„Máš plán?"

Pomalu přikývl. „Ano."

Shay si v matném světle prohlížela jeho obličej. Vypadal tak rozhodně, že ji zachvátilo podezření. „Proč mám takový pocit, že se mi tvůj plán nebude líbit?"

Viper se usmál.Protože jsi tvrdohlavá palice, proto."

Píchla ho prstem do hrudi. ,,Řekni mi to."

Vzal ji za ruku a maličko zaváhal. ,,Za tebou je průlez. Chci abys ho použila, já zatím odlákám pozornost upírů."

,,Ne, v žádném případě ne."

,,Snaž, poslouchej mě."

Zmlkl, když zaslechl přibližující se kroky.

,,Vipere! Měl by se vzdát. Skladiště je obklíčeno. Nemůžeš uprchnout."

Snaž při zvuku neznámého hlasu poskočila. Sklonila se a podívala se do škvíry mezi sudy, odkud hlas vycházel. Stíny se rozplynuly a objevil se upír.

Do prdele.

Byl vysoký. Stejně vysoký jako Viper, ale mnohem mohutnější v ramenou. Jeho velikost umocňoval dlouhý černý plášť, který ho zahaloval od krku až po špičky bot. Nebyla to však jen jeho výška, která omračovala. Jak se blížil, pleť v obličeji mu zářila jako bronz. První upír, kterého kdy viděla, bez alabastrové kůže.

Vlasy měl černé jako havraní peří a sahaly mu do půlky zad, byly však staženy několika bronzovými sponami, čímž vynikaly ostré rysy v jeho obličeji – vysoko postavené lícní kosti a orlí nos. Připomínal aztéckého prince.

Bože.

,,Svatá prostoto?" zašeptala. ,,Kdo je to?"

,,Styx."

Shay rozšířila oči a žaludek se jí sevřel do malé ruličky. Na tom upírovi bylo něco nesmiřitelného. Měla pocit, že se nenechá odradit od svého úkolu, ať už byl jakýkoliv.

,,Styx?"

„Byl pojmenován po řece mrtvých," řekl Viper a pozoroval ho, jak se k nim blíží. „Je to největší válečník."

„To je roztomilé," přinutila se Shay polknout knedlík, který se jí vytvořil v krku. „Tvůj přítel?"

„Kdysi."

„Proč nás pronásleduje? Chce moji krev?"

„To mám v úmyslu zjistit." Viper se k ní obrátil a ostře se na ni podíval. „Ale ne, dokud jsi tady."

„Vipere."

„Ne. Teď ne." Sevřel prsty kolem jejího zápěstí, až to zabolelo, a táhl ji dozadu k železnému poklopu na podlaze. Pustil ji a lehce mříž zvedl. Potom vzal Shayin obličej do dlaní. „Styx je většinou k upírům loajální. Nezraní mě bezdůvodně. Ty jsi však ve velkém nebezpečí. Musíš co nejrychleji zmizet, pokud chceš sobě i mně zachránit kůži."

Shay zaťala zuby. Pokořil její pýchu, když ji žádal, aby utekla jako nějaký zbabělec, zatímco on zůstane a bude si hrát na hrdinu. Kromě toho se měla plazit rourou, která smrděla jako skládka toxických odpadů.

Bohužel zřejmě neměla na výběr. Kdyby zůstala, Viper by raději zahynul, aby ji ubránil. I když byl hlavou klanu, proti přesile šesti upírů, kteří prahli po její krvi, by neměl šanci. Kdyby utekl s ní, zase by byli dopadeni. Musela doufat, že se jí podaří uprchnout a najít pomoc dřív, než Viper udělá nějakou hloupost.

Drtila kletby mezi zuby a pomalu k němu přibližovala obličej, až se dotýkali nosy. „Jestli se tady necháš zabít, tak já..."

Zabránil jí v dalších slovech polibkem. „Nikdy se mě nezbavíš, zlato. A teď už běž."

Něžně se dotkla prsty jeho tváře a srdce se jí sevřelo. Strčila meč do kanálu a chtěla vklouznout na ním, když ji zastavila Viperova paže.

„Nech mi tu své tričko," zašeptal tak potichu, že ho sotva zaslechla.

„Cože?" zadívala se na něj nevěřícně.

Naklonil se k jejímu uchu. „Musí tu zůstat tvůj pach, aby si Styx myslel, že tu pořád jsi. Neudrží ho tu věčné, ale zdrží se a ty budeš mít čas k útěku."

Sakra.

Kromě toho, že se bude plazit sračkami, bude ke všemu nahá a zmrzlá. Ale čím dřív odejde, tím dřív najde Danteho a vrátí se vysvobodit Vipera. Přetáhla tričko přes hlavu, hodila na zem a s nosem zacpaným dvěma prsty skočila do díry. Přistála na mazlavé hromadě, o které mohla pouze doufat, že je to bláto, a škrábala se pryč. Perfektní. Prostě perfektní. Nejraději by Viperovi osobně proklála srdce kůlem.

„Nemám náladu hrát si na schovávanou, Vipere," ozval se Styx. „Ukaž se."

Viper potichu položil kovovou mříž na místo a zvedl se. Věděl, že se Shay vzdaluje, ale její pach stále zřetelně visel ve vzduchu. Snad je dostatečně silný, aby zmátl okolní upíry.

Narovnal se a studeným pohledem se zadíval na toho, kterého kdysi nazýval svým přítelem.

„A já nemám náladu, abych se nechal komandovat jako nějaký sluha, starý brachu. Zdá se, že jsi zapomněl, že jsem šéfem klanu."

Styx ho ponuře pozoroval. „Nezapomněl jsem na tvou moc, ani na tvé postavení, Vipere."

„Takže jsi nechal doma své dobré způsoby?"

Tmavá hlava se maličko sklonila. „Máš pravdu, že mě káráš. Takhle jsem si naše setkání nepředstavoval. Bohužel má potřeba potlačila veškeré uvažování."

Viper ztuhl hněvem. Stále ještě nerozuměl, proč jeho bývalý přítel a společník pronásleduje Shay, ale jeho přítomnost zde nemohla být náhodná. Jeho Shalott lákala upíry jako med vosy.

„Co je to za potřebu?"

„Všechny tvé otázky budou zodpovězeny v pravý čas. Teď tě pouze žádám, abys mi vydal svou společnici. Odejdeme všichni společně."

Viper vyzývavě překřížil ruce na hrudi. „Jsem trochu nechápavý, obávám se. Odpusť mi, že po tobě chci jisté záruky, že se nám nic nestane."

Styx nezměnil výraz v obličeji. „Známe se už po staletí. Jaké záruky máš na mysli?"

„Můžeš začít tím, že mi řekneš, proč jsi v tomhle opuštěném skladišti v tak chladnou noc."

„To je jasné. Hledám tě."

„Proč?"

„Tohle není místo na zdvořilostní konverzaci, Vipere. Pokud ty a tvoje společnice půjdete se mnou..."

„A pokud odmítnu?" přehnaně klidně se zeptal Viper.

„To by bylo... nanejvýš nepříjemné."

Viperovy tesáky se prodloužily hněvem. „Odvedl bys mě proti mé vůli? Proti zákonům, které nás řídí? Řekni mi: kde je ten upír, kterého jsem obdivoval víc než kohokoliv jiného?

Proč se z něj stal pouhý pěšák, se kterým musím bojovat?"

„Dost." Styx nezvýšil hlas, ale Viper z něj cítil sílu biče. „Nevíš nic o problémech, kterým čelíme."

„Vím, že na území cizího klanu se nevstupuje, pokud nemáte povolení od hlavy klanu," odsekl Viper tak prudce, že Styx zamrkal. „Nebo jsi někoho uplatil? Nebo jsi někoho zabil? Řekni mi, proč tu jsi."

Styx se nesouhlasně zamračil. „Tohle nebudeme řešit na veřejnosti jako hašteřiví trolové. Měl jsem větší očekávání, příteli."

Viper výhružně postoupil vpřed. „Kdybys mi nemířil kudlou do zad, choval bych se lépe. Porušil jsi dohodu a pasoval ses na nepřítele mého klanu."

Ve vzduchu mrazivě zaválo a za Styxem se objevilo pět dalších upírů. Všichni měli na sobě černé róby a s kapucami na hlavě vypadali hrozivě.

Byli obrovští.

Viperovi se paradoxně ulevilo, i když bude muset bojovat s velkou přesilou. Havrani byli zde, což znamenalo, že leště nezjistili nepřítomnost Shay. Vytáhl dýky a připravil se na útok. Jestli zemře, vezme si s sebou někoho do hrobu.

Upíři však byli zastaveni zvednutím ruky svého pána.

„Zadržte," zavelel a díval se do Viperova rozzuřeného obličeje. „Jsem zde na příkaz svého pána. Žádné dohody tedy neplatí. Přesto si myslím, že bychom se mohli rozumně dohodnout."

„Rozumně?" usmál se jízlivě Viper. „Jediným rozumným jsem tady já. Jestli chceš dohodu, vrátíme se do Dantova domu a učiníme všemu konec."

V bronzových rysech se objevilo cosi jako úsměv.

„Danteho partnerka je možná šarmantní žena, ale nemám nejmenší chuť nechat se k ní pozvat na čaj." Úsměv zmizel tak rychle, jak se objevil. Styx dal pokynem ruky znamení Havranům, aby je obkroužili. „Odpusť mi, starý příteli, ale čas se krátí. Zavolej svou společnici, jinak padne do rukou Havranů sama."

Viper sevřel ruku kolem rukojeti dýky. Byl to jen neznatelný pohyb, který by každému unikl. Styx byl však dobrý pozorovatel. Kývl na jednoho z upírů.

„DeAngelo, přived mi Shalott," nařídil.

S lehkým zašustěním róby se upír vznesl do vzduchu a přistál za rezatými sudy. Poté se ozvalo zarachocení, jak odsunoval železný poklop kanálu. Okem zachytil tričko, které Shay hodila na zem.

„Démonka zmizela tunelem," zavolal. „Mám ji do něj sledovat?"

Styx se na Vipera hrozivě podíval. „Ne. Nedostane se daleko. Viper vlastní amulet, kterým ji kdykoliv může zavolat zpátky."

Viper přimhouřil zrak. „Nikdy ji nezavolám."

„Zavoláš, nebo zemřeš. Výběr je na tobě."

Levet měl dost chytrosti, aby se nad ulicemi Chicaga raději vznášel. Všude bylo zkažené jídlo, rozpadající se hadry, páchnoucí skládky a odporné věci, které nechtěl vidět ani se jich dotýkat. Nebyl to první slum, ve kterém se ocitl. Byl malý Chrlič, malý skřet. Většinu života se ukrýval ve špíně a odpadcích.

Do Ameriky přišel za lepším životem. Bylo tu méně

skřetů, kteří ho pronásledovali, a dost místa, aby si mohl najít nový domov a žít v klidu.

Takové byly jeho úmysly. Bohužel, povzdechl si, pro dobrotu na žebrotu. Všechno se nějak zvrtlo.

Vznášel se za Dantem a přikrčil nos, když se k němu vznesl strašlivý puch.

„Bože, kdo to má vydržet?" zamumlal zhnuseně. „Jak v tom lidé mohou žít?"

Upír po něm střelil netrpělivým pohledem. Mocně protestoval, když ho chtěl Levet doprovázet a pomoci Viperovi a Shay. Nějakým způsobem se skřetovi podařilo přesvědčit ho, že mu bude nápomocen, ne na obtíž.

Jak byl hloupý.

Souhlasil, až když mu Levet pohrozil, že se vydá Shay na pomoc na vlastní pěst, čímž vyhrál tuto malou válku.

„Zoufalství s sebou vždy přináší zápach, ať už jde o člověka nebo démona," poučil Leveta nakonec.

Skřet se na něj překvapeně podíval. Dante byl celý v černém, jen po stranách se mu blýskaly dva meče. Za pasem měl zastrčenou pistoli a nejméně jednu dýku ukrytou v záhybech pláště. Vypadal bojovně, jako kdyby se chtěl postavit celé armádě.

„Měl jsem zato, že Viper je filozof a ty válečník."

Dante se sehnul a zavětřil jako honicí pes.

„Tři sta let jsem byl věznění čarodějnicemi. V otroctví lehce upadneš do stavu zoufalství."

„To ano," otřásl se Levet. Na Evora nikdy nezapomene. „Máš pravdu."

K jeho vlastnímu překvapení se Dante narovnal a poklepal mu po paži. „Už nikdy více otroky."

Levet mu přitakal s upřeným pohledem. „Nikdy, nikdy více."

Chvilku sdíleli vzpomínku na nepříjemné okamžiky. I potom se Dante znovu vydal za pachem, který se vinul úzkými uličkami.

Smrdutými uličkami.

Strach o Shay v Levetovi narůstal každým okamžikem. Cožpak Viper ztratil všechen rozum? Už boj s troly a pekelnými psy je musel vyčerpat. Musel Shay zatáhnout až do samého srdce světa upírů a démonů? Ztratil se ve svých myšlenkách na stříbrovlasého upíra natolik, že ho Dante musel zastavit vlastní rukou.

„Počkej," zasyčel na něj.

Levet hněvivě mávl ocasem. „*Sacrebleu*, proč bychom měli čekat? Konečně jsme jim přišli na stopu."

Dante ironicky zvedl obočí. „Jako kdyby z tvého hlasu zazněly obavy, skřete. Nevěděl jsem, že se o něj bojíš."

„Ten upír mě předhodil vlkům, přesněji řečeno pekelným psům," dal si Levet ruce v bok. „Nikdo ho nesmí zabít, jen já."

Dante se na něj zadíval vědoucím pohledem. „A to je všechno?"

Ať jde ten upír do háje! Kdyby ho tolik nepotřeboval, aby pomohl Shay, zadupal by ho na místě do země.

„Možná chci maličko pomoci při záchraně Shalott," přiznal váhavě. „Mám ji rád. Trochu ti pomohu."

„Ano, teď tomu rozumím."

„Tak proč jsme se zastavili?"

„Protože tady prošli trolové."

Levet si odfrkl. „Přece se trolů nebojíš?"

„Těchto vůbec ne. Jsou mrtví."

„To byla Shay," prohlásil pyšně Levet.

„A nebyla sama, Chrliči," vpálil mu Dante odpověď. „Po boku jí stál Viper."

Levet pokrčil rameny. „Jestli jsou ty potvory po smrti, jdeme dál."

Dante zavrtěl hlavou. „Nebyli tu jenom trolové. Také upíři."

Levet vydal přidušený zvuk. Kdo jiný než upíři. Zdálo se mu, že se v poslední době kolem něj hromadí. „Kolik jich bylo?"

„Šest. Žádný z nich nebyl z našeho klanu," dodal váhavě.

„Nikdo z vašeho klanu?" Levetovi se sevřelo srdce. „To může znamenat jen jediné."

Dantův obličej ztuhl v masku. „Jsou zde, aby zabili Vipera."

Leveta to nezajímalo. Chtěl pouze, aby byla v bezpečí Shay, úmysly cizích upírů ho nechávaly chladným.

„Nemůžeme čekat. Musíme jít na pomoc."

„A chytit se do pasti?" Dante se na něj pohrdavě zadíval. „To by nepomohlo nikomu."

„A jak pomůže, když se budeme schovávat ve stínu, zatímco oni budou masakrováni?"

Stříbrné oči se nebezpečně zablýskaly. „Bud chvíli zticha a nech mě přemýšlet, nebo ti přistřihnu křídla."

Levet mávl křídly a vznesl se výš než byl. „Ty se klidně schovávej. Já zjistím, co se děje."

„Sakra, Levete..."

Hmátl po něm příliš pozdě.

Levet se škodolibě zasmál a ignoroval tiché kletby, které

za ním Dante vyslal. Vznesl se nad střechy a snažil se držet v jejich stínu, aby na sebe zbytečně neupozornil. V jedné věci byl mistr. Dokázal se dobře skrývat před slídivým zrakem.

Přistál na jedné ze střech, potichu složil křídla a zadíval se přes okraj dolů. Zápach a špínu si už vůbec neuvědomoval, dokonce ani hluboké ticho, které tam vládlo. Jeho pozornost se upřela na Vipera se stříbrnými vlasy, který byl po krátkém boji nacpán velkým, ale opravdu velmi velkým upírem do dlouhé černé limuzíny.

I na velkou vzdálenost byla ve vzduchu cítit zuřivost. Ve chvíli, kdy chtěl zavolat Danteho, aby přišel na pomoc, limuzína se hladce rozjela, následována druhým vozem.

Byla uvnitř také Shay? Určitě ano. í když Vipera považoval za nafoukaného hnidopicha, věděl, že by položil život za Shayino bezpečí. Pokud se stal rukojmím, tak pouze z jediného důvodu: že Shay už dostali.

Díval se za autem a potom mávl křídly, aby se co nejrychleji dostal zpátky za Dantem. Přistál vedle něj s tlumeným žuchnutím. Dante vyskočil.

„Ještě jednou mě takhle vyděsíš, Chrliči, a udělám si tě k večeři," popadl ho pod krkem.

Levet zápasil o dech. Když se vy kroutil ze sevření, zasyčel: „Nemáme čas na popichování. Právě jsme viděl obrovského upíra, jak přinutil Vipera nastoupit do auta. Odjíždějí neznámo kam."

„A Shay?"

„Musíme předpokládat, že ji také mají."

„A Viper dovolil, aby ho zajali."

„Nevypadal moc šťastně, ale asi je to tak."

Dante přikývl a bezmyšlenkovitě pohladil jílec své dýky.

Uvažoval o Levetových slovech.

„Určitě poznal, že je nemožné bojovat," mumlal. „Nebo mu pohrozili, že ublíží Shay. V každém případě, jestli budeme zasahovat, můžeme celou situaci jen zhoršit."

„Bohužel s tebou musím souhlasit."

Dante si dovolil přehnaně zamžikat. „Zdá se, že zázraky se dějí."

Levet nereagoval. Upíři mají divný smysl pro humor, pomyslel si.

„Limuzíny míří na jih. Jsou obrovské a velmi, velmi černé." Ušklíbl se. „Co to mají upíři s černou barvou?"

Dante na něj nehnuté zíral. „Napadá tě něco?"

„Budu je sledovat a až dorazí na místo, vrátím se a řeknu ti, kde jsou."

Byl připraven na námitky, ale chtěl tento souboj vyhrát. Nikdo ho nemůže zastavit, když jde o pomoc Shay.

Dante však pouze přikývl. „Dej pozor. Upíři budou na stráži. Jediná chybička a je s tebou amen."

Levet se suše zasmál a roztáhl doširoka paže. „Podívej se na mě. Měřím sotva tři stopy. Mám se vždycky na pozoru, blázne."

Další přikývnutí. „Zalarmuji ostatní členy klanu. Budeme připraveni, až se vrátíš."

„A vezměte si velké, hodně ostré zbraně."

S těmito slovy se Levet ladně vznesl.

„*Bon chance, mon ami*" zavolal za ním Dante.

Levet se pousmál. Upír, který hovoří francouzsky. Možná to nebude tak špatný chlapík.

KAPITOLA 19

Shay se vyškrábala z kanálu a nadechla se čerstvého vzduchu. Tedy, relativně čerstvého vzduchu. Byla promrzlá, páchla a ke všemu byla napůl nahá. Naštěstí, jak předpokládala, ji nikdo nepronásledoval. Nebylo to tak překvapivé, pomyslela si, upíři ji mohou dostat prakticky kdykoliv. Vysoký bronzový Styx rozhodně nevypadal jako hlupák. Chladný, vypočítavý a bez skrupulí, ale ne hloupý.

Rozhlížela se jen tak dlouho, aby se ujistila, že nablízku nejsou pekelní psi, trolové ani upíři. Potom vklouzla do stínu budov a zamířila k Dantovu sídlu. Potřebovala pomoc a potřebovala ji rychle.

Najednou její citlivý nos zachytil známý pach. Zastavila se a rozhlédla, ale teprve když se podívala nahoru, zahlédla siluetu skřeta, ukrytého za komínem. Levet. Díky bohu.

Vyrazila přes ulici do úzkého průchodu. Žebřík vedoucí na střechu byl rezatý a nepříliš pevný, ale sotva si uvědomovala jeho opilecké kymácení. Za okamžik už přistála nahoře.

Levet byl na opačném konci, ale zvuk jejích kroků si okamžitě uvědomil. Obrátil se k ní s nataženýma rukama.

Jeho rty mumlaly zaklínači formuli.

„Ne... Levete, to jsem já," zašeptala rychle.

„Shay?"

„Ano."

„Svatá matko boží. Málem mě ranila mrtvice," zalapal skřet po dechu a přiskočil k ní. Znechuceně pokrčil nos. „Fuj. Co je to za smrad? A kde máš tričko? Cožpak jsi...?"

Shay ho nenechala domluvit. „Pssst. Kde je Dante?"

„Dává dohromady vojsko." Levet si dal ruce v bok. „Jak jsi utekla? Myslel jsem, že jsi dozajista ve spárech upírů."

Otřásla se, ale ne pouze chladem. „Proplazila jsem se ze skladiště odpadovou šachtou, ale Viper tam zůstal."

„Už tam není."

Popadla ho za paži. „Jak to víš?"

„Viděl jsem, jak ho obrovský upír cpe do stejně obrovské černé limuzíny a odváží pryč."

Srdce se jí málem zastavilo. Sakra. Toho se nejvíc bála.

„Zatraceně." Olízla si suché rty a bojovala s panikou. Klid, hlavně zachovat klid. „Musíme ho najít."

Levet zavrtěl ocasem. „To jsem se právě pokoušel dělat, když jsi mi málem skočila na záda."

„Dobrá, tak jdeme."

„Shay?"

„Co je?"

„Opravdu si myslíš, že je dobrý nápad, abys chodila se mnou? Jestli se dostaneš blízko..."

Shay ho popadla za rameno. Třásla se jako osika.

Sakra. Bude si muset najít nějaké šaty.

A kříž.

A několik dobře naostřených kůlů.

„Já jdu, Levete."

„Au, nemusíš mě štípat." Vykroutil se jí a zamával křídly. „Jestli se chceš vrhnout do záhuby a připravit nás všechny o život, tak jdeme na to."

Objala se pažemi kolem těla. „Já už jsem v nebezpečí."

„Ne, pokud se vrátíš k Phoenix. Žádný démon se neodváží do jejího příbytku."

„Ani Abby mě teď nemůže ochránit."

„Ale může. Je přece bohyně, cožpak jsi zapomněla?"

„Mysli, Levete," napomenula ho. „Mají Vipera."

„Jsi opilá? Já přece vím, že ho mají. Sám jsem ti to říkal."

Zaťala zuby, aby potlačila touhu s ním zatřást. „Mají Vipera a já jsem jeho otrokyně. Má můj amulet."

„Ach. Ne!" Šedý obličej rázem zbledl. „Nu. Opravdu musíš být opilá, když si myslíš, že by tě Viper dobrovolně vydal do rukou nepřátel. Můžu si o něm myslet, že je to nafoukaný blb, ale nikdy by nedovolil, aby ti někdo ublížil."

Shay se tentokrát zachvěla strachem, nikoliv chladem „Ne úmyslně."

Levet se zamračil. „Shay?"

Schoulila se, když jí na mysli vytanuly staré vzpomínky. „Levete, oba dva jsme byli v moci nepřátel. Víme, co znamená mučení," řekla hluše. „Všechny žvásty o cti a oddanosti jsou pohádky, ne realita. Ve skutečnosti může být každý donucen udělat cokoliv, dokonce i když to jde proti jeho nejdražším."

Levet se zavrtěl a dotkl se jizev, které přetínaly jeho hruď. Pro troly byla nekonečná zábava strefovat se do jeho malého tělíčka. Nakonec přišla Shay a pohrozila jim, že je zbaví mužství. Tato hrozba platila na všechny rasy, druhy a kultury

stejně.

„Ne," zavrtěl hlavou. „Viper ne. Amulet musí být odevzdán dobrovolně a to on nikdy neudělá."

Toho se ve skutečnosti Shay obávala nejvíc. Nechá se mučit. Byl tak paličatý, že by raději zemřel, než by ji přivolal k sobě.

Taková oběť by jí zlomila srdce.

„Jestli ho zabijí, stále jim budu vydaná na milost i nemilost," odkašlala si.

Levet si přiložil ruce na spánky. „Začíná mě z tebe bolet hlava. Co tím chceš říct?"

„Jestli vězní Evora, Viperova smrt mě stejně zanechá i jejich spárech. Prokletí nemohu uniknout."

Levet zamumlal pár neslušných francouzských výrazů. Pochopil, že na Shay už čeká gilotina.

„*Sacrebleu*, když už šlamastyka, tak pořádná, že?"

Tak se to také dalo brát.

„Musíme ho zachránit, Levete. A rychle."

KAPITOLA 20

Viper Zjistil, že tato černá limuzína se jen stěží vyrovná jeho. I když byla přiměřeně veliká a měla měkké kožené sedačky, postrádala ostatní vymoženosti. Žádná tichá hudba z reproduktorů, žádná plazmová obrazovka, dokonce ani šampaňské chladící se ve kbelíku s ledem.

Jistě, musel uznat, že v jeho voze nebyly stříbrné okovy, visící ze stropu, které udržely na místě i nejrozzuřenějšího upíra. Jen co se z. téhle kaše dostane, hned to napraví.

Pokusil se ignorovat kov, který se mu zařezával do zápěstí. Zkusil zahýbat řetězy, kterými byl svázaný, ale nebylo mu to nic platné. Hlavně se nechtěl podívat do očí zrádci, který seděl naproti němu, nebo myslet na Shay, která je někde ve tmě úplně sama.

Jediným trhnutím si Styx sňal pláštěnku a odhalil černi kalhoty a tlustý svetr, pokrývající jeho obrovské tělo. „Marně se namáháš a ubližuješ si tím, Vipere," řekl

Viper se na něj zadíval. Tento upír byl kdysi jeho přítelem. Tohle mu však nikdy nezapomene.

Nikdy byla velmi dlouhá doba pro nesmrtelné.

„Myslíš si snad, že se vzdám bez boje, i kdyby byl jakkoliv zbytečný?" zeptal se.

Studené rysy se ani nepohnuly. „Pokouším se tě znovu a znovu přesvědčit, že tě nečeká smrt."

„Ne?" zasmál se Viper. Byl rozzlobený na sebe i na Styxe. Zachoval se jako idiot. „Po Chicagu mě honili čarodějové, pekelní psi i trolové."

„To bylo jen rozptýlení."

„A co Lu?" otázal se. „Ujišťuji tě, že to nebyla žádná zábava. Málem mi urazil hlavu."

K Viperovu překvapení se na bronzových rysech objevil záblesk neklidu. Nebylo to mnoho, ale dávalo to šanci na jakousi lítost i u tohoto muže.

„To... to jsem nezavinil já."

„Tvůj pán?" zkoušel ho opatrně Viper.

„Na to nemám co říct," odrazil ho Styx. „Raději mi povídej o Shalott."

Viper zaskřípal zuby. „Je asi pět stop a sedm palců vysoká, váží něco přes padesát kilo, což je velmi nízká váha vzhledem k tomu, že jí jako kůň..."

Styx netrpělivě zasyčel. „Srandičky stranou, na to není čas. Jestli tě mám zachránit, potřebuji, abys spolupracoval."

Viper mu chtěl pěkně jadrně říct, kam si může tu svou pomoc strčit. Kdyby měl po ruce pořádný kůl, vrazil by mu ho bez váhání přímo do srdce, aby už se nikdy nepokusil Shay ublížit.

Naštěstí měl dost rozumu, aby si dal dvě a dvě dohromady. V tomto okamžiku neměl naději na únik. Pokud by se mu podařilo přimět Styxe k rozhovoru, mohl by zjistit, co ho čeká.

„A jak si takovou spolupráci představuješ?"

„Pro začátek mi bude stačit, když mi popíšeš svůj vztah k oné démonce."

Viper se na něj chladně zadíval. „Je mojí otrokyní."

„A víc než to, není-liž pravda? Riskoval jsi život, abys ji zachránil. Proč?"

„Ty víš proč."

Tmavé oči ho pozorně studovaly. „Cítíš k ní něco?"

Viper se neklidně zavrtěl. K ničemu by nevedlo, kdyby své city k Shay tajil. Byly tak očividné, že si jich musel všimnout i naivka.

„Ano."

„To je pro upíra nebezpečný luxus," zamumlal Styx. „A ještě nebezpečnější pro hlavu klanu."

Viper bezděčně zatřásl řetězy. „Proč se o můj vztah k Shay zajímáš?"

Styx se nadlouho odmlčel, až si Viper začínal myslet, že na jeho otázku neodpoví. Potom se však k němu starší upír naklonil a ostře se na něj zahleděl.

„Bylo by pro tebe nejlepší, kdybys zpřetrhal všechna pouta, která tě k té démonce vážou, a zmizel. Dej mi její amulet, já zastavím auto a už se nikdy nedostaneš do podobných potíží."

Byl to směšný návrh, ale Viper se udržel, aby se nezasmál.

„A jestli ti ho nedám?"

„Nakonec budeš přesvědčen, abys to udělal, a ujišťuji tě, že se ti ten proces nebude líbit."

Viper přimhouřil oči. „Mučení je zakázáno, dokonce i pro Anassa," zmínil hlavu všech upírů, které Styx a Havrani sloužili jako osobní strážci.

„Občas je třeba vykonat nepříjemné oběti."

„Já mám být tou obětí?" zeptal se Viper.

„Velmi doufám, že ne."

Viper pomalu potřásl hlavou. „Tohle nejsi ty, Styxi. Ve všech střetech ses vždy zachoval čestně."

Styx se lehce opřel zpátky o sedadlo, ale Viperovi neušlo, že ho obvinění ranilo.

„Nade vše si cením povinnosti," odpověděl dutým hlasem, jako kdyby se bál, že o sobě prozradí víc, než je zdrávo.

Viper si prohlížel tvář, co mu kdysi byla tak blízká. Nezestárla. Ve skutečnosti byly ty rysy stejné jako před staletími. Neušlo mu však napětí, které se Styx marně pokusil skrývat. Bylo v očích, v držení celého těla. Jako kdyby mu ona století ukradla něco velmi vzácného.

„Povinnosti vůči Anassovi?" zeptal se.

„Povinnosti vůči všem upírům. Naše samotná existence závisí na tobě."

Viper zvedl obočí. „Mluvíš velmi přehnaně na upíra, který si vybral osud mnicha. Co se může stát tak strašlivého?"

„Nemůžeš mi uvěřit?"

„Ne."

Styx zvedl ruku a dotkl se medailonku, který měl pověšený na krku. Byl to starodávný aztécký symbol, bez kterého neudělal ani krok.

„Děláš mi to těžší, než to je."

Viper si pohrdlivě odfrkl. „Já sotva. Byl jsem spokojený ve svém brlohu. Měl jsem Shay. Nikomu jsem nezkřivil ani vlásek. To ty jsi mě dostal do těchhle sraček."

Styx nevzrušeně řekl. „Tak nařídil Anasso. Na ničem jiném nezáleží."

Ať jde k čertu.

Viper se neklidně zavrtěl a spolkl kletbu, která se mu drala na jazyk. Pouta mu začínala způsobovat bolest, která nešla ignorovat.

„Zajali jste trola, který má v rukou Shayinu kletbu?"

„Ne, podařilo se mu uniknout."

Viper se zamračil. Styx se mohl odpovědi vyhnout nebo ji odmítnout, ale nelhal by. Kde je tedy sakra Evor? Procházel si události posledních dnů. Teď už věděl, že je to Anasso, kdo od začátku usiloval o Shay.

„Co po Shay chceš? Její krev?"

Styx se díval z okna. „Její krev znamená život."

Viper se zachvěl. „Život? A čí život?"

„Dost, Vipere. Už jsem toho řekl víc, než jsem chtěl."

V tónu hlasu zazněla tečka. Vipera zachvátilo zoufalství. Nebyl v postavení, kdy by mohl naléhat. Změnil tedy taktiku a zaměřil se na chvilkovou slabost, kterou předtím zahlédl ve Styxově obličeji.

„Nikdy jsem nepochopil, proč jsi zasvětil svůj život Anassovi," řekl nakonec zdánlivě bez rozmýšlení, jako kdyby chtěl jen zabít čas. „Vždycky sis zakládal na své nezávislosti."

Styx pokrčil rameny. „Pochopil jsem, že jak léta a staletí míjejí, potřebuji víc než pouhou existenci, abych byl spokojený."

„To nebylo jen pouhé přežívání," namítl Viper. „Byl jsi obávaný válečník, dokonce jsi jednu dobu byl hlavou klanu. Největšího klanu. Takový osud by ti mohli mnozí závidět."

Tmavé oči zablýskaly hněvem.

Viperovi se paradoxně ulevilo. Jakýkoliv cit dokazoval, že

starý Styx, tak jak ho měl kdysi rád, pořád existoval.

„Ó ano, záviděli mi tak moc, že každý průměrný upír klepal na mé dveře a vyzýval mě na souboj," řekl hořce. ,,Téměř každý rok jsem se musel pouštět do nějaké bitvy."

„To je cena za vedoucí postavení," namítl Viper. ,,Nikde není psáno, že to má být snadné."

„Nenamítám nic proti obtížím, ve skutečnosti je vítám. Netoužím však po prolévání krve. Zhnusilo se mi zabíjet bratry."

Viper pocítil náhlý záchvěv soucitu. Lépe než kdokoliv jiný rozuměl té lítosti. Není nic příjemného prolévat krev vlastního rodu. Velké množství krve. Styx byl kdysi outsider jako on. Upír bez příslušnosti ke klanu, snadná kořist. Potom se stal natolik silným, že se dokázal ubránit. Jak se jen mohl vydat napospas někomu jinému?

„I mně. To však nevysvětluje, proč ses připoutal k ně komu jinému."

„Všichni sloužíme Anassovi. Je náš pán."

Viper potřásl hlavou. „Ale ne jako jeho osobní stráž Zaprodal jsi svou duši."

„Ne!" Místo výkřiku Styx pouze zašeptal. „Vždycky ji mohu dostat zpátky."

„Duši?" zapochyboval Viper.

„Říkej si tomu, jak chceš." Styx mávl netrpělivě rukou. „Smysl života. Důvod existence."

Viper se na něj dlouze zadíval. Poslední věc, kterou by v tento okamžik očekával, byla filozofická debata. Byl vězněn. Neměl by být. Takový však byl Styx.

„Zníš téměř jako člověk," řekl posléze. „Nehledají snad lidé stále jen osud, který je jim předurčen?"

„A co je na tom zlého?" opáčil Styx. „Cožpak my neusilujeme o to, abychom věděli, že naši bratři se budou mít lépe než my?"

Viper se významně podíval na svá želízka. „Opravdu věříš, že tohle děláš? Mám se snad lépe?"

Starší upír se ušklíbl. „Zapomněl jsi, že to byl Anasso, kdo vedl všechny bitvy, aby zcivilizoval náš klan. Jeho síla nám umožnila porazit ty, kteří lpěli na zpátečnickém řešení. Jeho moc brání anarchii, aby opět převzala vládu. Řekl bych, že tento cíl stojí za to."

Viper na minulost nezapomněl. Na kruté, brutální války, které se vedly. Na Anassa, který je dokázal vyhrát. Bez jeho úsilí by stále upíři žili jako neandrtálci. Viper si také pamatoval války, ve kterých byli zabiti ti nejstarší, aby Anasso byl jediný a nejmocnější ze všech.

„Účel světí prostředky, že?"

„Chceš se mi vysmívat, Vipere?"

Viper se jen pousmál. „Ne. Ve skutečnosti ti rozumím. Já jsem našel uspokojení ve vedoucím postavení klanu, ale jak říkáš, existuje víc věcí, pro které se dá žít. Není to pouze moc. Já sám jsem v poslední době našel smysl svého života."

Styx se na něj zvědavě podíval. „A co to je?"

„Shay," odpověděl prostě. „A je jedno, co mi uděláš. Ona musí být v bezpečí." Naklonil se a ukázal své lišáky. „Klidně zavrhnu celou upírskou rasu, jestli to bude nutné."

Styx sevřel prsty kolem medailonku. „Raději bys měl vzít rozum do hrsti a zavolat svou Shalott. Jinak budeš možná muset svou hrozbu splnit."

Nebylo divu, že tím jejich rozhovor skončil.

Jeskyně vypadaly spíš jako komnaty ve středověkém hradě, než jako díry vykopané v zemi. Stěny, dokonce i stropy byly pokryté těžkými tapisériemi, na podlahách se skvěly huňaté koberce a tma byla potlačena bronzovými lustry, obtíženými tucty zářících svíček.

Kusy nábytku byly složitě vyřezávané z tvrdého dřeva. I takové zařízení ve Styxovi vyvolávalo potřebu vytáhnout sirky a kanystr s benzínem. Bylo nemožné bránit takové útočiště a Styx byl válečník každým coulem. Tady by jen zakopl o otoman a zlomil by si vaz, čímž by se protivníkovi vzdal bez boje.

Anasso se nikdy neptal na jeho názor, pokud šlo o zařízení jeho brlohu, a on byl dost chytrý na to, aby nic nekomentoval. V posledních sto letech byl jeho pán ve svých náladách nevyzpytatelný. Vyhodil víc zaměstnanců než kdy předtím.

Styx zpomalil krok, když se blížil k velkému lůžku, kolik se toho v posledním století změnilo. Hodně.

Jeho pán podléhal těžké chorobě. Všudypřítomný Damokles zamořoval vzduch. Podvodné jednání prodlužovalo agónii.

Nebylo to poprvé, co si položil otázku, zda bylo jeho rozhodnutí správné. Učinil však slib. Jeho slovo platí. V těchto dnech jako kdyby byla jeho čest pošlapána.

„To je Styx?"

Tichý křaplavý hlas, který se ozval, ho donutil sklonit se k posteli s nebesy. V horku, které vydávala polena praskající v krbu, se jeho pleť orosila, ale ještě hůř na něj působil zápach rozkládajícího se těla. Polkl a podíval se na lůžko, kde ležel pán, kterému kdysi přísahal svou věrnost.

Teď už nevypadal jako vládce.

Už ne.

Kdysi dominantní postava, vysoko všechny převyšující, se choulila v přikrývkách a vypadala jako stařec, ne jako nejmocnější upír, který kdy kráčel po zemi. I vlasy mu vypadaly a odhalily léze, které hyzdily kůži. V očích měl výraz smrtihlava, ale jen blázen by věřil, že je bezmocný. Černé lesknoucí se oči odhalovaly bystrou inteligenci a nebezpečnou sílu, která se skrývala hluboko uvnitř.

Styx se hluboce uklonil „Volal jsi mne, pane?"

Na vychrtlém obličeji se objevil náznak úsměvu. „Ano, Styxi. Slyšel jsem, že jsi přivedl Vipera, což znamená, že brzy dostanu svou Shalott."

„Ano, pane."

„Dal bych přednost tomu, abych mohl tu démonku už mít u sebe, ale stejně jsi pořídil dobře. Jako vždycky."

„I když se snažím, není to vždy dostatečné." Věděl, že má sevřený hlas, ale nemohl s tím nic dělat.

„Nač taková skromnost? Co jsem to ještě slyšel z tvého hlasu?" Žhnoucí oči si ho pátravě prohlížely. „Doufám, že ne lítost?"

„Nerad ubližuji příteli."

„Předpokládám, že hovoříš o Viperovi," řekl Anasso.

Styx sevřel pěsti. Když dostal příkaz, aby přivedl Vipera a Shay, dlouze proti tomu protestoval. „Ano. Je to čestný muž. Nezaslouží si, aby s ním bylo zacházeno takovým způsobem."

Anasso zhluboka vzdychl. „Můj starý příteli, ty víš, že bych ho nejraději přivítal jako svého bratra, jen kdyby mi dal amulet, který by nám přivolal jeho otrokyni. Už to udělal?"

„Ne," ušklíbl se Styx. „Zdá se, že je... že k oné Shalott něco cítí."

„Škoda." Starý upír si uhladil purpurový samet na své róbě, jako kdyby se hluboce zamyslel, ale Styx dobře věděl, že pouze skrývá své myšlenky. „Stejně jako ty ne mám žádnou zálibu v ubližování svým bratrům. Bohužel si nemůžeme dovolit žádné zaváhání. Už už máme Shalott v rukou. Viper musí použít svůj amulet."

„A jestli odmítne?"

„Pevně věřím, že Havrani ho přesvědčí, aby tak učinil."

„Dal jsi příkaz k jeho mučení?"

„To bylo tvoje rozhodnutí, Styxi, ne moje," připomněl mu Anasso mírně. „Já dávám přednost řešením, která nejsou tak komplikovaná."

Styx ztuhl. Obrátil se mu žaludek. „Chceš Vipera zavraždit a Shalott si vzít násilím?"

Starý upír po něm šlehl pohledem, ale odpověděl s nekonečnou trpělivostí. „To je nelítostné obvinění."

„A jak bys to nazval ty?"

Anasso mdle mávl rukou. „Nevyhnutelná oběť za lepší zítřky."

Styx zavrtěl hlavou. „Krásná slova z tohoto činu neudělají menší ohavnost."

„Myslíš si, že netrpím výčitkami svědomí, milý synu? Ze bych nezměnil minulost, kdybych mohl? Sebe nejvíc obviňuji z nepříjemné situace, ve které se teď nacházíme."

Styx věděl, že je to tak. Jen vůdcova slabost je dovedla do takových problémů. Touha po zakázaném ovoci dokázala zahubit i mocného velitele klanu.

„Jsem si toho vědom, pane."

Anasso v jeho hlase zaslechl znechucení a lehce zvedl obočí.

„Možná bys chtěl navrhnout, abych nechal Vipera i jeho Shalott jít. Bez ní však zcela určitě zemřu."

„Musí existovat i jiné prostředky."

„Už jsem zkoušel všechny možnosti, dokonce i ohavné lektvary, které mi nosil ten proklatý zmetek. Nic nemůže zastavit moji nemoc, pouze krev Shalott."

„Shay," řekl Styx mírně.

„Cože?"

„Její jméno je Shay."

„Ano, jistě." Starý upír se nadlouho odmlčel. „Styxi?"

„Ano?"

„Pokud jsi změnil názor, pochopím to. Dostal jsem tě do nezáviděníhodné situace a hluboce toho lituji." Zvedl ruku, aby se dotkl jeho paže. „Musíš vědět, že tvoje víra a oddanost pro mě znamenají víc než život sám."

Styxovi se sevřelo srdce. „Jsi velmi laskavý, pane."

„Nejsem." Na okoralých rtech se usadil úsměv. „Víš vůbec, kdy jsme se poprvé setkali?"

„Pokud si vzpomínám, právě jsem si vyřizoval účty s hordou vlkodlaků."

Ozval se přidušený smích. „Řekl jsi mi, že musím počkat, až přijdu na řadu."

Styx se ušklíbl. „Byl jsem mladý a drzý."

„A vzpomínáš si, co jsem ti odpověděl?"

Styx zíral do plamenů ohně v mramorovém krbu. Nebyl hloupý. Viděl, že po něm Anasso chce, aby si připomněl den, kdy mu složil přísahu. A aby si připomněl důvod, proč se uvázal na celou věčnost.

Důvod, který přetrvá oba.

„Řekl jsi, že máš v úmyslu zastavit ten příval krve," řekl prázdným tónem. „Abys začal psát dějiny upírů od samého počátku. Abys nás spojil a uvedl chaos znovu do pořádku. A potom jsi mě požádal, abych stál po tvém boku."

„Po mém boku. Nikdy ne za mnou, Styxi." Anasso strategicky odmlčel. „Chci, aby ses rozhodl sám , můj synu. Pokud si myslíš, že nám prospěje propustit Vipre a Shalott, udělej to."

„Ne, pane." Styx hleděl na ubohého tvora s hrůzou v očích. „To by znamenalo…"

Anasso zvedl dlaň a zastavil příval jeho slov., Promysli si to, ale mysli rychle. Nezbývá nám mnoho času."

KAPITOLA 21

Na horizontu se objevily první záblesky svítání, když se Shay s Levetem prodírali skalnatými výběžky hor. Dole pod nimi tekla řeka Mississippi a všechno vypadalo velmi mírumilovně. Stará farma, gotický kostelík, nic nenasvědčovalo tomu, že byla nablízku banda upírů, kteří hodlali vraždit, mučit a sát krev.

Levet se opřel o kmen stromu a pozoroval Shay, která si masírovala svaly na nohách. Naplno běžela víc než šest hodin, když pronásledovala limuzínu po celém státě Illinois. Nemohla držet krok s automobilem, ale pach mnoha upírů jí dával jistotu, že její směr je správný. A tak běžela. Běžela a běžela.

Měla větší výdrž než obyčejní smrtelníci, ale svaly jí tuhly stejně a plosky nohou bolely jako čert. Ustala však bolest v boku a dýchání se jí pomalu vracelo do normálu. Cestou si dokonce dovolila malou odbočku na jednu starou farmu a vypůjčila si tam tlustou flanelovou košili, aby se v chladném nočním vzduchu trochu zahřála. Nevěděla, jestli ji bude moci kdy vrátit, ale půjčka zněla lépe než krádež.

Podívala se na blednoucí nebe a odkašlala si. „Levete, nemáme moc času."

„Já vím, já vím," zamumlal skřet a začal prohledávat ostnatá křoviska. „Musí to být někde tady. Cítím to." Po chvíli vítězoslavně zaryčel a narovnal se. „*Voilá*."

„*Voilá?* Co to sakra znamená?" zeptala se Shay a následovala ho k úzké průrvě mezi skalami.

Levet začichal a protáhl se škvírou. „Bůh udělal chybu, že nedal všem na světě schopnost dorozumět se francouzsky. Jdeš za mnou?"

Shay se zhluboka nadechla a začaly se jí potit dlaně. Dobrotivé nebe. Další tmavá a hluboká díra. Když byla vysvobozena ze zajetí u čarodějnic, přísahala si, že už ji nikdo do žádného takového otvoru nedostane.

Už nikdy nebudeš ve tmě sama.

Zdálo se jí, že uslyšela Viperův hlas. Uklidnil ji. Nebyla sama. Měla po svém boku Leveta a kdesi na ni čekal Viper, kterého musela zachránit.

„Už jdu," řekla pevným hlasem a protáhla se otvorem do tunelu. Byl dost široký, ale zato nízký, jak zjistila hned, když hlavou narazila do stropu. „Au! Levete, proč jsi mě nevaroval?"

„Nemáš být tak vysoká," odpověděl jí ze tmy. „Potřebujeme světlo."

„Ne." Shay se poslepu pohybovala ke svému příteli, aby mu zabránila provést nebezpečné kouzlo. Naštěstí se už žádná další exploze nekonala, jen se objevil malý plamínek, který ozářil Levetovu ušklíbající se tvář. Vydechla úlevou a ohmatávala si potlučenou hlavu. „Sakra, Levete, mohli jsme být oba na kousky."

Chrlič opovržlivě vystrčil jazyk. „Pchá."

Shay se rozhlédla po tunelu a začichala. Vzduch byl zatuchlý a nevykazoval žádné známky pobytu lidí či upírů.

„Už tu nikdo léta nebyl," poznamenala.

Levet ukázal na trhlinu v kameni. „Je to nestálé prostředí."

Po páteři jí přejel mráz. „Jak nestálé?" Pokrčil rameny. „Teď se zdá solidní, ale zakazuji, ti používat dynamit."

„Budu to mít na paměti."

Levet se slabě usmál nad břitkou odpovědí a vzal její ruce do svých dlaní. „Slunce vychází. Potřebuji tvůj slib, než zkamením."

Jemně mu stiskla prsty. „A jaký slib chceš?"

„Nemohu ti zabránit hledat Vipera, ale chci tvé slovo, že neuděláš žádnou hloupost."

Shay zvedla oči v sloup. „Co to všichni máte?"

„Jsi zbrklá a impulzivní, řídíš se srdcem. Jen ti chci říct, abys byla opatrná."

„Budu, to ti slibuji."

Sehnula se a políbila ho na tvář ve stejném okamžiku, kdy dovnitř pronikl první paprsek svítání. Chrlic se proměnil v kámen.

Shay se vzpřímila, tedy kam jí to dovolil nízký strop, poklepala Leveta po hlavě a kráčela do nitra tunelu.

I když s sebou nesmrtelnost přinášela mnoho výhod, měla i své stinné stránky.

Dlouhou a nudnou dobu temna.

Příšernou módu šedesátých let.

Nutnost učit se znovu a znovu nové technologie.

Přežívat brutální mučení.

Donekonečna přežívat.

Viper ztratil ponětí o čase. Nevěděl, kdy byl zatažen do tmavé kobky, přivázán řetězy ke stropu a kdy mu první šleh bičem rozsekl kůži.

Nevěděl, jak dlouho byl bičován, kolik krve mu vyteklo z otevřených ran a jakou dobu bude ještě schopen mít vztyčenou hlavu.

Důtky svištěly vzduchem v pravidelném rytmu, bez přestávky, aniž by zpomalily či zrychlily. Dopadaly mu na záda a na nohy. A najednou přestaly. Ze stínů vystoupili mlčenliví Havrani.

Zařval by úlevou, kdyby neucítil pach přicházejícího Styxe. Potlačil neuvěřitelnou bolest a podíval se mu pevné á.

Vysoký upír netrpělivě mlaskl, když se jemně dotkl ledne rozevřené rány na Viperových zádech.

„Proč musíš být tak paličatý, Vipere? Nikam to nevede. Zavolej Shalott a budeš odvázán a vyléčen."

Viper ignoroval muka, která doprovázela sebemenší pohyb, a procedil mezi zuby.

„Zabiju tě v okamžiku, kdy mě odvážeš."

Bronzový obličej jako kdyby byl vytesán ze žuly. ,,Nejsem tvůj nepřítel."

„Takže takhle se chováš k přátelům? Zvláštní pohostinnost."

„Víš, že jsem si nikdy nepřál ti ublížit. Nerad zraňuji své bratry." Styx se zamračil na krev, která mu ulpěla na prstech. „Jen se nás všechny snažím chránit před chaosem i krachem."

„Ne," zasyčel Viper. „Chceš obětovat mladou nevinnou

ženu, abys zachránil upíra, který svým chováním zruinoval sám sebe. Nebo snad chceš popřít, že Anasso každým okamžikem slábne?"

Styx zaťal pěsti. Jeho oddanost pánovi byla nekonečná, ale ani tak nemohl potlačit svou nechuť k chorobě, která ho pustošila.

Bylo přísně střeženým tajemstvím, že se upíři mohou nakazit krví těch, kteří požívají drogy. A už vůbec se nemluvilo o tom, že se upíři mohou stát na drogách závislí. Krev, infikovaná drogou, se mohla stát potřebou, která pomalu, ale jistě každého upíra zničila.

Dokonce i takového upíra, jakým byl Anasso.

„To bylo v minulosti," řekl Styx.

„Chceš říct, než ho vyléčila krev otce Shay?"

„Ano."

Viper zaťal zuby, když mu do paží vystřelila další bolest. Nebylo přirozené viset za stříbrné okovy, ale také nebylo běžné, že by vás unesl bývalý přítel a nechal vás zpráskat jako potulného psa.

„Pokud se to stalo už dávno, jak je možné, že znovu onemocněl?" zeptal se.

K jeho velkému překvapení začal Styx přecházet po kobce. Ani vlající plášť nemohl zakrýt strnulost, která mu ležela na ramenou. Hlavu měl skloněnou, jako kdyby se modlil.

„Záleží na tom?"

Viper zapomněl na bolest. Zachvátila ho zuřivost „Vezmu-li do úvahy, že chceš zavraždit ženu, kterou miluji, potom na tom sakra záleží."

Styx sebou viditelně trhnul, jako kdyby ho Viper zasáhl na

citlivém místě.

„Lituji toho, ale je to nezbytné. Nevíš, jak moc mě to mrzí, pomysli však, co by se stalo, kdyby Anasso zemřel." Díval se na Vipera s výrazem štvance. „Upíři povstanou proti sobě. Nastanou války klanů. Bude prolévána naše krev. Vlkodlaci se budou radovat."

Viper se zamračil „Proč?"

„Spojili se pod novým králem, mladým a nelítostným vlkodlakem, který sní o tom, že bude pánem noci. Bojí se pouze Anassa, proto ještě nezaútočil."

Viper potřásl hlavou. Cožpak je Styx opravdu tak zaslepený? Žije v těchto podzemních jeskyních tak dlouho, že neví, jak se svět změnil?

„Jsi blázen, Styxi," zasténal bolestí.

Tmavé oči se přimhouřily. „Spousta upírů si to jistě myslí, ale žádný se mi to neodvážil říct tváří v tvář."

Jako kdyby to něco změnilo, pomyslel si ironicky Viper. Už byl na mučidlech, co víc se mu ještě může stát?

„Otevři konečně oči, starý příteli. To není Anasso, kdo hráni roztržkám mezi upíry a kdo drží vlkodlaky v uctivé vzdálenosti."

Styx se na něj podíval, jako kdyby se Viper dopustil rouhání. Pro něj to bylo rouhání. Zasvětil svůj život Anassovi. Neviděl pod povrch.

„Jistěže je," trval na svém. „To on nás vyvedl z temnoty na výsluní."

„Možná nás kdysi vedl, ale už mnoho století s ním nikdo nemluvil, dokonce ho ani nikdo neviděl. Zůstal pouhým stínem, který si pamatujeme pro bývalé skutky."

„Všichni se ho obávají. Bojí se moci, kterou disponuje."

„Ne. Bojí se tebe, Styxi. Tebe a tvých Havranů. To vy udíte upíry, ať se ti to líbí nebo ne."

Styx ztuhl. V obličeji se mu zračil šok.

„To je velezrada."

„Pouhá pravda," ušklíbl se Viper a držel hlavu vztyčenou jen s největší námahou. S unikající krví se ztrácela i jeho síla. „Opusť toto místo a vrať se zpátky mezi klany, jestli toužíš po pravdě. Tvá oddanost tě zaslepila."

Styx zasyčel. „Přišel jsem sem, abych se přesvědčil, že jsi konečně dostal rozum. Tvé šílenství je však hlubšího rázu." Sevřel medailonek kolem krku. „Až budeš připraven zavolat Shalott, vrátím se."

Otočil se a ponechal Vipera na pospas bolesti a temnotě.

Ne že by to Viperovi moc vadilo. I když se mu pouta zařezávala do zápěstí a svaly se svíjely v křečích, vsadil by se, že ucítil sladkou vůni Shay.

Tunely pod skalami se ukázaly být bludištěm. Shay se často pohybovala v kruhu a ocitala se znovu na místech, kterými již prošla. Po půlhodině marného bloudění se jí draly na jazyk velmi jadrné francouzské kletby. O polovině z nich nevěděla, co znamenají, ale přicházely jí na jazyk samy, a tak po tom nepátrala. Pátrala po Viperovi.

Znovu a znovu si otloukala hlavu o nízký strop, jednou dokonce málem zapadla do hlubokého výmolu. A určitě tu žila spousta pavouků. Nakonec však ucítila pach upírů.

Díky bohu.

Raději bude bojovat s upíry, než aby byla uvězněná v plesnivé díře.

Cítit upíry a najít je, to bude ještě oříšek. Žádný tunel nebyl rovný. Kroutily se pod celým státem Illinois a vedly ji v kruhu. Když začínala zoufat, objevila na zdech louče a tapisérie, které dávaly tušit, že se ocitla v blízkosti upířího brlohu.

Zastavila se a zhluboka se nadechla. Napravo ucítila sedm upírů, zleva však přicházel pach člověčiny. Strach i nemoci. Bylo tam i něco jiného. Že by skřítek... nebo trol?

Poskočilo jí srdce. Mohl by to být Evor? Byl tak blízko, že by ho mohla porazit, až osvobodí Vipera? Za pokus by to stálo.

Rázně se obrátila vlevo a myšlenky na Evora vypudila z hlavy. Teď jí záleželo jen na Viperovi.

Tunel se rozšiřoval. Očividně byl často užíván, ale teď byl opuštěný. Měla štěstí, i když stále za každou zákrutou očekávala vyceněné zuby. Ucítila však pach Vipera.

„Vipere?" zašeptala něžně. Žádná odpověď. Zamračila se. Měl by ji slyšet, i když byl její hlas tichý jako vánek. Pokud nebyl... ne, na to nebude myslet.

Namáhavě polkla, vzala do ruky jednu z hořících loučí a pomalu postupovala vpřed. Před ní se objevil úzký otvor.

Viper.

Byl tam. Cítila to.

Dávala si pozor, aby po sobě nezanechala žádnou pachovou stopu, a protáhla se dovnitř. Zvedla louč do výše. To, co viděla, jí vyrazilo dech.

Viper tam opravdu byl.

Visel za zápěstí u stropu. Jeho záda a stehna byly jedna veliká rána. Krev byla všude, dokonce i kdysi stříbrné i lasy dostaly karmínový odstín. Tvář měl popelavě šedou.

„Vipere, co ti to udělali?" zanaříkala, ale hned se vzchopila. Poslední věc, kterou Viper potřeboval, byl hysterický výlev. Byla přece bojovnice. Měla by se tak začít chovat.

Znovu polkla. Její strach se proměnil v hněv. Upíři svázali, bili a mučili jejího Vipera, jako kdyby byl zvíře. A to jen proto, aby ji dostali.

Všechny je pošle do horoucích pekel.

Jen co dostane Vipera do bezpečí.

To se snáze řeklo, než vykonalo. Dlouho se potýkala s řetězy, kterými byl Viper přivázán ke stropu, ale naštěstí byly stříbrné, nikoliv železné. Pro Vipera však představovaly hrozná muka. Cítila, jak se mu zařezávají do masa, a věděla, že mu způsobují stejnou bolest jako rány od biče.

Trhala, škubala a tahala tak dlouho, dokud se jí nepodařilo vyrvat řetěz ze zdi. Viper se zřítil k zemi a těžký kov mu přistál na zádech.

Shay k němu poklekla, odsunula řetěz stranou a strhla mu okovy ze zápěstí. Po celá léta proklínala sílu, která jí byla dána do vínku, protože ji tolik odlišovala od obyčejných smrtelníků. Dnes poprvé ocenila dar, se kterým se narodila.

Vzala Viperovu hlavu do klína a třesoucí se rukou mu stírala krev z obličeje.

„Vipere. Vipere, slyšíš mě?"

Neodpověděl, ale za chvíli se maličko pohnul.

„Shay?"

Zašeptala mu do ucha. „Nehýbej se. Jsem u tebe."

„Zdáš se mi?"

Hystericky se zasmála. „Určitě už jsi měl v životě lepši sny než tento."

„Snil jsem o tobě celé roky. Ne, staletí. Celou věčnost." Pomalu se chytil jejích paží a namáhavě otevřel oči. „Myslel jsem, že tě nikdy nenajdu, ale našel. Neměl jsem tě nechat odejít. Ne, když jsem tě tak zoufale potřeboval. Teď už se to nestane. Nenechám tě jít."

Do očí jí vyhrkly slzy. Bezpochyby blouznil, bolest mu zaslepila rozum, přesto ji jeho slova dojala.

Něžně ho pohladila po vlasech a odkašlala si. „Mě se nezbavíš, neboj se. Patříme k sobě jako den a noc, světlo a tma." Zamračila se a zatřásla s ním. „Vipere, musíš se probudit."

Namáhavě se probral k vědomí. „Neměla bys tu být. Je to tu nebezpečné."

Nebezpečné? Jeskyně plné krvelačných upírů? Pchá.

„Neboj se, už mizím," konejšila ho.

„Ano." Zmáčkl jí paži. „Běž už."

„Jdeme oba." Uvolnila svou ruku a jemně mu ji přimkla ke rtům. „Nejdřív se však musíš napít."

Cítila, jak jeho tělo ztuhlo. „Shay, to ne. Slíbil jsem, že tě nepřipravím o krev."

Netrpělivě mlaskla. Cožpak se spolu musí pořád dohadovat? A to jí ještě bude říkat, že je paličatá!

„Měli jsme dohodu, Vipere. Krev pouze na vyléčení. Myslíš si snad, že Shalott nedrží slovo?"

Zavrtěl hlavou. „Shay, uteč. Zabijí tě."

„Nejdřív mě budou muset chytit."

Maličko se usmál. „Nejsi tak drsná, jak si myslíš, že jsi."

„Ukážu ti, jak drsná jsem, jestli se hned nenapiješ mé krve," varovala bo a tiskla zápěstí k jeho rtům. „Musíš to udělat hned, nebo oba zemřeme."

Na dlouhý moment se zahleděli jeden druhému do očí.

„Palice dubová," vydechl nakonec.

„Učila jsem se u odborníka," odpověděla. „A už mě kousni."

Udělal to.

Shay rozšířila zrak a celé tělo se jí zachvělo, když Viperovy zuby prokously její tepnu. Nebolelo to. Téměř si přála, aby ucítila bolest, proti té se dalo bojoval. Zachvátila ji však nevýslovná slast. Co se to děje?

V podbřišku ji známě zamrazilo. Ach, jak dobře věděla, kam to povede. Začala mělce dýchat. Každý pohyb jeho úst a zubů v ní vyvolával nevýslovné vzrušení. Zavřela oči a volnou rukou ho chytila za vlasy. Jen koutkem oka zahlédla, jak se Viperovi vrací síla. Poznala to však na stisku jeho paží, byl mnohem mocnější.

Byla však dost zaneprázdněná, než aby mohla plně ocenit, jak mu její krev vrací život.

Šílela.

Sladký tlak dosáhl svého maxima a ona pocítila orgasmus bez jediného dotyku. Zabořila svou tvář do Viperových vlasů. Proboha živého. Cítila se tak slabá, že se jí točila hlava. A co teprve ta hanba. V takové chvíli přece nebyl čas na soukromé hrátky, i když její tělo po nich toužilo. Docela by se spokojila s Viperovým uzdravením, aby se mohl bez pomoci zvednout a znovu ji uchopit do náručí.

„Shay?" Viper jí zastrčil za uši vlasy, které vyklouzly z copu. „Shay, mluv na mě."

„Ano," vzdychla a přinutila se podívat mu do očí.

Viper se zamračil. „Ublížil jsem ti?"

„Vůbec ne, spíš naopak."

Chvíli ji pozoroval, než mu došel skutečný význam jejích sloy.

„Ty se červenáš, lásko."

„Já jsem vůbec netušila..." Zavrtěla hlavou, ale potom ho také prozkoumala pohledem. „Jsi už natolik v pořádku, abychom odsud mohli vypadnout?"

Usmál se na ni a ukázal na své krví pokryté tělo. „Jsem uzdraven. Zcela zdráv." Byl to malý zázrak. „Nedivím se Anassovi, že touží po tvých léčivých rukou."

Shay se ušklíbla. Pozorovala rychle mizící stopy po zubech na svém zápěstí. „Nemyslím si, že to jsou ruce, co potřebuje."

Políbil ji na temeno hlavy. „Nepodceňuj své působení. Svedla bys kteréhokoliv upíra."

„A po tomhle se mám cítit lépe?" zeptala se.

Viper křepče vstal a přidušeně se zasmál. „Ne, to si nemyslím." Zvedl ji k sobě a položil jí ruce na ramena. Palci jí pomalu masíroval klíční kosti. „Shay, dala jsi mi obrovský dar. Na to nikdy nezapomenu."

Neklidně se ošila. „Slib je slib. Pouze jsem ho splnila, nic víc."

Laškovně se usmál. „Zmlkni už, zlato. Nebudu ti říkat, jak pošetile ses zachovala, když jsi mě vyhledala v těchto leskyních. Moc jsi riskovala. Chci však, abys věděla, že děláš čest jménu Shalott. Nepoznal jsem nikoho, člověka, démona, upíra, zkrátka nikoho, kdo by byl tak odvážný i oddaný. Otec by na tebe byl hrdý."

Shay se zarděla. Bože, v přijímaní pochval nebyla dobrá. Bojovat s démonem nebo oblafnout čarodějnici, io byla její parketa. Přijmout poklonu však znamenalo ztrátu hlasu a vír

zmatených myšlenek.

„Snad bychom se raději měli co nejdřív dostat ven," zamumlala.

Viper se usmál. „Někdy si nad tebou zoufám, lásko," políbil ji na čelo. „Ale teď bych zrovna řekl, že máš úplnou pravdu. Čím dřív, tím líp."

KAPITOLA 22

Viper byl nevrlý. Neexistovalo lepší slovo, které by vystihovalo jeho náladu.

Vůbec se nedalo říct, že by byl nevděčný. Mučení neměl zrovna dvakrát v lásce, vadilo mu víc než ostatním upírům. Nebyl ani lhostejný ke skutečnosti, že mu Shay svou pomocí odhalila pravé city, které k němu chová. Žádná žena by nehledala muže celé hodiny a neriskovala by vlastní život z pouhé oddanosti. Dokonce ani tvrdohlavá, paličatá Shalott ne. Rozhodně by mu však nenabídla svou drahocennou krev, kdyby k němu nechovala něžné city.

I když zahřála jeho chladné srdce, stále měl na paměti, že on osobně zklamal. Mýlil se v totožnosti nepřítele. Nedokázal najít a porazit Evora, čímž by zbavil Shay prokletí. Nedokázal ji ubránit před nebezpečím.

Totálně vyhořel.

Sakra.

Shay za ním kráčela tiše, jako kdyby si byla vědomá jeho sebezpytování.

To nebylo žádné překvapení.

Pro ni znamenaly tunely černé díry plné pavoucích sítí. I když se ho pevně držela za ruku, stále zakopávala o nerovnou zem. „Au," zasténala, když málem padla na kolena po zakopnutí o ostrou skálu.

Viper se zastavil, i když se snažil dostat od upíry obydlených jeskyní co nejrychleji. „Jsi v pořádku?"

„Ne, nejsem v pořádku." Promasírovala si koleno. „V téhle tmě vůbec nic nevidím,"

„Z toho si nic nedělej, moc toho tady k vidění není. Zemina, skály a pár pavouků," dodal nevinně.

Narovnala se. „To není žádná legrace."

„To nebyla ani skutečnost, že jsi nasadila vlastní život, abys mě zachránila. Jak jsi mě vůbec našla?"

Pokrčila rameny. „Když jsem utekla ze skladiště, náhodou jsem narazila na Leveta. Už tě pronásledoval."

„Ten Chrlič?" podivil se Viper. „Neměl jsem ani tušení, že mu na mně tak záleží."

„Myslel si, že jsem s tebou."

„Aha." Viper se zamračil. „A co Dante?"

„Dává dohromady tvůj klan. Jakmile zapadne slunce, Levet se vrátí do Chicaga a přivede je sem."

Vzal její obličej do dlaní. „A tebe vůbec nenapadlo, že bys na Danta mohla počkat?"

Přimhouřila oči. To nebylo dobré znamení. „To už bys také mohl být mrtvý."

„Ale ty bys byla v bezpečí," vzdychl. „Zatraceně, Shay, nechci, abys riskovala svůj život."

„Ne." Vytrhla se z jeho dlaní. „I když máš můj amulet, zaručil jsi mi, že nejsem tvoje otrokyně."

Podrážděně zasyčel. „Samozřejmě, že nejsi."

„Potom mohu dělat svobodná rozhodnutí. Přesně to jsem udělala, když jsem tě přišla zachránit."

Nepochybně to byl velmi směšný argument, možná nejkomičtější, jaký kdy Viper slyšel. A že už žil pěkně dlouho.

Nevěřícně potřásl hlavou. „I když to znamenalo možnost, že budeš zajatá a upíři ti vysají krev?" naléhal drsně. „Přesně to by se stalo. Měla ses vrátit k Abby, tam bys byla v bezpečí."

Lhostejná k jeho nepřívětivé náladě ho dloubla do hrudi. Dloubla ho. Byl jeden z nejobávanějších predátorů a ona si ho klidně dloubne.

„Ne, nebyla bych v bezpečí," řekla.

O krok ustoupil. Šťouchnutí nebolelo, ale pokořila jeho pýchu.

„Shay, dokonce ani Styx a jeho Havrani by se neodvážili zaútočit na sídlo Phoenix. To byl důvod, proč nás nejdříve vylákali z domu."

„Je jedno, kolik bohyň mě chrání. Jestli se rozhodnou zabít Evora, zemřu."

Viper zaťal pěsti. „Ty víš, kde Evor je?"

„Myslím, že je tady."

„Ne," zavrtěl Viper rázně hlavou. „Styx řekl, že toho trola nikdy neměli v rukou."

Shay se suše zasmála. „A ty mu věříš, i když tě zajal a nechal mučit?"

„Mohl mě mučit, mohl mě i zabít, ale nikdy by mi nelhal. Ne záměrně."

„Povzbudivé."

Viper viděl, že nebude schopen Shay vysvětlit Styxiiv smysl pro čest. Obrátil proto svou pozornost jinam.

„Proč si myslíš, že je Evor tady?"

„Protože jsem ucítila trola, když jsem se plazila jeskyněmi."

Viper se otřásl. „Určitě?"

Shay se málem urazila. „Vydává zvláštní zápach."

A ona byla ta, která s ním měla největší zkušenost.

Viper zaťal pěsti. Nechápal, jak Evor mohl být tak blízko, aniž by si toho byl Styx vědom. Bude to muset zjistit sám.

„Kde je Levet?"

„Hraje si na zkamenělinu v místě, kde jsme se dostali do tunelů. Proč?"

„Myslím, že tě nedokážu přesvědčit, abys u něj počkala, zatímco já půjdu hledat toho trola."

„Ne."

„Shay..."

„Ne, ne, ne." Postavila se před něj, ale díky bohu už do něj nešťouchala. „Nejsem bezmocné dřevo, které odstraníš z cesty, kdykoliv se vyskytne nějaké nebezpečí."

„Nějaké nebezpečí?" Viper bezděčně vystrčil tesáky. „V těchto jeskyních se pohybují nejnebezpečnější upíři, jaké si dokážeš představit."

„A v tuto dobu jsou bezpečně uloženi k odpočinku ve svých rakvích."

„Chceš znovu riskovat svůj život?"

„Je to můj život. Nepatří ti."

Zavřel oči a potlačil touhu zařvat zklamáním. Tahle žena ho přivede ho hrobu.

„Havrani by si z tebe měli vzít příklad. Jsou to pouze

amatéři ve srovnání s tvým způsobem mučení."

„Budeš dál trucovat nebo se vypravíme hledat Evora?" zeptala se a vydala se naslepo do jednoho z tunelů.

Viper se za ní okamžité vydal, což bylo štěstí, protože se náhle zapotácela a začala klesat k zemi. Zachytil ji ve svých pažích.

„Shay, co je ti?"

Jen potřásla hlavou. „Promiň. Udělalo se mi najednou tak slabo."

Viper svraštil obočí. I ve tmě si uvědomil její náhlou bledost a studený pot, který jí vyrazil na kůži. Určitě byla nemocná a jen se před ním pokoušela ukrýt příznaky.

Náhle mu svitlo.

„Sakra, byl jsem blázen," zasténal a přitiskl ji k hrudi. Začichal, aby vyhledal nejbližší prázdnou jeskyni, a vydal se do ní.

Schoulila se v jeho náručí. „Vipere?"

„Pssst, vydrž chviličku."

„Co to děláš?"

„Potřebujeme místečko, kde si chvíli odpočineme."

„Teď není čas na odpočinek," zaprotestovala chabě.

Stiskl ji pevněji. „Žádné debaty."

Zasípěla. „Strašně rád vydáváš rozkazy, co?"

„Ne, strašně rád mám tebe, zlato. Měl bych si nechal probodnout srdce kůlem. Nevšiml jsem si, jak zesláblá jsi."

Na chvíli ji umlčel. Zamířil do tunelu, který byl po krytý pavučinami. Znamenalo to, že se tu již pěknou řádku let nikdo neobjevil.

„Říkala jsem ti, že se mi jen udělalo mdlo," zamumlala nakonec a tón jejího hlasu postrádal jakoukoliv břitkosi

„Shay, strávila jsi celou noc bojem s démony, během přes půl země a vysvobozováním. Dala jsi mi svou krev. Je zázrak, že se ještě držíš na nohou." Přitiskl jí rty do vlasu „I ti nejotrlejší válečníci si občas musí odpočinout."

„Ale my se odsud musíme dostat."

„Máme dost času. Správně jsi řekla, že upíři budou ve svých rakvích a já nemůžu opustit jeskyně, dokud nezapadne slunce."

Váhavě vzdychla. „Možná bychom si mohli najít místečko, kde si na pár minut odpočineme."

„Správné rozhodnutí."

„Jen nebud tak urážlivě shovívavý," strčila do něj loktem.

„Já?" opáčil nevinným hlasem. „A shovívavý?"

„Nech toho."

„Jak chceš, lásko." Na konci tunelu zahlédl Viper malou jeskyni. Vypadala špinavá, vlhká a nepohodlná, ale byla daleko od ostatních a měla jen jeden východ. Nikdo je nepřekvapí.

Posadil Shay na zem a přidřepl vedle ní. „Zdřímni si, Shay," zašeptal. „Budu na stráži."

Důkazem její slabosti bylo to, že neprotestovala. Položila mu hlavu na rameno, vzdychla a usnula, jako když ji do vody hodí.

Se západem slunce se Levet probudil. I když moc nevyrostl a neměl takovou sílu jako jeho předci, inteligence se mu dostalo do vínku víc než dost. Což nebyl tak špatný úděl, když o tom uvažoval. Nebyl tudíž překvapen, když zjistil, že

Shay se ještě nevrátila.

I když ji zapřísahal, aby byla opatrná, nemohla se dočkat, aby už mohla zachránit svého milovaného upíra. Láska jí úplně popletla hlavu. Vrhla se do nebezpečí, jen aby ho už mohla vidět.

Zatraceně.

Mohl by se na ni vykašlat, ale to by nepřenesl přes srdce. Nemohl ji nechat ve spárech olizujících se upírů. V životě neměl moc přátel. Tedy, neměl žádného přítele. Kromě Shay. Nemohl si dovolit o ni přijít.

Levet si oklepal z těla zbytky kamenné drtě a opatrně mávl křídly, aby se ujistil, že je schopen letu. Protáhl se škvírou na čerstvý vzduch a rozhlédl se. Musí co nejrychleji vyhledat Danta. Nečekal, že bude Viper odvlečen tak daleko za město. Bude jim trvat hodiny, než se sem celý klan dostane. Levet nemohl ztrácet čas na cestu do Chicaga.

Vyhlédl přes okraj skály do údolí, kde stála opuštěná farma. Snadno tam zahlédl upíra, stojícího na stráži. Bude se muset dostat k řece, ale raději by to dokázal bez smečky těch krvechtivých potvor v zádech.

Utajení dostalo přednost před rychlostí.

Zůstal v nejhlubším stínu a nekonečně pomalu postupoval vpřed. Upíři byli výborní predátoři, dokázali vystopovat jakoukoliv kořist. Stačil by uvolněný kamínek, závan větru jejich směrem a už by jeho skřeti hlava zdobila bránu farmy.

Nevábná vyhlídka.

Plížil se skoro půl míle, než se jeho kroky stočily k řece. I tehdy však zůstal ostražitý a připravený okamžitě vzlétnout, kdyby došlo k sebemenšímu náznaku potíží.

Zrychlil na silnici, která se vinula podél řeky, a potom sklouzl dolů do husté trávy a mokrého mechu, naštěstí potichu. Na okraji řeky poklekl do vrstvy bahna. Kolem něj bylo všechno v pohybu. Bzučící hmyz, ryby, zvědaví mývalové a opatrné vačice. Levet je však ignoroval a zíral do vln kalné řeky.

Čekal, dokud nezahlédl svůj odraz, vztáhl ruku a pronesl zaříkací formuli. Slabé světlo, které se mihotalo nad hladinou, ukrylo jeho obraz a nahradilo ho inkoustově černou tmou.

Trik se povedl.

I když by si raději ukousl jazyk, než by přiznal, že není dobrý kouzelník, výsledky jeho čarování byly často nepředvídatelné. Někdy vyvolal malý požár, párkrát neočekaný výbuch a naposledy si způsobil krvácení z nosu, které ho trápilo téměř dvacet let.

Dnes večer si nemohl dovolit žádnou nehodu.

Opatrně si v mysli vyvolal obraz tmavovlasého upíra a promítl ho na hladinu. Za pár okamžiků už viděl jeho mlhavé obrysy.

„Dante. Slyšíš mě?" zasyčel tiše.

Upír v hlubině se zamračil a rozhlédl se kolem sebe, jako kdyby si nebyl jistý, jestli opravdu zaslechl nějaký hlas. Zaostalí upíři.

„Dante, to jsem já, Levet," zavrčel.

„Levet?" Udiv už byl velmi patrný. „Kde sakra jsi?"

„Jestli se zbavíš všech myšlenek, ukážu ti to."

„Cože?"

Levet potichu zaklel. Snažil se, aby ho Dante neslyšel, protože neměl sebevražedné úmysly, ale rozhodně mu kletby

udělaly dobře.

„Zbav se všech myšlenek, zbytek nech na mně."

Dante nevypadal zrovna šťastně, ale zavřel oči a vidi-lelnč se snažil. Levet neztrácel čas a zaměřil se v duchu na starou farmu.

Dante otevřel oči a zavrtěl hlavou. „Je to dál, než jsem myslel. I autem bude trvat hodiny, než se tam dostaneme."

Levet pokrčil rameny. Nedalo se nic dělat.

„Počkám na vás u vchodu do jeskyně," slíbil.

„A co Viper a Shay?"

„Nevím."

Dante se ušklíbl. „Přijedeme co nejdříve."

„Pospěšte si."

Mávnutím ruky zavřel Levet portál, tedy se o to alespoň pokusil. Vidina Danteho zmizela, ale stále zde zůstávala temná hladina. Levet se zamračil a naklonil se blíž, ale hned vyjekl, když se na hladině objevila krásná ženská tvář. Zavrávoral a padl do bláta, když s hrůzou pozoroval, jak se z řeky vynořuje tělo a kráčí k němu.

Ne že by neocenil pohled na krásné ženské tělo.

Byl sice malý, ale byl muž, a žádný muž by si neodepřel pohled na bělostnou pleť vnadné krásky, její modré oči a světle zelené vlasy.

Pod průhlednou tunikou byla úplně nahá.

„Svatá matko boží," zablekotal Levet a užasle sledoval ženu, která byla jen o málo vyšší než on. „Tohle už mi víckrát nedělej."

Zamžikala řasami a usmála se. „A co nemám dělat?"

Konečně se mu podařilo vyhrabat se z bláta a zbavit se lišejníku, nalepeného na křídlech. „Jen tak si vyskočit jako...

jako ostatní věci, které z. ničeho nic vyskakují."

„Já jsem nevyskočila."

„Určitě ano. Cožpak nemáš žádné způsoby?" Levet zavrtěl hlavou. „Jak bys mohla. Co to tady žvaním, vždyť ty jsi jen vodní žínka."

„A ty jsi skřet, i když jsem ještě nikdy neviděla žádného tak maličkého. Scvrkl ses působením kouzla?"

Levet zvedl oči v sloup, otočil se a začal stoupat dál od řeky. Vodní žínky mohou být roztomilé, ale rozumu a taktu nemají, co by se za nehet vešlo.

„Ne, nescvrkl jsem se kouzlem. Už jsem se tak narodil."

Přiskočila k němu a kráčela po jeho boku s očividnou lehkostí, překážky jí nevadily.

„To není moc působivé."

„Zmlkni a jdi si svou cestou, ty otravo."

„Nejsem otrava a nemohu si jít svou cestou."

„Jistěže můžeš." Levet netrpělivě máchl rukou. Jako démon nemohl být očarován vodní žínkou, ale raději se měl na pozoru a upřeně se díval na zem. „Plav pryč i se svými rybami."

„Povolal jsi mě k sobě, můj milý skřete," zapředla.

„Nic takového jsem neudělal."

„Ale ano, udělal."

„Ne."

„Ale ano."

Levet rozhodil bezmocně ruce. „*Sacrebleu*, to je absurdní. Proč nezmizíš?"

Pohodila rozveně dlouhými vlasy. „Říkala jsem ti to. Povolal jsi mě. Jsem k tobě připoutána, dokud nebude kletba zlomena."

„Dobrá, zlomím ji. Jsi odvolána. Můžeš jít."

Našpulila plné rty. „Na skřeta toho o kletbách moc nevíš."

Rozčileně mávl křídly. Ať byla krásná nebo ne, ta ženská byla protivná jako noc.

„Fajn. Řekni mi, co mám udělal, abys zmizela."

Začala trucovat. „Neshledáváš mne roztomilou?"

„I žirafy jsou roztomilé, ale to neznamená, že bych chtěl mít jednu na krku. Zvláště takovou užvaněnou."

„Ty nejsi moc galantní skřet." Pleť jí zářila a světélkovala v měsíčních paprscích. Takhle tedy tahala námořníky do svých osidel. On se však nechtěl nechal lapit. „Správně bys mi měl říct, že jsem krásná a že po mně toužíš."

„Toužím jedině po klidu," odsekl Levet. „Přeji si, abys zmlkla."

Její modré oči se rozšířily a ústa pootevřela, ale nevyšel z nich ani hlásek.

Levet se zamračil. Cožpak je opravdu tak poslušná? Nic jí neporučil, jen si přál.

Prohnaně se usmál. „Aha. Takhle to je. Splníš mi tři přání a pak se můžeš vrátit, odkud jsi přišla."

Založila si ruce na plná ňadra a zoufale na něj zírala. Určitě doufala, že ho obloudí svým luzným zjevem, a než přijde na to, jak se jí zbavit, nebude se muset vracet do svého vodního vězení.

Ke všemu byl démon, což znamenalo, že se zpátky do vody vrátí bez něj.

Levet si zamyšleně poklepával na bradu a přemýšlel, jak využije nenadálé štěstí, které ho potkalo.

Už vyplýtval jedno přání za její mlčení.

Použil je na dobrou věc, přesvědčoval sám sebe.

Zbývají dvě.

Musí se rozhodnout, jak s nimi naloží.

Dante se zapotácel a musel se chytit rukou stolu. Jehu kontakt se skřetem byl náhle přerušen.

Vem čert toho zatraceného Leveta. Byl Chrlič. Byl jako osina v zadku. Nebyl zvyklý, aby ho někdo takhli znepokojoval.

„Dante, co se děje?"

Obrátil se a podíval se do očí vysokému, dobře stavěnému upírovi, který vstoupil do místnosti. Byl oblečen stejně, v černých kalhotách a jednoduché černé košili. Oba dva byli přece bojovníci.

„Ten Chrlič," řekl Dante stroze.

Santiago se rozhlédl po prázdné hale. „Vrátil se snad?"

„Ne, ale kontaktoval mě skrz portál."

„Skrzportál? Nevěděl jsem,že Chrlič má takovou moc."

Dante se nevědomky usmál. Levet se mu začínal líbit víc a víc.

„Ten malý mizera je plný překvapení."

„Už našel našeho pána?"

„Ano. Převezli ho až na druhý konec státu. Musíme hned odjet."

Santiago se dotkl jílce meče, který mu visel u boku. „Klan čeká jen na vaše rozkazy, pane."

Na půl cesty ke dveřím se Dante náhle zastavil. Málem zapomněl udělat tu nejdůležitější věc.

„Santiago, potřebuji, aby někdo navštívil Abby a řekl jí, co se děje. Nepotřebuji, aby se vrtala v mých záležitostech."

Upír ustoupil o krok vzad a v očích se mu objevilo zděšení. „Zešílel jste?"

Dante se zamračil. „Proč?"

„Chcete, aby někdo navštívil vaši partnerku a řekl jí, že riskujete svůj život? Podle vašich měřítek jsem mladý, ale nejsem hloupý."

„Abby by ti nikdy neublížila."

„Rozhodně by to neměla v úmyslu, ale žena, která zažehne požár, kdykoliv ztratí náladu, není bezpečná hostitelka."

Dante se usmál. Jeho žena byla krásná, inteligentní i neobyčejně laskavá, existovaly však chvíle, kdy nad ní ztrácel kontrolu. V poslední době si poradila s několika obtížnými démony a ta pověst se rychle rozšířila.

„Už to téměř nikdy nedělá," zaprotestoval chabě Dante.

„Téměř nikdy neznamená nikdy," oponoval mu Santiago. „Když. zjistí, že jste opustil město bez ní... Nu, musíte chápat mé obavy. Levet měl užít portál, aby kontaktoval ji. Myslím si, že Chrliči jsou nehořlaví."

Dante si odfrki. „Zbabělče."

Santiago souhlasil. „Ano, v tomto případě jsem."

„Dobrá." Dante si přehodil přes ramena plášť. „Doveď klan až na kraj Rockfordu a já se k vám připojím."

Santiago se přidušeně zasmál. „Máte v úmyslu informovat bohyni sám?"

„Mám v úmyslu ji vyzvednout a vzít ji s námi," řekl suše Dante. „Nejsem tak hloupý, abych jí řekl, že do naší party nepatří."

Santiago se uklonil. „Věk opravdu přináší moudrost."

„Jak patetické," pomyslel si Dante a vyšel z místnosti.

KAPITOLA 23

Shay bojovala, aby se dostala z temnoty. Bolel ji každý sval a krk měla ztuhlý, ale pomalu se probírala ze spánku na tvrdé zemi. Nakonec musela přiznat, že to nebylo tak špatné. Její hlava odpočívala na Viperově rameni, zahřívaly ji jeho silné paže — co víc si mohla přát?

Chvíli si užívala blaženost z jeho blízkosti a vůni, obklopující jeho tělo, nakonec se však donutila otevřít oči.

„Kolik je hodin?" zachraptěla.

„Půl hodiny po setmění."

V hlavě se jí hned rozsvítilo. Posadila se. Viper zůstal natažený na vlhké zemi, ale ve tmě viděla jen jeho bledý obličej a stříbrné vlasy.

„Proč jsi mě nevzbudil?"

„Několikrát jsem to zkoušel, ale odmítla jsi mě poslechnout," zamumlal. „Dokonce jsi mi dávala ošklivá jména a hrozila nabodnutím na kůl."

Přimhouřila oči. „Nevěřím ti."

Usmál se. „Dobrá, když to tedy chceš vědět, nevzbudil jsem tě, protože jsem se na tebe chtěl dívat, jak spíš."

„Jejda. To nedělej."

Zvedl překvapeně obočí. „Co nemám dělat?"

„Dívat se na mě, když spím."

„Proč ne?"

„Protože určitě slintám."

„Jen maličko a vypadá to roztomile."

Váhavě se usmála. „Nech toho."

„Shay, na tom přece nezáleží, co děláš ve spánku. Rád tě cítím v náručí, zahřívám se tvým tělem, dýchám tvou vůni. Přece musíš vědět, že bych obětoval cokoliv na světě, abych tě měl u sebe."

Téměř se jí zastavil dech. „Vipere?"

Jeho výraz byl nečitelný. „Vylekal jsem tě?"

V ústech jí vyschlo a srdce jí bušilo až v krku. Ale že by byla vylekaná?

Pchá.

„Pokud sis nevšiml, nenechám se tak snadno vyděsit," přinutila se říct.

Zesílel tlak svých prstů. „Všiml jsem si, že ráda riskuješ život, ale jsi daleko opatrnější, pokud jde o tvé srdce."

Ulpěla pohledem na smyslné křivce jeho rtů. „Dávám si pozor. Rány v srdci se daleko obtížněji zacelují než zranění na těle."

Přitiskl své čelo na její. „Nikdy ti neublížím, Shay."

Rty, šeptající její jméno, jí vysílaly do celého těla paprsky blaha. Chtěla ho líbat a dokázat mu, jak celé její tělo hoří. Bloudit mu rukama po nahé kůži. Oddat se mu bez podmínek.

Bylo to tak snadné.

Problémem se však stala slova, která jí nechtěla vyjít z úst. Byla tak... nepřirozená.

„Co ode mne chceš?" zeptala se nakonec přiškrceným hlasem.

„Tvou důvěru, tvou lásku, tvou duši. Chci tě celou."

Chraplavě se zasmála, ironii uměla vyjádřit dobře. „Vůbec toho nepožaduješ hodně."

„Jen to, co každý upír žádá od své životní družky."

Vykulila na něj oči. „Životní družky?"

Pozorně sledoval ten drahý obličej. „Ano. Jsi moje životní družka. Jsi žena, která mi bude stát po boku na věky věků."

„Ale..." Trhla sebou, když jí na mysl přišla velmi rozumná myšlenka. „Vůbec nevíme, jestli jsem nesmrtelná."

„Nikdo z nás doopravdy neví, jak dlouhý bude náš život. Osud si může pohrát i s nesmrtelnými," řekl tiše. „Ale všechny dny a noci, které mi zbývají, chci sdílet s tebou."

Sklopila rychle zrak, aby zakryla slzy, hrozící jí vyhrknout z očí.

„Teď není zrovna nejlepší doba na takovou debatu."

„Možná ne, ale já chci od tebe slyšet stejná slova, zlato." Uhladil jí vlasy. „Chci, abys mi řekla, že ti na mně záleží."

Neklidně se ošila. Hloupá situace. Raději by opět čelila bojovníkovi Lu, než aby přiznala pravdu, kterou skrývala hluboko v srdci.

„Vždyť víš, že záleží."

„Chci to slyšet, lásko," naléhal Viper. „Cožpak to nedokážeš říct?"

„Není to pro mě snadné."

Zatrpkle čekal, potom vzdychl a odtáhl se od ní. „Asi ne. Tak pojď, budeme muset jít."

Shay zachvátila panika. Tohle byl možná ten nejdůležitější okamžik v jejím životě a ona ho jen tak promarní. Promarní

třeba navždy.

Jen proto, že je zbabělá.

Bylo těžké si to přiznat, ale bylo to tak.

Popadla Vipera za pomačkanou košili a přitáhla ho k sobě. „Vipere?"

„Co se děje?"

„Já..."

„Shay, copak je?"

Můžeš to udělat, Shay. Pokud to neuděláš, vůbec si tohoto muže nezasloužíš.

A to bude konec pohádky.

Pevně se k němu přitiskla a rozhodně se na něj podívala. „Miluji tě."

Její slova se rozplynula v tichu. Neřekla nic originálního, ale promluvila z duše. A to už má svou váhu.

Viper se zvolna usmál. Ten něžný úsměv milovala.

„Já tě taky miluju, zlato." Políbil ji s naléhavostí, která jí zatemnila smysly. „Myslel jsem si, že když tě od Evora koupím a přivedu tě do svého domu, zbavím se své posedlosti tebou. Byl jsem hlupák."

„Vůbec ne," zašeptala.

Lehce se dotkl její tváře, jako kdyby byla z porcelánu. „Náš vztah mi přinese i jisté nezanedbatelné výhody," pokoušel ji.

„Bojím se zeptat jaké."

Nasadil svůj nejpánovitější výraz. „Už nebudu muset nic vysvětlovat ženštinám, které se mě pokouší dostat do své postele. Nebudu se plížit do nočních klubů zadním vchodem ve strachu, abych nezpůsobil paniku. Nebudou mě pronásledovat dárci krve s prosbou, abych je vysál."

Shay zvedla oči v sloup. „Škoda, že ti nikdo z nich není ochoten platit. Byli bychom bohatí."

Zasmál se. „Vždyť ty jsi přece bohatá."

Odtáhla se od něj. „Nepřipomínej mi to. Teď bych na to raději nemyslela."

Vůbec ho nepřekvapila. Byla snad jedinou ženou, která nerada slyšela o tom, co vlastní.

Nelíbilo se jí ani, že je příliš štíhlá. Příliš snědá. Prý ne moc krásná.

„Raději bys žila v ruinách a každý den bojovala o přežití?"

„Vždyť to jsem dělala celý svůj život," odpověděla.

„Od teď už ne," řekl. „Zahrnu tě luxusem."

Shay se zatahala za cop. Neklamná známka jejího neklidu. „Trochu mě to děsí."

Viper zavrtěl hlavou. „Ty jsi tak zvláštní stvoření."

Zvláštní? Ona?

Jako kdyby se ozvala potrefená husa. „Dávej si pozor, ještě nejsme svoji."

Výraz v jeho tváři zněžněl. „Ještě ne, ale brzy budeme. Velmi, velmi brzy." Políbil ji, ale hned se s lítostí odtáhl. „Teď už však opravdu budeme muset vyrazit."

Znovu do boje — to bylo to poslední, co si Shay přála. Chtěla jeho ústa, paže, tlukot jeho srdce na své hrudi. Měla však smysl pro povinnost, a tak když Viper vstal a podal jí ruku, zvedla se.

„Au." Celé tělo zaprotestovalo proti prudkému pohybu. „Musela jsem být víc unavená, než jsem si myslela."

Soucitně se na ni podíval. „Jsi zesláblá a potřebuješ dostatečný odpočinek. Jak se cítíš?"

Promnula si ztuhlý krk. „Jako bych spala na tvrdé skále."

„A kromě toho? Je ti něco?"

„Jsem v pořádku."

„Opravdu?"

Věděla, že si stále dělá starosti s množstvím krve, které jí vypil, a tak vzala jeho ruku do dlaní a políbila mu prsty. „Určitě ano."

Stiskl ji. „Tak jdeme."

Dovolila mu, aby ji držel za ruku a vyvedl ji z jeskyně do úzkého tunelu, který si pamatovala jen matně. Musela být opravdu velmi vyčerpaná.

Kráčeli tiše, uvědomujíce si, že s nadvládou noci upíři vstali ze svých rakví a brzy začnou po uprchlíkovi pátrat. I když byly katakomby rozsáhlé, nebude jim jistě trvat dlouho, aby je vystopovali.

Shay se najednou zastavila u ústí do tunelu, odkud poprvé ucítila lidský zápach. Zatahala Vipera za ruku. „Počkej. Musíme jít tudy."

„Ne. Je to příliš blízko obydleným jeskyním."

„Tady jsem ucítila trola."

Viper ztuhl. Chtěl Shay ukrýt před celým světem, chtěl ji ochránit. Nechtěl ji vydávat v šanc nebezpečným monstrům.

Byl však natolik rozumný, že si uvědomil, že pouhé skrývaní by jim nadlouho nevydrželo. „Cítíš ho i teď?" zeptal se.

Shay se zhluboka nadechla. „Ano, ale velmi slabě."

„Já necítím nic."

Shay se sehnula a strčila hlavu do tunelu. Pach byl hned pronikavější.

„Někdo se snaží zamaskovat jeho pach lidským."

Viper se sklonil a následoval ji. „Čarodějnice to být nemohou. Styx by nikdy nedovolil, aby se vyskytovaly v blízkosti Anassa."

„I démoni jsou schopní provádět základní kouzla."

„To je pravda," připustil. „Ale proč tady a proč maskovat pach trola?"

Na tyto otázky neměla Shay odpověď. Zrychlila krok.

Dobrá strategie, dokud nezahnuli za roh a nenarazili na pevnou skálu.

„Ne že bych zpochybňoval tvé orientační dovednosti, zlato, ale vypadá to, že jsme ve slepé uličce," zamumlal jí Viper přes rameno.

Shay zamračeně studovala hladkou skálu. „Tudy prošel trol a není to tak dávno."

„Styx používá troly, aby odlákali upíry z ochranného područí bohyně Phoenix. Neznamená to, že tady musí být Evor."

„To ne, ale musíme to prověřit." Shay se náhle zachvěla strachem. Tunel byl úzký. Tma ji téměř dusila. Nechtěla tu být celou věčnost. Instinktivně vzala Vipera za ruku a její obavy se náhle rozplynuly. Nemohla si dovolit zakolísat. Teď ne. „Nemůžeme ho tu nechat, jestli ho upíři zajali."

„Zatraceně." Viper jí stiskl ruku, možná s trochu větší silou, než bylo třeba. „Najdeš cestu skrz?"

„Můžu se o to pokusit." Osahala dlaněmi skálu a našla maličkou škvíru. Byla začarovaná, pocítila ihned. Zatlačila na ni rukou a zdálo se, že je propustná. „Tady. Kouzlo. Velmi slabé a ne dobře provedené."

Viper zaúpěl. Žádný upír neměl rád kouzla. Nedůvěřovali jim.

„Ale účinné," zamumlal.

S úsměvem se k němu obrátila. „Jen proti upírům a lidem, kteří necítí kouzla."

„Otázkou zůstává, kdo a proč."

„Je jen jeden způsob, jak to zjistit." Viper zavřel oči a zuřivě zavrtěl hlavou. „Vůbec se nu to nelíbí."

„Mně taky ne, ale pevně věřím, že Evor je tady. Chci to mít za sebou." Vymanila svou ruku z jeho. „Už nic nebaví žít pořád ve strachu. Nechci už utíkat."

Viper ji uchopil do náručí a přitiskl si její hlavu na hrud. „Já vím, lásko. Jen mi slib, že..."

Shay ztuhla. „Jestli řekneš, že nemám udělat žádnou pitomost, probodnu ti srdce kůlem."

Odevzdaně vzdychl. „Dobrá, už mlčím."

Shay se na něj podívala. „Ti muži."

Styx zrovna vstal, když se ozvalo zabušení na dveře.

Na okamžik zatoužil ignorovat upíra, kterého ucítil stát za dveřmi. Přinášel potíže. Srdce se mu sevřelo neznámým smutkem. Možná ztratil přítele.

Takhle se to nemělo stát.

S takovým násilím nechtěl mít nic společného. Nechtěl ničit ty, co mu stáli v cestě, nechtěl vládnout. Pokud měli upíři čelit stále nebezpečnějšímu světu, musí žít sami v míru. Nepřežijí, pokud se budou zabíjet mezi sebou. Jejich přirození nepřátelé nad nimi brzy získají převahu.

Toužil po míru.

Ale stojí vůbec nějaká oběť za to? Na tuto otázku nedokázal najít odpověď. Klepání se ozvalo znovu.

Naléhavěji. Styx se dotkl medailonku na krku, přešel pokoj a otevřel dveře.

Jak očekával, stál tam jeden z Havranů ve své róbě i s tváří pod kapuci. V bledém obličeji se zračily velké starosti. V poslední době se podobné obavy objevovaly na tvářích upírů velmi často.

Styx nebyl jediný, kdo se bál o Anassa.

DeAngelo se lehce uklonil. „Pane."

„Co se děje?"

„Vězeň."

Styx se musel zachytit rámu dveří. Srdce se mu zastavilo. „Viper? Není... je stále naživu?"

„Ano, pane."

Zachvátila ho úleva. „Co se stalo?"

„Utekl."

Nemožné.

„To není možné," zachraptěl, proklouzl kolem DeAngela a běžel do tunelu.

Viper byl přece vážně poraněný. Nemohl se natolik uzdravit, aby mohl uprchnout. I kdyby mu někdo přišel na pomoc, nezvládl by se vláčet katakombami s tak urostlým tělem na zádech.

Ledaže by...

Zastavil se až v kobce, kde byl Viper mučen. Stříbrné okovy a řetězy ležely neužitečně na zemi. Začichal. „Shalott."

De Angelo přisvědčil. „Ano."

Musela to být ona. Jen její drahocenná krev mohla Vipera natolik uzdravit, aby mohl utéct.

„Už jsi někoho poslal, aby je našel?"

Nastala překvapivá pauza, po níž se DeAngelo uklonil v tiché omluvě.

„Ne, pane. Mysleli jsme si, že nejlepší bude, když počkáme na příkazy."

Styx uvažoval o jeho slovech a ještě víc o tom, co se skrývalo za nimi. Havrani byli trénovaní, aby okamžitě reagovali bez otázek a chovali se s absolutní oddaností. Fakt, že se ihned nevydali pronásledovat Vipera, svědčil o ztrátě jejich důvěry v samotného Anassa.

Potlačil povzdech. „Zablokujte východy, aby nemohli ven, ale nenavazujte s nimi kontakt." Hlas mu změkl. „Nechci, aby byla prolita krev, pokud nebudete přímo ohroženi. Je to jasné?"

„Jistě, pane."

Oboustranná úleva byla téměř hmatatelná. DeAngelo se hluboce uklonil a zmizel v útrobách skal.

Styx se ještě jednou dotkl malé loužičky krve na zemi. Patřila Shalott. Havrani ji co nejdříve dostanou. Čas se naplnil.

Jen málo démonů by nařklo Leveta z nedostatku trpělivosti. Většinou by o něm řekli, že není prchlivý.

V této chvíli však soptil jako čert.

Při vstupu do skal se otočil a zadíval se na ženu, která se táhla v závěsu za ním a bez hlesu mávala rukama, supila obličej a koulela očima.

Předtím si myslel, že není nic horšího než její klevetící jazyk. Pantomima však předčila veškerá jeho očekávání.

„Tak už toho, *mon dieu*, nech. Vypadnou ti oči z důlků," zahartusil a nespokojeně mávl křídly. „*Sacrebleu*, můžeš mluvit."

Hněvivě dupla nohou. „To od tebe bylo velmi ošklivé. Jsi zlý, zlý skřet."

Levet přimhouřil oči. „Nezapomeň, že mám stále dvě přání," varoval ji. Počkal, až se přežene největší bouře, a pokračoval. „Jak se jmenuješ?"

„Bella."

Zvedl oči v sloup. Existovala nějaká vodní žínka, která by ve svém jméně neměla název krásy? „Velmi originální."

Zatvářila se zmateně. „To bych neřekla. Všech mých šest sester se jmenuje Bella."

„A tvoje matka?"

„Bella."

„Jak jinak."

Zamrkala dlouhými řasami. „Cožpak se ti jméno Bella nelíbí?"

„*Mon dieu*, je mi úplně fuk," odfrkl Levet a otočil se směrem k úzkému průchodu.

Bella ho překvapivě nenásledovala, nedupala mu na ocas a netahala za křídla. Založila si ruce v bok, naklonila hlavu a nedůvěřivě ho pozorovala. Typická póza ženy, která je extrémně paličatá.

„Nechceš mi říct, že tam polezeme, že ne?" zeptala se.

„Bojíš se snad upírů?"

„To určitě ne, ale nemám ráda skřeti buzny." Pokrčila jemný nosík. „Jsou moc navonění."

„Skřeti buzny?"

„Ano. Jeden tu žije."

Levet se zamračil. Překvapení neměl rád.

„Co by si upíři počali se skřeti buznou?"

„Unáší pro ně lidi."

To mu moc nepomohlo.

„Upíři nepotřebují žádné skřítky, aby si obstarali lidské oběti ke svačině."

„Jen jeden upír se zde živí lidskou krví. Velmi specifickou lidskou krví."

„Specifickou? Co tím chceš říct?"

Bella netrpělivě ukázala na cestičku, která vedla do křoví. Levet neochotně následoval její gesto.

„Jsou lidé, kteří si dobrovolně zapíchají jehly do žil."

Levet vyděšeně ustoupil. Nebyl velkým znalcem lidí, ale hned poznal injekční stříkačky poházené po zemi a věděl, k čemu se používají.

„Do háje."

„Můžeme jít někam stranou a chvilku se líbat?" zeptala se Bella bezelstně a něžně se dotkla jeho růžků. „Je to mnohem větší zábava než sledovat upíry. Pohraji si s tvými křídly. Bude se ti to líbit, uvidíš."

„Teď ne," zaprotestoval Levet, ale slova mu odumřela na rtech, když Belliny zkušené prsty pohladily jeho krk a sjely na křídla. „Ach, bože."

„Jsem velmi dobrá."

Opravdu byla. Křídla se mu zachvěla rozkoší. Skoro nikdo nevěděl, jak citlivá jsou.

Už už začal přivírat oči slastí, když mu přišlo na mysl blížící se nebezpečí.

Shay může být v ohrožení.

Nebyl čas na žádné hrátky.

Vem je ďas.

„*Non, non*. Raději mi řekni, jakou máš moc."

Opět našpulila ústa a nepřestávala si pohrávat s jeho hebkými křídly. „Tu ti chci právě ukázat."

„Myslím kouzelnou moc," nevybíravě odstrčil její ruce. „Jaká přání máš možnost splnit?"

Zhluboka vzdychla. „Všechno, po čem toužíš. Můžu ti dát bohatství, krásu, lásku..."

V Levetově mozku se zrodil nápad. „Ve skutečnosti jsem měl na mysli něco exotičtějšího."

Podezřívavě se na něj zadívala. Možná byla trochu chytřejší, než si původně myslel.

„Exotičtějšího?"

„Nemůžu tady jen tak sedět, čekat na Godota a doufat, že si Shay pomůže sama, dokud nepřijede upíří klan na pomoc. Musím něco udělat hned a ty mi v tom pomůžeš."

KAPITOLA 24

V hloubce ukryté jeskyně byly daleko zpustlejší, než Viper očekával. Na zdech se srážela vlhkost, kamenná podlaha byla plná kaluží a všude se vznášel těžký pach smrti a rozkládajících se těl. Viperovy instinkty byly napjaté. Byl blázen, že se s Shay pustil do těchto míst. Každým okamžikem je mohl objevit Styx a předhodit je Anassovi ke svačině bez nejmenších výčitek svědomí. Měl by Shay vzít přes rameno a prchat jako o život.

Bylo to k uzoufání. Bohužel nemohl popřít fakt, že je žádný útěk nespasí, dokud nezjistí, zda není Evor ve spárech Havranů.

Pokud ho mají... tak by ani nejrychlejší běžec na světě nedostal Shay do bezpečí.

Sakra, sakra, sakra.

Přiblížili se k velké jeskyni. Ucítili lidský pach, ve kterém se mísilo zoufalství se zkázou.

Viper na chvíli zaváhal, jako kdyby nechtěl, aby byla Shay svědkem takové hrůzy. Jeho zakolísání však přimělo paličatou Shalott, aby kolem něj proklouzla a podívala se do

míst, odkud ona beznaděj přicházela.

„Lidé," vydechla překvapeně, když v temných stínech rozeznala vyzáblé postavy, válející se na vlhké zemi. „Proč neutečou?"

Viper se ušklíbl a ukázal na podlahu, posetou injekč-ními stříkačkami. „Podívej se zblízka, zlato."

„Drogy." Zmateně se k němu obrátila. „To jsou nar-komani?"

„Ano."

„Ale... co tady dělají?"

Tesáky se mu prodloužily, když ho dostihla syrová pravda. I když si vytvořil jistou hypotézu, na co potřebuje Anasso Shayinu krev, stejně jí nechtěl uvěřit. Část jeho mozku se odmítala smířit se skutečností, že kdysi výjimečný mocný vůdce klesl tak hluboko.

Těkal pohledem po vyhublých postavách blízkých smrti. Jeho naděje umřela.

Anasso se už dostal za okraj propasti.

„Ničí kdysi velkého vůdce," odpověděl na otázku roz-třeseným hlasem. V srdci cítil zradu. „Kvůli tomu jsi pronásledována, Shay. Náš... vůdce se stal závislým, stejně jako tito lidé jsou závislí. Jejich krev ho pomalu, ale jistě zabíjí."

„Zabíjí?" Obrovské překvapení v její tváři by u něj jindy vyvolalo úsměv, ale okolnosti byly tragické. „Nevěděla jsem, že je to možné."

„Upíři se s takovými věcmi moc nesvěřují," řekl ironicky. „Před našimi nepřáteli by nám to mohlo ublížit."

„Takže když pijete lidskou krev, můžete se nakazit od infikovaných jedinců a stát se závislými?"

„Toto nebezpečí hrozí," přiznal. „Nestává se to často, ale takový upír je potom potrestán smrtí."

„Ale proč ho zabijete, když už je stejně odsouzen k smrti?" divila se Shay.

„Protože před smrtí zešílí. V minulém století se jednomu závislému upírovi podařilo zmasakrovat celou vesnici v Číně, než za ním bylo vysláno komando, aby ho zlikvidovalo."

Shay se na něj nehnuté dívala. „Očividně ne všechny čeká trest smrti."

Viper sebou trhl. „Všechny ne."

Zachvěla se a objala rukama svůj štíhlý pas. „Stále nerozumím tomu, jak to se mnou souvisí. Moje krev není nečistá."

„Právě naopak."

„Co tím chceš říct?"

„Léčí," řekl prostě a zaťal pěsti. Jak rád by sevřel prsty kolem Anassova krku. „Sama jsi to říkala, lásko. Kromě mrtvých může tvá krev vrátit zdraví všem. Máš být obětována, stejně jako tvůj otec."

Zbledla, když si uvědomila opravdové nebezpečí, které jí hrozilo.

Pouze ona mohla spasit legendárního vůdce. A který upír by neutopil celý svět v krvi, aby ji přinesl jako oběť?

Chtěla něco říct, ale vzduch se náhle ochladil. Viper ji bleskurychle ukryl za svá záda a otočil se k přicházejícímu upírovi.

„Viper má pravdu," řekl Styx. „Tvoje krev má nedozírnou cenu."

„Poznal jsem tvůj příchod podle odporného zápachu, který tě doprovází," štěkl mu do tváře Viper.

„Nemusíš být tak hrubý, Vipere," řekl Styx chladně.

Shay se bez rozmýšlení prosmýkla kolem Vipera a s rukama v bok a rozzuřeným obličejem se ohradila. „Že nemusí? A proč ne, ty podlý, slizký, odporný zjeve?"

„Shay, nedělej to," varoval ji Viper, popadl ji kolem pasu a znovu ukryl za svým mohutným tělem.

Co si ta ženská myslí, že dělá? S šéfem klanu nemohla soupeřit, zejména s tímhle ne.

Náhle ucítil, jak mu vsunula do dlaně dýku.

Nu... to bylo něco. Záměrně odvedla Styxovu pozornost, aby mu potajmu předala zbraň. Jednou ji bude muset přestat podceňovat.

Držel dýku podél těla. Styx přistoupil blíž a pozoroval Shay téměř smutným pohledem.

„Duchaplná a krásná," řekl. „Není divu, že tě upoutala, starý brachu."

„Shay pro mě znamená víc než pouhou zábavu," opravil ho Viper. „Kde jsou Havrani?"

Styx se nenechal rozptýlit a zastavil se dost daleko od Vipera, aby na něj nemohl nečekaně zaútočit. Vždycky byl velmi obezřetný.

„Poslal jsem je, aby zablokovali všechny východy."

Viper lehce zvedl obočí. „Přišel sis pro Shay sám? To je od tebe velmi milé."

Bronzové rysy Styxova obličeje maličko změkly, ale stejně vytáhl meč z pochvy. „Nechci s tebou bojovat, Vipere."

„Taky nejsem z našeho souboje nadšený, Styxi, ale nejsem jeden z tvých poslušných Havranů. Nevzdám se lehce."

Manévrujíc doprostřed jeskyně, kde bylo víc prostoru pro práci s mečem, ho Styx pozoroval s nečitelným výrazem na

tváři. „Jak jste našli tuto jeskyni?"

„Podle pachu. Jak jistě víš, Shalott je schopná všechno vyčenichat." S těmi slovy bleskurychle vyrazil s namířenou dýkou proti Styxovu meči. Byl lehce odražen, ale podařil se mu prudký úder pěstí do nepřítelova žaludku.

Styx zamručel, ale zůstal pevně stát a oháněl se mečem nad hlavou tak prudce, že donutil Vipera k ústupu. „Ani já jsem lidský pach nezacítil," řekl.

„Tvrdíš, že jsi o téhle žumpě nevěděl?" zeptal se pochybovačně Viper.

„Nevěděl. Možná jsem měl podezření, to ano. Strach, to ano. Ale nic jsem nevěděl."

Viper učinil další výpad, i když neměl velkou šanci Styxe zranit. Toužil pouze ochránit Shay.

Bude je muset odsud dostat. Nějak.

S neporušenou tělesnou schránkou.

Šance byly mizivé.

„A stále ještě věříš, že Anasso může být vzkříšen do své minulé slávy?" Prudkým pohybem hlavy ukázal na pro pletenec lidských těl na podlaze. „Už ho nelze zachránit. Styxi. I když bude vyléčen, sám před sebou se nespasí. Popíráš to?"

Styx potichu zasyčel. „Ne. To nepopírám."

Viper překvapeně zamrkal. Nebyl si jistý, jestli slyší dobře. „Chceš tím říct, že i pro tebe je Anasso beznadějný případ?"

Tmavé oči pomalu zabloudily k lidským troskám. ,,Přiznávám, že jsem byl oklamán a zmanipulován. Oporou mi vždycky byla víra, ale teď jsem ji ztratil."

„Mluv jasně, Styxi," vyzval ho Viper a pevně svíral dýku.

„Nechci, aby mezi námi došlo k nedorozumění."

Styx vzdychl a sklonil meč. „Nebudu ti stál v cestě jestli vezmeš Shalott a odejdete odsud."

„A co Havrani?" zeptal se Viper.

„Já..." Všichni ztuhli, když vzduch zaplavil odér odporné hniloby. Viper se přikrčil a připravil se na útok. Styxův napjatý výraz mu prozradil, že zřejmě dojde k boji. Zamrazilo ho v zádech.

Nebezpečí však jen cítil, ale neviděl vůbec nic.

Pohlédl na Styxe. „Co je to?"

„Anasso. Ucítil Shalott."

„Sakra. Musíme vypadnout."

Otočil se k Shay, ale uviděl, jak ji halí temnota. Vztáhla k němu ruce. „Vipere," zašeptala, ze rtů jí unikl výkřik a sesula se k zemi jako hadrová panenka.

„Ne!" Poklekl k ní. Měla pravidelný tep, ale ve tváři byla bledá, pokrytá studenými krůpějemi potu. „Shay! Mluv se mnou!"

Po jeho boku stanul Styx. „Je v moci Anassa."

Chlad sevřel Viperovi srdce. Věděl, že starý upír disponuje většími pravomocemi než obyčejní démoni, ale nenapadlo ho, že by na dálku mohl dosáhnout na jiného tvora.

Přitiskl si Shay k hrudi. Její dlouhý cop se mu ovinul kolem paže.

„Jak ji mohu zachránit?"

„Musíme ji vzít k němu," řekl tiše Styx.

Viper zvedl prudce hlavu a nenávistně se na bývalého přítele podíval. „Nikdy."

„Jenom Anasso ji může zprostit své nadvlády."

Viper ustoupil a zuřivě vycenil zuby. „Podvedl jsi mě."

Styx zvedl ruce. Vypadal, jako že se vzdává, ale stále držel llouhý lesklý meč. Ale i beze zbraně by vypadal hrozivě.

„Ne, Vipere, nepodvedl jsem tě," zaprotestoval a v očích měl smutek. „Jen jsem si neuvědomil, že by mohl být Anasso ještě tak silný."

„Jak ho můžu zastavit?"

„Nemůžeš ho zastavit," sklouzl Styx pohledem na bezvládnou Shay ve Viperově náruči. „Musíš ji vzít k němu."

„Řekl jsem ti, že to nepřichází v úvahu," odsekl Viper.

„Nemáš na výběr. Zabije ji."

Viper přimhouřil oči. „Nemůže ji zabít. Potřebuje její krev, jinak by nepřežil."

„On už není... jeho myšlení je nepředvídatelné."

Viper ztuhl strachem. „Začíná šílet?"

Styx neodpověděl hned. Skoro sto let maskoval pozvolný úpadek svého pána. Nikdy mu za to nebylo poděkováno, ale vykonával svou povinnost s nezměrnou oddaností.

Nyní bojoval se svým vnitřním já, má-li si přiznat holou pravdu.

„Ano," řekl nakonec.

Viper zabořil svou tvář do Shayiných voňavých vlasů. Proklel svůj osud.

„Ať si tě vezme samo peklo, Styxi."

Ze stínu tiše vystoupil Damokles. Pozoroval dva upíry, jak nesou Shalott k Anassovi. Maličko se usmál.

„Myslel jsem si, že cítím Shalott, a měl jsem pravdu."

Za ním se ozvalo zachřestění řetězů. Znechuceně se obrátil k zavalitému trolovi, který na něj zíral ze vzdáleného rohu.

„Shay?" zablýskaly Evorovi rudé oči. „Je tady?"

Damokles se posměšně zasmál. „Myslíš si, že přišla zachránit tebe, můj milý Evore? Bojím se, že v současné době je tak trochu v bezvědomí. Nemůže ti věnovat jedinou myšlenku. Ale všechno jde přesně podle mého plánu." Nespokojeně se podíval na své, podle něj velmi obyčejné roucho. „Kéž bych si vzal zlatý plášť. Tato zelená není dost slavnostní."

Evor si olízl rty. Byl dost chytrý na to, aby pochopil, že ať už ho čeká cokoliv, nebude se mu to líbit.

„Co máš v plánu?"

Damokles se široce usmál, jako kdyby si představil kýženou budoucnost. Už brzy uvidí svého nepřítele na dně. A všichni ostatní upíři se budou svíjet v bolestech.

I když maličko pozměnil plány, konec bude stejný.

Anasso zemře a on dosáhne klidu, po kterém toužil už mnoho století.

Zvedl ruku a odemkl řetězy, které visely na zdi. Postrčil nic nechápajícího trola doprostřed místnosti. „Ty, můj milý příteli, teď budeš svědkem mého triumfu, vrcholu brilantního plánu a bezchybné organizace."

Evor zuřivě zacloumal pouty, která držela jeho zápěstí pohromadě, ale nic nesvedl. V obličeji se mu objevila zuřivost, ale zakrátko zbaběle padl na kolena a žebral o milost.

„Můj dobrotivý pane, myslím si, že bude lepší, když zůstanu zde. Skromnost mi nedovoluje účastnit se oslav."

Damokles ho lebce plácl přes ústa. „Ty jsi však nedílnou

součástí mého plánu. Nemůžeš zůstat stranou."

„Opravdu bych raději..."

Jeho slova se proměnila v nářek, když ho Damokles popadl za hrdlo a snadno ho zvedl do vzduchu. S nechutí se díval, jak trolův obličej mění barvu do fialová.

„Nerozčiluj mě, ošklivče, nebo ti vytrhnu jazyk. Chci si vychutnat své vítězství bez tvého kvákání." Zatřásl s ním. „Rozumíš mi?"

Evor ze sebe na několikátý pokus vypravil pokorná slova. „Rozumím ti."

Damokles rozevřel prsty a trol padl na podlahu. „Věděl jsem, že budeš na všechno nazírat mým pohledem. Pojďme se tedy pobavit." A skřítek se znovu usmál.

Viper by si později nevybavil ani jednu z chodeb, kterými se ubírali k příbytku Anassa. Jistě, stěny byly pokryté holandskými tapisériemi a svícny nabízely jasněji osvětlený prostor, ale ve vzduchu se vznášel pach zkázy.

Jeho pozornost však byla upřena k ženě, jejíž tělo svíral v náručí.

Nedovolí, aby zemřela. Ani kdyby musel zabít každého upíra, trola a člověka, který by se mu v jejím oživení snažil zabránit.

Nakonec ho Styx zavedl do obrovské ložnice, ve které žhnul krb a jediným zařízením byla mohutná postel s nebesy. Viper se zděšeně zadíval na křehkou postavu, která ležela na saténových polštářích.

I když byl připraven na velkou změnu, šok, který zažil při pohledu na někdejšího mocného vůdce, byl obrovský. Jak

kdyby pod pokrývkami ležela mrtvola, ne živá bytost.

Anasso byl na pokraji smrti, ale bitva, kterou chtěl svádět, mohla dospět do hořkého konce. Jak je možné, že stále disponuje takovou mocí? Viperovi se to zdálo nepředstavitelné, dokud se nesetkal přímo s jeho pohledem. Jako kdyby mu četl myšlenky, Anasso si dovolil malý úsměv, který zasáhl Vipera v samotném středu srdce.

„Věděl jsem, že nakonec přijdeš, Vipere," zakrákoral.

Svíraje Shay křečovitě na hrudi se na něj Viper neohroženě díval. „Zařídil jsi to tak, abych neměl na výběr."

„Takže jsi rozzlobený." Vychrtlý upír si povzdychl. „Cožpak nemáš ani krapet soucitu se svým pánem? Chybí ti snad oddanost vůdci, který celý svůj život zasvětil boji za mír upírů všech klanů?"

„Vidím pouhý stín kdysi velkého vůdce, jehož zahubila vlastní slabost."

Křehké rysy se napjaly, ale hlas si Anasso udržel měkký a přesvědčivý. Tímto tónem po celá století vábil upíry do bitev za svobodu.

„Máš pravdu. Jsem slabý. A zachoval jsem se pošetile. Jakmile se však uzdravím, slibuji ti, že už neselžu. Znovu se dám dohromady a povedu všechny upíry ke slávě, jak jsem činil dřív."

Viper pomalu potřásl hlavou. Styx a jeho Havrani možná takové přísaze uvěří, pro něj však znamenala jen prázdná slova.

I lidé se takhle nechávali nachytat.

„Už jsem od tebe takové sliby slyšel, pane."

Tentokrát se starý upír nepokoušel zastřít svůj hněv. „Nepokoušej se mě soudit, Vipere. Nevíš, co jsem si musel

prožít." Dokázal i svým hlasem šlehnout tak, že Vipera zabolela kůže.

Zaťal zuby. Sakra, to bolí. A to ho zranil pouhou myšlenkou.

„Všichni víme, co jsi pro nás udělal," procedil skrz sevřené rty.

Znovu ho zasáhla bolest. „Jak bys to mohl vědět? Jak bys mohl rozumět ceně, kterou jsem za to zaplatil?" Namířil na Vipera prst. „Není jediné noci, kdy bych nebyl pronásledován přízraky přátel a blízkých, které jsem nechal zabít, protože nechtěli přijmout změnu. Slyším nářek příbuzných, kteří zemřeli mou vlastní rukou. Chceš mi snad vnutit vinu za to, že se chci zbavit duchů minulosti ?"

Viper musel přiznat, že vůdce používá mistrnou tak tiku. Kombinace hrozby další bolesti se mísila s jemnou manipulací. Nechal by se ohromit, kdyby konec tohoto představení neznamenal také konec pro Shay.

„A co otec Shay?" zeptal se. „Také tě pronásleduje ve snech?"

„Byl pouze nezbytnou obětí."

„Jako bude Shay?"

Žádný náznak výčitek svědomí. „Ano."

Viperovy paže se instinktivně ještě víc sevřely kolem jejího těla. Jeho vlastní síla začala plnit vzduch. Možná není tak mocný jako starý upír, ale dokáže vystrčit růžky.

„A co se stane, až ti krev Shalott dojde?" Hlas zazněl tak hořce. „Kdo ti poslouží potom?"

Kostky byly vrženy a řada byla na Anassovi. Zvedl se z polštářů a hněvivě se na Vipera zahleděl.

„Dost! Pojd ke mně, Vipere."

Viper opatrně položil Shay na zem a přistoupil k lůžku. Neodvažoval se s ní do pánovy blízkosti. Mohl udeřit bez varování.

„Nevzdám se ženy, kterou miluji," zapřísahal se a vytáhl z boty dýku. „Za žádných okolností."

„Odvažuješ se odporovat svému vůdci?"

„Přestal jsi pro mě být vůdcem, když sis místo své rasy vybral jed, který ti proudí do žil. Trestem za takový hřích je pouze smrt."

Anasso na něj chtěl plivnout, ale námaha, kterou musel vynaložit na vymotání z přikrývek, byla příliš velká. „Styxi," zavolal ostře na svého strážce.

Viper se zdržel pohledu na svého bývalého přítele, který se před vůdcem hluboce uklonil. „Pane?"

„Přines mi Shalott."

Styx se pomalu napřímil, na tváři neutrální výraz. „Ta žena je Viperovou družkou. Je proti našim zákonům jí ublížit."

Viper jen šokované přihlížel, jak se situace změnila.

Otřes se zračil i ve tváři Anassa. „Takže zrada ze všech stran," zasyčel a pomalu vylezl z postele. Přidržel se sloupku a zvedl hrozící pěst Viperovým směrem. „Dostanu ji. Přines mi ji ty, Vipere, nebo se dívej, jak umírá na zemi."

Viper se přesunul mezi ležící Shay a svého bývalého vůdce. „Raději by zemřela, než by se od tebe nechala vysát."

Mocný závan vzduchu projel Viperovými vlasy a uhasil všechny svíce.

„Myslíš si, že jsem bezmocný?" přiblížil se k němu Anasso pomalými, ale pevnými kroky. „Doufáš, že mě můžeš porazit?"

Viper se bál.

Ne, o sebe neměl strach.

Rád by položil život za Shay. Ale kdyby zemřel, kdo by ji zachránil?

To by neunesl.

Nadechl se a koncentroval v sobě zbývající sílu. Připravil se na souboj.

„Jsem připraven na střet," procedil mezi zuby.

„I když bude opravdu znamenat tvou smrt?" zeptal se starý upír. Začala je obklopovat temnota.

„Ano."

„Blázne." Pohybem ruky poslal Anasso temný mrak směrem k Viperovi.

Ten zvedl obě ruce, aby zastavil černý příval, ale najednou se před něj vrhl Styx. „Ne, můj pane."

Zasažen temnou silou se zhroutil jako slaměný domek.

Užasli. Žádný z. nich si nedokázal představit, že by se oddaný služebník vrhl do cesty ohni. Ne po staletích loajality.

Anasso vzdychl. Určitě ještě nebyl natolik šílený, aby nezaznamenal oběť svého nejvěrnějšího druha.

Byl však příliš nemocný, aby ji rychle vypudil z hlavy a zaměřil se na Vipera.

Viperovy myšlenky dlely stále u Styxe. Nechtěl zbůhdarma zahodit jeho oběť. Vrhl dýku do Anassovy hrudi a lehce vytáhl Styxův meč.

Anasso překvapeně vydechl. Zavrávoral a podíval se na krev, která mu stékala po plášti. Jakákoliv naděje na obrat v boji byla zmařena, když si nůž z rány vytáhl a odhodil ho stranou. Pohrdavě se na Vipera podíval a znovu přivolal na pomoc své temné síly.

„Budeš skučet a prosit o smrt, než s tebou skončím," zvolal a zvedl ruku, aby na Vipera poslal smrtící záblesk.

Viper opravdu zaskučel.

Nic na světě ho nemohlo připravit na tak neskutečnou bolest. Svírala mu útroby a donutila ho padnout na kolena, aniž by si toho všiml.

Šermoval mečem, aby si udržel temnotu od těla.

Cítil, že se Anasso blíží.

Kéž by měl alespoň jednu kulku, která by ho zabila.

KAPITOLA 25

Shay málem zařvala ÚLEVoo, když se zbavila ochromující bolesti.

Sakra. Přece nebyla žádným nováčkem. Bili ji, pálili, přivazovali za vlasy a zkoušeli na ní nižné čáry. Nic ji však nedostalo do takové agónie, jako kdyby byla opékána na pekelném rožni nebo jí bylo srdce svíráno železnými obručemi.

Nevěděla, jak mohla takové utrpení přežít. Raději by byla mrtvá.

Podařilo se jí pootevřít oči a zjistila, že neleží na tvrdé zemi ve vlhkém tunelu. Měkký perský koberec, na kterém spočívala, perfektně ladil se zbytkem zařízení v místnosti.

Ocitla se v pohádce z tisíce a jedné noci.

Druhá věc, které si povšimla, byl Viper, klečící zhroucený vedle ní, viditelně otřesený strašlivým útokem. Dech se jí zúžil. Začala bojovat s vlastním tělem, aby jí dovolilo pohnout se. Nevěděla, jak Viperovi pomůže, ale strašlivě toužila se ho alespoň dotknout.

Po velké námaze zvedla ruku z podlahy, ale než mohla

Vipera pohladit, padl na ni hrozivý stín.

Temné zlo, které se chvělo ve vzduchu, se přiblížilo na dosah. Ucítila stejného ďábla, jehož přítomnost zaznamenala už v aukční síni při dražbě, a později, když je Styx a Havrani pronásledovali ulicemi Chicaga.

Anasso.

Nemohl to být nikdo jiný.

Pomalu otočila hlavu a neubránila se děsu při pohledu na vyhublý, zpustošený obličej, který se nad ní skláněl. Vypadal jako příšera z nejstrašidelnějšího hororového filmu, ne jako nejmocnější upír na světě.

Shay však nedala na první pohled. Nebyla tak hloupá, aby podcenila protivníka, který jí způsobil tak pronikavou bolest pouhou myšlenkou.

Stáhla se a připravila na nevyhnutelný útok, ale on vedle ní poklekl a jemně se dotkl její tváře.

„Moje Shalott," zašeptal. Hlas se mu třásl, přesto byl plný síly, která děsila všechny kolem. „Věděl jsem, že za mnou přijdeš."

Shay se zhluboka nadechla. „Pověz, co jsi udělal Viperovi?"

V kostnatém obličeji se objevil stín žalu, ale oči zůstaly studené jako led.

„Neměl jsem na výběr. Odmítl mě pochopit."

„Pochopit co?"

„Že musím přežít. Že beze mne se upíři vrátí o tisíce let zpátky." Tesáky se mu zaleskly v záři ohně. „Jsem Anasso. Musím být nesmrtelný."

„Bez ohledu na to, kolik jiných zemře?"

Jeho prsty ji štíply do tváře, až zasténala bolestí. „Stojím

vysoko nade všemi."

Shay zachvátila zuřivost. Tento upír už připravil o život jejího otce a nyní vyhrožuje muži, kterého miluje. Všechno proto, aby ostatní nepřestali věřit legendě, kterou si o sobě stvořil.

„Jsi jen šílenec, nic víc," zasyčela mu do tváře.

Prudce jí přitáhl hlavu k sobě. Jeho obličej byl tak blízko, že cítila zkažený dech z jeho úst.

„Paličatá jako otec, co?"

„Ty bastarde!" I když věděla, že její boj je marný, pokusila se vykroutit. „Zavraždil jsi mého otce."

„Jen naplnil smysl svého života, drahé dítě. Jeho krev byla míněna jako dar. Dar, který mě uzdravil. Teď jsi na řadě ty, abys dovršila svůj osud."

Popadla ho za tenká zápěstí a celou silou je zmáčkla.

„Mým osudem bude sledovat, jak umíráš."

Hrozivě se zasmál. „Toho se nebojím."

„Ta mladá dáma má ve skutečnosti pravdu," ozval se mladý hlas. „Zemřeš, starý upíre, a ona bude při tom. Bohužel nevím, jak dlouho se bude moci z tvé smrti radovat."

Shay byla náhle volná. Objala se rukama kolem pasu a pozorovala Anassa, jak se namáhavě zvedá. Jak moc se jí chtělo plakat, ale to by nemělo smysl. Raději se zaměřila na nového nepřítele.

Byl to zlatovlasý démon. Skřítek? Tady?

Co proboha dělá skřítek v jeskyních upírů ? Co to táhne za sebou na řetěze?

Anasso byl rozezlen na nejvyšší míru. Místo přivítání jen zasyčel.

„Damokle. Nevolal jsem tě."

„Ano, já vím, a musím říct, že jsem zhrzený." Pohodil zlatými kadeřemi. „Pořádáš večírek a svého nejoblíbenějšího služebníka nepozveš?"

„Nejoblíbenějšího?" zasyčel Anasso znovu. „To sotva."

Damokles se usmál a Shay se instinktivně přitiskla k Viperovi. Na tom úsměvu nebylo nic příjemného.

„No, no. Potom, co všechno jsem pro tebe udělal, pane ?"

Upír na chvíli zapomněl na ženu, ležící na koberci. Znehybněl hněvem, což se Shay docela hodilo. Nevšiml si totiž, že Viper se trochu probral a ovinul jí paži kolem pasu.

S úlevou se na něj zahleděla, ale strnulým výrazem ji varoval, aby k nim nepoutala pozornost.

Znovu tvořili pár.

„A co jsi pro mě udělal, Damokle? Díky tobě jsem zeslábl. Zpočátku jsem neprohlédl tvé lži, ale teď je to jinak. S tvým příchodem se objevila zrada a nenávist."

Skřítek se spokojeně zachechtal. „Ano, to jsem zvládl velmi dobře."

Anasso se na něj nevěřícně podíval. „Přiznáváš se ke svým skutkům?"

„Samozřejmě. Chci, abys věděl, jak snadné bylo dostat tě na kolena." Jeho falešný úsměv se vytratil a na tváři se objevila nenávist. „Klidně si říkej Anasso. Byl jsi pro upíry někdo jako bůh. Teď už jsi jen žalostná, zbabělá troska, která by klidně zavrhla celou svou rasu, jen aby zachránila svoji tělesnou schránku."

Anasso bojovně postoupil kupředu. „Přišel jsi mě snad zničit?"

„Ano."

„Proč?"

Skřítek se dotkl malého medailonku, který mu visel na krku. „Říkal jsem ti, že nejsi první démon, kterému jsem sloužil. Kdysi jsem měl tu čest pracovat pro opravdovou osobnost."

„Kdo to byl?"

„Jeho jméno se nesmí vyslovit. Lhal jsi mu a podváděl ho, až jsi ho nakonec zahnal do pasti, ze které nebylo úniku."

Oba dva se mlčenlivě poměřovali. Shay ucítila, že ji k sobě Viper přitáhl, jak vzduch zhoustl napětím. Byl plný násilí, záleželo pouze na tom, kdy vypukne.

Anasso se napřímil do arogantní pózy. „Já jsem sjednotil klany. Já jsem ukončil krveprolití. Já jsem přinesl mír těm, kteří znali jen válku. Já jsem dosáhl toho, co jiní nedokázali."

Damokles si jen odfrkl. „Ne, jen jsi vymyslel způsob, jak shromáždit upíry, aby ti posloužili. Potom jsi mohl bez obav zabít starší a slovutnější a převzít jejich moc. Chytrý plán, to musím přiznat. Přede mnou však nepředstírej, že to mělo jiný význam než mocenský. Jsi nenasytný. Lačníš po moci."

Viper při takovém obvinění svého pána ostře zasykl, ale Shay se neodvážila na něj pohlédnout. Očima visela na zuboženém upírovi.

Zdál se z hloubi duše uražen.

Dost uražen na to, aby je všechny zabil.

„Nemáš žádné právo mě soudit, skřítku," osočil Damokla.

„Přece nejsem jediný, nebo snad ano?" ukázal Damokles dramaticky na ležícího Styxe. „Tvůj oddaný služebník, který pouze ucítil náznak nekalého jednání. Uviděl kreaturu, jaká se v tobě skrývá. Tvé pravé já."

Se zuřivým výkřikem zvedl Anasso své pařáty a namířil je

na skřítka. Viper zaklel a odstrčil Shay. Napětí hrozilo výbuchem.

„Příliš odvážná slova na tak podřadného démona. Naučím tě, jak se máš chovat, jsi-li v podřízeném postavení!" pohrozil Anasso.

K překvapení všech se Damokles jen zasmál. „Nejsem tvůj podřízený. Zařídil jsem tvůj pád."

„Lži a pomluvy," odsekl starý upír. „Chceš se mi snad postavit?"

„Ach, to nebude nutné. Mám jiné prostředky, jak tě zabít."

Zelené oči se mu zablýskaly škodolibou radostí, když zatáhl za řetěz. Shay, ukrývající se za Viperovými zády, vykoukla ven. Ucítila známý nepříjemný pach.

Znala ho až příliš dobře.

„Evor," zalapala po dechu, když do místnosti dovrá-voral trol a padl na kolena. Viper ztuhl. „Zatraceně."

O Shay se pokoušely mrákoty. I když pach ucítila už dřív, vidět Evora na vlastní oči znamenalo horší zážitek. Vypadal příšerně.

Mastné vlasy se mu lepily na lebku. V obličeji byl bledý a špinavý bůh jen ví od čeho. Tisícidolarový oblek vypadal jako vytažený z popelnice. Nezbylo z něj nic, co dřív tak nenáviděla na elegantním a vyšňořeném trolovi.

„Jak by mně mohla tato žalostně vyhlížející kreatura ublížit?" zasmál se nevěřícně Anasso.

Damokles si Evora přitáhl jako psa na vodítku a ma-jetnicky mu položil ruku na hlavu.

„Tohle je velmi specifický trol. Víš, je majitelem kletby. Kletby, která může zabít tvou Shalott."

Konečně si Anasso uvědomil, o jaké nebezpečí se jedná.

Potřeboval krev živé Shalott, žádný upír nemohl pít krev zemřelých. Shay musela žít, aby ho mohla spasit.

Kdo by čekal, že se Anasso vrhne na Damokla, mýlil by se. Rychle přiskočil k Shay, snad aby se z ní co nejrychleji napil. Než bude pozdě. Shay vykřikla.

Nebyl to zase tak špatný nápad, ale Anasso podcenil upíra, který spočíval vedle ní.

Hned se vyhoupl na nohy a hbitě vytasil meč, aby zahnal starého upíra zpátky.

„Shay... vezmi si na starost toho trola," nařídil jí a vyrazil vpřed, aby využil výhody náhlého překvapení.

Zaváhala, když Anasso zvedl ruce a soustředil svou sílu na Vipera. Věděla, že s takovou bolestí se dá těžko vést rovnocenný boj. Její Viper bude zcela v moci svého pána.

Jako kdyby vycítil její zakolísání, Viper mávl mečem, aby znovu Anassa odradil. „Shay, pohni se, nebo oba dva zemřeme," křikl na ni, ale oči měl stále upřené na postavu před sebou.

Vyjádřil se velmi neomaleně.

A pravděpodobně správně.

Její přítomnost ho víc rozptylovala, než aby mu pomáhala.

Odvrátila se od něj, aby pomohla Evorovi, ale na místě se zarazila.

Ani Damokles neztrácel čas. Držel Evora pod krkem a mířil mu nožem na srdce. Sakra.

Vrhla se vpřed, ale mozek ji varoval, že to nestihne.

Evor zemře.

A ona zemře s ním.

Viper ucítil okamžik, kdy se od něj Shay odpoutala, ale nemohl ji zkontrolovat pohledem. Neodvážil se.

Anasso mohl být oslaben, ale jeho síla byla stále větší než Viperova. Jediná naděje na vítězství spočívala v udolání starého mistra. Nebyl to nejlepší plán, ale v tom okamžiku ho nic lepšího nenapadlo.

Držel meč ve stále stejné poloze a pomaličku dorážel. Anasso na něj znechuceně syčel a pokoušel se proklouznout kolem něj. Ještě jednou se pokusil napřáhnout své paže na Vipera, ale ten hned zaútočil a roztál útlé zápěstí Anassovy ruky vedví.

Upír bolestivě zaúpěl, když mu ruka upadla na zem, a přitiskl si krvácející pahýl na hrud.

„Jsem tvůj pán," sípal. „Nemůžeš mne nechat zemřít."

Viper ho ignoroval. Nemohl polevit ve svém soustředění.

Jak se později ukázalo, bylo to správné rozhodnutí.

Anasso zvedl zrak a přivolal všechny zlé mocnosti světa, aby mu přišly na pomoc. Kolem jeho těla se začal formovat tmavý oblak.

Viper opět nezaváhal. S válečnickým pokřikem vyrazil vpřed, i když věděl, že v temnotě nemůže přežít. Jeho cílem bylo zabít Anassa.

Teď.

Uskočil stranou a předstíral výpad na Anassovo srdce. Starý upír ho snadno odrazil, dokonce i další útok, který Viper směřoval na poraněnou paži. Tma zhoustla a Viper pocítil první bolestivé šlehy.

Prorazil temný oblak mečem a šermoval podle pravidel, která se upíři učili po staletí. Jak předpokládal, Anasso se

instinktivně prohnul vzad, aby uhnul před zbraní. V tom okamžiku Viper obrátil meč a zamířil na nepřítelovy nechráněné nohy. Výpad nebyl smrtelný, ale přinutil Anassa zakolísat. Vyjekl, když mu začal stříkat krev z pravého stehna.

Temnota se na malý okamžik rozplynula a Viper toho okamžiku využil k přímému výpadu. Otočil svůj meč a bez váhání ho vrazil do Anassových zad.

Tentokrát upír padl na kolena.

Viper vyrazil, aby ho zabil.

S pocitem blízkého konce k němu Anasso obrátil hlavu a zoufale se na něj podíval.

„Jsem Anasso. Upíři beze mne nepřežijí," zaprosil. „Všechny je odsoudíš k zániku."

Viper se s mečem připraveným k poslední ráně zarazil. Překvapivě nic necítil. Nic. Žádná lítost nad nadcházejícím koncem života pro něj kdysi milovaného vůdce. Ať už byl čímkoliv, dnes byl Anasso jen vzteklinou nemocným zvířetem.

„K zániku odsuzuji jen tebe."

Meč se zábleskem na ostří dopadl. Anasso zvedl zbývající ruku, jako kdyby chtěl ještě přivolat svou moc, ale už bylo pozdě.

Léta nemoci mu způsobila zranitelnost a smrtelnost.

Ocel mu projela krkem a starověký vůdce byl mrtev.

Levet měl nervy napjaté k prasknutí.

Žádné překvapení.

Cožpak by malý, sotva tři stopy měřící Chrlic, plazící se podzemními tunely vstříc bandě hladových upírů, nemohl mít nárok na trochu rozladěnosti?

Poprvé ve svém předlouhém životě však nedovolil zbabělému srdci, aby poroučelo křehce odvážné mysli.

S každým krůčkem se přibližoval k Shay, a proto nezakolísal. Ať si na něj číhá běsnících upírů kolik chce. Jejich pach ho sice vždycky vystrašil, ale při svém postupu zatím nenarazil ani na jednoho.

Nově nabytou odvahu může otestovat až později.

Pátravě se zahleděl do nového tunelu, bohatě vystlaného koberci. Cítil, že se blíží do doupěte královského majestátu. Všechny buňky těla ho varovaly, že by se mu měl vyhnout, ale zachytil vůni Shay, tudíž nebylo pochyb, že tudy prošla. A to zcela nedávno.

Vplížil se až k samotnému otvoru do jeskyně. Tam se zastavil a zhluboka se nadechl.

Ta ženská za jeho zády z nepochopitelných důvodů narazila na jeho složená křídla a dupla mu na ocas, než zjistila, že už nepostupuje kupředu.

S tichým varovným zasyčením se k ní obrátil.

„Moje křídla nejsou žádné provizorní airbagy," procedil mezi zuby. „Mohla by sis to laskavě zapamatovat?"

Jen se ušklíbla, zcela netečná k jeho urážce. „Proč ses zastavil?"

„Protože je tady Shay."

„Co pořád máš s tou Shay? Je snad tvoje milenka?"

„Říkal jsem ti, že je moje přítelkyně."

„Pchá." Bella si sugestivně přejela rukama po zaoblených křivkách. „Mohla bych ti být lepší přítelkyní, kdybys zatoužil

mít mě navždy po svém boku."

Navždy? *Mon dieu!* Při takovém pomyšlení se Levet otřásl. Jako muž dokázal ocenit krásnou ženu, ale nebude strkat hlavu do oprátky na celou věčnost. Natož s vodní žínkou.

„Co ty víš o přátelství?" zeptal se a odvrátil se od ní, aby prozkoumal vstup do jeskyně.

Ucítil, jak se mu prsty dotkla křídel. „Udělám, co budeš chtít. Splním ti i nejtajnější přání."

Levet zatřepal křídly, aby se zbavil jejího dotyku. „Na to nepotřebuji přítelkyni. Stačí mi dost peněz a místní bordel."

„Udělám cokoliv. Ať je to jakkoliv obtížné. Cokoliv."

„To není přesně to, co se očekává od přítele."

„A kdo je tedy přítel?"

Netrpělivě se na ni podíval. „Někdo, kdo má o tebe starost, i když si nezasloužíš, aby se o tebe někdo zajímal."

„To nedává žádný smysl," zaprotestovala Bella.

Leveta zaplavily vzpomínky na Shay. Jak zabránila trolům, aby ho mučili. Jak pohrozila Evorovi kastrací. Jak se vrátila do aukční síně, aby ho zachránila.

„Nedává," přiznal tiše. „A v tom je právě kouzlo přátelství."

Otevřela ústa k odpovědi, ale prudkým pohybem ruky ji zastavil a obrátil svou pozornost zpět k jeskyni.

Určitě tam byla Shay. Ale ucítil ještě tři upíry, skřítka, před kterým ho Bella varovala, a... Evora.

„Sakra." To bylo zlé. Prekérní situace. Přitáhl si Bellu k sobě. „Za jak dlouho se mi splní přání?" zeptal se.

„Přej si něco a vyplní se to hned."

„Dobře."

Levet zadržel dech, když mu Bella přitiskla prst na ústa. „Nedělej to. Přej si, abych zůstala s tebou. Zachráním tvou hloupou přítelkyni..."

„Přeji si, abych byl velký jako král skřetů," zahlaholil a nebyl si jistý, co má očekávat. Snad nějaké štípání a brnění. Záblesk, kouř.

Ohňostroj a dechový orchestr.

Místo toho dostal prudkou ránu do hlavy, jak byl náhle vyšší než strop tunelu.

„Au!" Zatlačil si bouli na hlavě a prohlédl si tělo, třikrát větší než předtím.

Přání zafungovalo. Teď byl dost velký, aby mohl zachránit Shay přede všemi, kteří by mu stáli v cestě.

V poslední chvíli. Skrz úzkou štěrbinu uslyšel kvílivý výkřik, který se odrážel od nízkého stropu.

„*Sacrebleu*, Shay, už jdu."

KAPITOLA 26

Bylo to jako jedna z nočních můr, která jí nedávala spát. Pokoušela se utéci od čarodějnic, ale nohy jí uvízly ve vysoké vrstvě bláta. Ať se pokoušela jakkoliv, pohybovala se pomaleji a pomaleji.

I teď viděla, jak se Damoklova dýka zaleskla ve světle svíček. Viděla, jak se Evor přikrčil. Viděla krátkou vzdálenost, kterou dýka potřebovala urazit, aby zasáhla svůj cíl.

I když se snažila sebevíc, nemohla skřítka zadržet. Nestihne to dřív, než se studený kov ponoří do trolova hrdla.

A potom zemře.

Z hrdla jí vyšel neartikulovaný výkřik.

Zemřou oba.

Po mnoho let brala svůj život jako samozřejmost, se kterou se může snadno rozloučit. Proklínala kruté podmínky, které jí připravil. Nikdy se neprobudila s pocitem, že musí vyskočit z postele, aby nepromeškala jediný okamžik drahocenného dne.

Ztratila lhostejnost ke svému osudu. Byl tu Viper. Nechtělo se jí umírat, teď ne. Zachvátilo ji nesnesitelné zoufalství.

Najednou ucítila, že se jí poct nohama zachvěla zem. Padla na kolena a přikryla si hlavu pažemi, když ze stropu

začaly padat dost velké kusy skály. Neměla ponětí, co se stalo, ale rychle si protřela oči a snažila se proniknout oblakem prachu.

Uviděla obrovského, hrozivě vyhlížejícího skřeta. Skřeta, který natáhl mohutnou paži, uchopil Damokla pod krkem a mrštil s ním o zeď.

Skřítkovo tělo s tupým buchnutím dopadlo na stěnu a zhroutilo se na zem. 1 na velkou vzdálenost bylo z nepřirozeného úhlu krku a široce rozevřených očí zřejmé, že je na místě mrtvý.

Co se to děje?

Shay byla tak otřesená, že nedokázala domyslet důsledky Damoklovy smrti. Uskočila vzad, když se skřet sklonil a vzal do náruče vřeštícího Evora.

Zatím přežila, ale skřet, který měl tedv moci její kletbu, nevypadal, že by vyslyšel její prosby. Byl objemný, divoký a připravený je všechny spolknout zaživa.

Postoupil o krok vpřed a vypískl, jeho hlas nebyl děsivý, ale postava ano. Kupodivu se zastavil a natáhl volnou dlaň na důkaz přátelství.

„Shay, to jsem já," řekl. Když se na něj nepřestala dívat s děsem v očích, nespokojeně zamlaskal. „Já, Levet."

„Levet?" Shay se pomalu zvedla a prohlížela si hebká' křídla, nyní velká jako osobní auto, podle kterých ho poznala. „Co jsi to se sebou provedl?"

Jeho úsměv odhalil zuby, které by ji mohly snadno překousnout. „Zdá se, že jsem tě znovu zachránil."

Zachránil, díky bohu. Úleva jí zaplavila tělo, ale najednou ji píchlo u srdce. Viper.

Obrátila se k němu právě včas, aby byla svědkem, jak utíná hlavu Anassovi.

Nebezpečí bylo zažehnáno. Je po všem, úplně po všem.

Přiskočila k Viperovu boku. Nejraději by se mu schoulila do náruče a předla radostí. Chtěla ho líbat a čechrat mu vlasy, aby oba zapomněli na hrůzu předešlých hodin.

On však jen smutně klesl na kolena a v očích měl nevýslovný smutek. Právě byl donucen zabít vůdce všech upírů, kterého nepochybně celá století respektoval. Zasloužil si chvíli rozjímání, aby se vzpamatoval z bolestné ztráty.

Shay se s vypětím všech sil obrátila zpátky k Levetovi. Vůbec nevypadal jako její milovaný skřet. Snad kromě očí. Studánky do duše se nikdy nemění.

Maličko se usmála. „Netušila jsem, že můžeš měnit svou velikost."

Levet ledabyle pokrčil rameny. „Všichni máme svá malá tajemství."

„On to neudělal. To já," ozval se jasný ženský hlas. Za obrovitou postavou Leveta se objevila vnadná kráska, oblečená do průhledného nic.

„Vodní víla?" zvedla Shay obočí. „Levete, chlapče, zdá se, že jsi byl dost zaneprázdněn."

„Ani vy jste neměli času nazbyt. Co tenhle, ještě žije?" ukázal na podlahu, kde se maličko pohnul Styx. „Mám ho rozdrtit?"

Než mohla Shay odpovědět, ocitla se v objetí známých paží. Srdce jí radostně poskočilo, když se zahleděla do bledého obličeje milovaného upíra.

„Vipere?" zachvěl se jí hlas. Právě ztratil vůdce, určitě se nebude chtít rozloučit s bývalým přítelem.

„Ne," řekl pevně Viper. „Pouze dělal práci, o které si myslel, že je správná. Riskoval život, aby nás zachránil."

„To ano," souhlasila s ním Shay a upřela zrak na Leveta. „Nikdo se drtit nebude.'"

„A co tohle zvíře?" zatřásl Levet Evorem ve svých pařátech. „Toho můžu zabít?"

Shay zvedla ruku. „Ještě ne. Ještě stále vlastní mé prokletí."

Skřet zhluboka vzdychl. „Sakra. Upíra zabít nesmím. Trola zabít nesmím. Nechce se mi promarnit tak dobré přání. Možná bych měl vydrancovat nejbližší vesnici. Místní děvy rozhodně ocení můj nový mužný vzhled."

Viper se přidušeně zasmál. Pro Shay to byl jeden z nejradostnějších zvuků, které v poslední době slyšela.

„Přece jsi už dost starý na to, abys věděl, že ženě na velikosti nezáleží," řekl.

„Chacha. To se snadno říká někomu, kdo měří přes šest stop," odsekl Levet.

Shay se odpoutala od Vipera a přistoupila ke skřetovi, aby si mohla položit jeho mohutnou dlaň na tvář. Pochopila, jak obtížné pro něj muselo být bojovat o záchranu jejího života.

„Levete, opravdu nezáleží na velikosti těla, ale na velikosti srdce. Na světě není Chrlic, který by měl tak velké srdce jako ty." Políbila mu hrubou kůži. „Zachránil jsi mi život."

„*Oui, oui*. Není důvod k slzám." Pronesl to spíš k sobě, protože mu na šedých tvářích vyrazil plachý ruměnec. Aby zakryl své rozpaky, znovu zatřásl trolem. „A co mám udělat s touhle kreaturou?"

„Postav ho sem," ukázal Viper na podlahu před sebou.

Levet ho raději pustil, takže se Evor rozplácl na zemi a

čekal, dokud ho Viper nepopadne za krk a znovu nepostaví na nohy. Obličej mu zrudl a oči mu vyběhly z důlků, když mu upír pořádně zmáčkl krkavici.

„Nemůžeš mě zabít," zasípěl posměšně. „Se mnou zemře i Shalott."

Viper ho volnou ruku udeřil, až mu odlétla hlava na stranu.

„Ta Shalott má své jméno."

„Shay," zaskřehotal Evor. „Lady Shay."

Viper ho pozoroval jako odporné zvíře, které se dostalo do jeho boty. „Co s ním mám udělat, zlato? Můžeme ho vzít domů a přibít ho na zeď jako trofej."

Shay se otřásla. „A dívat se na jeho odporný obličej každý den?"

„Máš pravdu, to ne. V tom případě ho umístíme do některé z kobek pod mým domem. Jsou tématicky zaměřené. Tam by se mu mohlo líbit."

„Tématicky zaměřené?"

Viper lehce pokrčil rameny. „Tradiční mučidla, starověká mučidla, high-tech mučidla..."

„Ne! Prosím ne!" Evor se prosebně zadíval na Shay, v očích zoufalství. Takový výraz se jí líbil. „Udělám, co budete chtít."

Shay k němu přistoupila. „Chci odpovědi."

„Jistě." Nervózně si olízl rty. „Jaké jsou otázky?"

„Jak ses dostal k mé kletbě?"

„Já..."

Viperův stisk zmohutněl. „Ať tě ani nenapadne této mladé dámě lhát. To by znamenalo lístek na onen svět."

„Šel jsem za Morganou pro lektvar," vydechl Evor.

„Kdo je Morgana?" zeptala se Shay.

„Čarodějnice."

„Ach." Shay se zamračila. Nevěděla, že trolové používají kouzelné elixíry. „O jaký druh lektvaru šlo?"

„To je osobní." „Co to znamená?"

„Zlato, věř mi, tyto detaily ti k ničemu nebudou," přerušil ji Viper.

Ušklíbla se. Měl nepochybně pravdu. Nechtěla, aby ji privátní záležitosti tohoto ohavného trola strašily ve snech.

„Fajn. Šel jsi k čarodějnici pro lektvar. Jak ses dostal k mé kletbě?"

„Když jsem se tam dostal, obchod byl zavřený. Já... vnikl jsem do něj."

„Vloupal se," opravila ho Shay.

„Chtěl jsem elixír," řekl plačtivě Evor. Jeho morální kodex nebyl moc přísný. „Myslel jsem, že tam nikdo není, ale tajné dveře byly otevřené a vycházely z nich hlasy. Byla to Morgana, která promlouvala k mladší čarodějnici. Své chráněnce, předpokládám."

Shay se zamračila, když si v paměti vyvolala dveře, vedoucí do sklepa. „Jak to souvisí s mou kletbou?"

„Morgana dávala mladé čarodějnici instrukce, jak chránit Shalott v nebezpečí."

„Chystala se předat kletbu jiné čarodějnici?"

„Ano. Byla si zřejmě vědoma svého věku. Nemohla le už spolehlivě chránit."

„Ach." Shay do sebe pomalu vstřebávala význam jeho slov. Zahřála ji u srdce. Její otec jí zřejmě vybíral ochráiu c pečlivě. Musel ji velmi milovat. „Ona mě chtěla chránil ?"

Evor pokrčil rameny. „Předpokládám, že ano."

Viper mu trochu víc stiskl hrdlo. Viděl, že Shay je dojatá. Tolik jí záleželo na vědomí, že ji její nejbližší neopustili.

„A slyšel jsi slovo Shalott a hned jsi začal spekulovat, kolik by ti to vyneslo," obvinil Evora.

Evor vyjekl. „Jsem obchodník. Řídím se zákony trhu."

„Jsi jen ubohý plaz," opravila ho Shay. „Jak ses dostal k mé kletbě, ale rychle."

„Já... sešel jsem potichu po schodech a čekal na správnou chvíli. Při předání kletby jsem přiskočil a zabil mladou čarodějnici, aby vlastnictví kletby přešlo na mě."

„A potom jsi zabil Morganu?"

„Ano." Přes obličej mu přeběhlo zaváhání. „Chtěl jsem její tělo spálit, ale ona si jen tak zmizela."

Shay si vzpomněla na kostru a malou krabičku, ukrytou v kouzelném kruhu. Morgana musela s posledním dechem ještě zanechat vzkaz.

„Ty odporný, všivý bastarde," plivla mu do tváře, ale ruce držela zaťaté podél těla, aby ho na místě nezaškrtila. Co všechno musela kvůli němu vytrpět!

Udělal jí z života peklo. Připoutal ji k sobě, zneužil ji a prodal jako nějaké zvíře.

Kdyby ho nebylo...

Kdyby ho nebylo, nikdy by nepotkala Vipera, zašeptal jí v koutku srdce neznámý hlas.

Ochromující zuřivost pomalu vyšuměla. Shay klesla na kolena a zcela nepředvídatelně začala plakat. Nevěděla, proč vzlyká. Snad nad ztrátou otce. Bylo jí líto ztraceného dětství. Roků v otroctví.

Snad to byla úleva nad šťastným osudem, že se nikdy

neocitla v úplné moci Evora. Nebo jen prolévala slzy hořkosti nad minulostí, kterou dnes může uzavřít.

Ať už její zármutek způsobilo cokoliv, netrval dlouho. S Viperem po boku to ani nebylo možné. Stíral jí slzy.

„Shay, lásko moje, neplač," šeptal jí do ucha. „Zlomíš mi srdce."

Lehce potáhla nosem a pokusila se o vyrovnaný tón. „Už je to za námi?"

Otřel se ústy o její tvář. „Ano. Opravdu už je všechno za námi. Můžeme jít domů."

„A co Evor?"

„Vezmeme ho s sebou. Mám dost styků na to, abychom našli čarodějnici, která zruší tvoji kletbu. Potom už bude všechno jen na tobě, zlato."

Zvedla k němu unavené oči. „Potom už nebudu tvoje otrokyně."

Zavlnily se mu rty. „Moje otrokyně ne, ale moje milovaná družka ano. Což znamená, že jsi ke mně připoutaná navěky."

„Ještě jsem neřekla ano," připomněla mu tiše.

„Dobrá." Políbil ji. „Čeká mě tedy potěšení z přesvědčování."

Zachvěla se. Určitě to bude znamenat velkou rozkoš. Pro oba.

Levet si diskrétně odkašlal a Shay vzhlédla. Zjistila, že se na dívá s jistou dávkou netrpělivosti.

„Ne že bych chtěl kazit zábavu, ale pokud se nedostaneme včas ven, přivede sem Dante bandu nažhavených upírů se zbraněmi v rukách," připomněl jim. „Čas běží."

Viper pomalu přikývl. „I když nerad, musím s tím skřetem souhlasit. Dante je na cestě. Je potřeba ho zastavit a zabránit

dalšímu násilí." Otočil hlavu a sledoval Styxe, který tiše ukládal popel, co zbyl z jeho pána. „Krveprolití už bylo dost."

Shay se soucitně dotkla jeho tváře a znovu se zadívala na obrovského skřeta. Jeho svaly byly působivé, rysy v obličeji hrozivé. Chyběl jí maličký Levet.

„Nechci znevažovat tvoji novou image, Levete, ale už jsi pomyslel na to, jak se dostaneš odsud?" zeptala se.

Levet překvapeně zvedl obočí a prohlédl si své zvětšené tělo. „Cožpak nemohu jen tak... porazit si cestu?"

Viper se zvedl a přitáhl si Shay k boku. „Ne, aniž bys nás chtěl zasypat zaživa. Tvoje pomoc nás zachránila, příteli, ale ven půjdeme nejdřív my a ty až nakonec."

Levet na zkoušku dupl, aby viděl, jakou silou disponuje. Strop se otřásl a začaly z něj padat kameny. „Tyhle čáry," postěžoval si. „Konečně jsem dosáhl přiměřené velikosti a teď ji mám zase ztratit dřív, než si ji pořádně užiju."

„Ne!" Vodní žínka popadla Leveta za paži a žadonivě se na něj podívala. „Neposlouchej je. Chtějí tě podvést a vymámit z tebe třetí přání. Utečme odsud. Znám způsob, jak..."

„Proboha, sklapni už," osopil se na ni Levet. „Poslední přání mi stojí za to, abych se tě zbavil." Zhluboka se nadechl. „Přeji si, abych měl opět svou normální velikost."

Mžikem se Levet opět scvrkl na Chrlice vysokého pouhé i ii stopy a vůbec nejlepší bylo, že Bella navždy zmizela.

Shay svého drahého přítele uchopila do náručí. „Mám tě ráda, Levete," zašeptala mu.

Zachroptěl blahem. Znovu malou rukou ji poplácal po zádech.

„*Oui, oui*. A teď už můžeme jít domů?"

Domů. Ano, šla domů. Se svou rodinou po boku.

Nikdo by si nemohl přát víc.

Viper splnil slib.

Našel čarodějnici, která byla ochotná zlomit kletbu, visící nad Shay.

Neměl velkou radost, když ho Shay požádala, aby ušetřil Evora a nechal ho zalézt mezi skaliska, kam od nepaměti patřil. Měl velmi přesný plán, jak s ním naložit. Pěkně dlouhé, pomalé mučení, zakončené několikahodinovým ukrajováním jednotlivých částí těla.

Shay však byla jiného názoru. Její touha po odplatě se vytratila. Její život získal nové priority — partnerství s upírem, kterého bude milovat celou věčnost.

Byla volná, a dokud bude Evor sledován upíry, aby neudělal nic nepřístojného, bude spokojená.

Pohádali se kvůli tomu, samozřejmě, ale nakonec Viper ustoupil. Smiřování bylo sladké a končilo dlouhými polibky a milováním.

Kletba byla zlomena a Shay si poprvé po dlouhých stoletích mohla plánovat, jak naloží se svým časem.

Nejprve ji čekal obřad spojení s milovaným upírem. Slavnost se odehrála na Viperově panství mezi tisící svícemi a růžemi, které svou vůní soupeřily s čerstvě upečeným jablečným koláčem.

Když se jí Viperovy tesáky zahryzly do masa a starobylé mocnosti zpečetily jejich svazek, Shay si pomyslela, že to byl

nejkrásnější okamžik jejího života.

Mýlila se.

Další dny jí připravily ještě mnoho takových perfektních okamžiků.

Nakupování a společné obědy s Abby. Sledování Vipera, jak se snaží naučit Leveta šermovat. Pozdně noční večeře, při kterých si ji Viper dobíral, jak vždycky vyjí do posledního drobečku vše, co hospodyně připravila.

Slavnostní setkání celého klanu, kdy cítila, že je její druh vážen a respektován.

Takové chvíle by mnozí považovali za samozřejmost.

Ona ne. Nikdy.

Po návratu z nákupního dne, který strávila s Abby, tiše vklouzla do ložnice, kterou sdílela s Viperem, a odhodila na podlahu početné tašky. Než se zamilovala, módu považovala za velkou hloupost.

Teď však měla jediné přání: vypadat pro svého miláčka co nejlépe.

Uslyšela, že je Viper ve sprše, a oddychla si. Rychle se svlékla a sáhla do jedné tašky, odkud vytáhla bílou noční košilku.

Byla překrásná.

Heboučký satén s bruselskou krajkou na prsou a na břiše víc odhaloval než skrýval, aby uspokojil i tak náročného zákazníka, jakým byl její upír.

Jen tak tak vklouzla do té nádhery, když se otevřely dveře a do ložnice vstoupil Viper. Shay strnula. Byl tak krásný, až zapomněla dýchat. V těžkém brokátovém županu, s tváří orámovanou stříbrnými vlasy a chtivýma očima vypadal, jako kdyby právě vystoupil z dekadentního obrazu.

Jako kdyby si ho vysnila.

Zastavil se na prahu a doširoka rozevřenýma očima ji přejížděl od hlavy k patě.

Shay zvážněla, protože vzduch v pokoji ztěžkl vášní. To uměl Viper dokonale, stačil mu k tomu jen okamžik. I když už ležela v jeho náručí mnohokrát, stále nebyl jeho hlad ukojen. Zrak mu potemněl. Zdržel se jen chviličku, aby zapálil tucet svíček na prádelníku a zhasl křišťálový lustr. Potom k ní přistoupil, ale nekonečně dlouho se na ni díval, ve tváři nečitelný výraz.

„Nu?" ponoukla ho.

„Co myslíš tím svým nu?" opáčil.

Ani satén a krajka nezpůsobily, že by mu uvázl hlas v hrdle.

Úmyslně si přejela rukama po hladké látce. „Očekávám od tebe, že mi řekneš, jak krásná je moje nová košilka."

Tesáky se mu prodloužily, jak mocně bojoval s touhou nepovalit ji hned na postel a nevzít si ji. I pro upíra, který si potrpěl na eleganci, byly instinkty primární mužskou záležitostí.

„Cokoliv máš na sobě, je krásné," zamumlal.

„Myslela jsem si, že se ti bude líbit."

Srdce jí poskočilo, když jí ovinul paže kolem pasu a přitiskl k sobě. Krev jí vzkypěla v žilách, když se nadechla jeho mužné vůně. Zaplavilo ji očekávání.

„Moc se mi líbí, ale nejsem si jistý, jestli to stálo za tu cenu," poškádlil ji nosem na krku.

„Neříkej, že se z tebe na stará kolena stala držgrešle," zaprotestovala Shay.

Lehce ji kousl. „Na ceně nezáleží, nevím jen, jestli čas, který jsi strávila nakupováním stál za naše odloučení."

Shay ho objala kolem krku. Dobře věděla, jak si Viper cení jejího přátelství s Abby. Lépe než kdokoliv jiný rozuměl poutu, které je pojilo.

„Byla jsem pryč jenom pět hodin."

Putoval jazykem po její čelisti a rozněcoval jí slastné pocity v celém těle. Toužil po její slasti.

„To je dost dlouhá doba," oponoval jí.

Shay zapomínala myslet. Zvláštní, pomyslela si, při jiných příležitostech jí mozek fungoval docela dobře. Ne však, když jeho ruka začala prozkoumávat krajku kryjící poprsí.

„Přece víš, že nakupování je složitý rituál," vydechla.

Palcem jí podrážděl bradavku, už tak nalitou k prasknutí. „Složitý rituál?" opakoval po ní.

Prohnula se vzad, aby vystavila svá prsa jeho hladovým rtům. Ze rtů jí unikl povzdech.

„Abby mne do toho umění zasvětila. Je velmi komplikované a velmi tajné."

„Hmmm." Jazykem jí objel bradavku. Začala klesat v kolenou. „Mně se spíš jeví jako velmi nudné ztrácet tím čas. Máš důležitější věci na práci."

Zaryla prsty do jeho ramen. „Jaké důležitější věci máš na mysli?"

„Hned to zjistím." Než pochopila jeho záměr, vzal ji do náruče a odnesl k posteli. Najednou ležela na matraci přikrytá jeho tělem. Ne, že by jí to vadilo. Přesně takhle si plánovala, že to dopadne, i když ne s Viperem nahoře. Potutelné se na ni podíval. „Nejdřív bys vždycky měla svého životního druha přivítat polibkem."

„Ach." Nic proti tomu, alespoň zmizí ten jeho provokativní úsměv.

Vzala jeho obličej do svých dlaní a zvedla hlavu. Nejprve byl dotyk jejích úst jemný jako jarní větřík a stejně tak zacházela i se svým jazykem. Viper zasténal, ale nechal ji, když ho hryzla do koutku úst.

Ucítila, jak mu ztvrdl penis a naléhavě jí zatlačil na stehno. Teprve tehdy pootevřela rty a dovolila mu, aby se do nich vnořil.

Znovu zasténal a rukama jí začal netrpělivě škubat drahou látkou.

„Takhle tě mám líbat na uvítanou?" zašeptala mu do úst.

„Ano, ano," vysvobozoval ji se saténu. „Děláš to přesně tak, jak máš."

„A co ještě?"

„Potom bys mi měla sundat župan." Usmál se, když překvapeně vyhrnula obočí. „Jen aby ses přesvědčila, že jsem si ve sprše poctivě smyl všechno mýdlo."

„Ach tak, chápu." Přidušeně se smála, když mu úslužně stahovala těžkou látku z ramen. Nedbale župan odhodila na podlahu a přejela mu po zádových svalech. „Nikde žádné mýdlové bubliny."

Oči měl jako půlnoční nebe. Zahalil jejich těla svými stříbrnými vlasy. S vyceněnými zuby vypadal nebezpečně, exoticky a velmi prostopášně.

„Měla bys být pečlivější, zlato."

„Opravdu?" Sklonila hlavu a olízla mu krk a klíční kost. Maličko zaváhala, než se odvážila sklouznout jazykem níž po chladné, hříšně hladké kůži, a podráždit mu místečko, které on laskal jí. „Asi takhle?"

„Perfektní," vyrazil ze sebe a zabořil jí ruce do vlasů, zatím pečlivě sčesaných do copu. „Shay."

Prudce ji vytáhl k sobě a přisál se k jejím ústům. Ve stejný okamžik jí začal naléhavě přejíždět rukama po těle.

Není nic krásnějšího než vzrušený upír.

Prudce se nadechoval její živočišné vůně a pokrýval jí polibky nejdříve obličej, potom linii krku. Shay zadržela dech, protože každým okamžikem očekávala slast, kterou vždy pocítila při zaboření jeho tesáků do kůže.

V posledních týdnech se naučila, že jí při tom nehrozí žádné nebezpečí. Viper po její krvi toužil, ale nezneužíval její povolnosti, protože pro oba to byl intimní zážitek a poskytoval jim nevýslovnou rozkoš.

Lehce jí zuby poškrábal na krku, ale směřoval dolů, přes ňadra, břicho a boky až k jemné kůži stehen. Jeho jazyk a rty za sebou zanechávaly vlhkou cestičku.

Shay zvrátila oči vzad a rozevřela nohy, aby se mezi ně mohl Viper pohodlně usadit. Tahle část se jí nejvíc líbila.

S trpělivostí, která je dána pouze nesmrtelným, ji Viper škádlil jazykem na vnitřní straně stehen až ke kotníkům, aby se posléze vrátil výš. Shay zvedla v tiché a úpěnlivé prosbě boky.

„Prosím...," zašeptala.

Vzhlédl k ní a jejich žhavé pohledy se setkaly. Opět mu dovolila zahryznout se, tentokrát na vnitřní straně stehna, protože přicházející rozkoš už nemohla dál snášet.

Nechtěl sát její krev bez souhlasu. Shay ho mohla kdykoliv odmítnout. A opět to neučinila.

„Jestli mě hryzneš, už to dlouho nevydržím," zašeptala.

„Já vím." Oči mu zazářily nad potěšením, které jí

poskytne. Musela se usmát. Možná že je upír, ale v první řadě je muž, který je šťastný, když uspokojí ženu.

Pomalu přikývla a dlouze vzdychla, když Viperovy zuby pronikly její pokožkou. Necítila bolest, ale čistou rozkoš.

Sevřela prostěradlo mezi prsty, když ucítila, jak hluboko v jejím těle saje drahocennou tekutinu. S každou ubývající kapkou krve se její slast stupňovala. Dotýkal se jen její nohy, ale ona už začala dosahovat příjemně známého vrcholu.

Už nemohla zpátky.

„Vipere."

Zaplavila ji blažená vlna. Před očima jí začaly tančit hvězdy. Země se pohnula. Čas se zastavil.

Bylo to jako vždycky. Bez chybičky.

I kdyby žila celou věčnost, nikdy se jí neomrzí slast milování.

Zavrněla blahem, když se Viper zvedl a vnikl do její vlhké dutiny. Objala ho stehny i pažemi a přizpůsobila se svižnému rytmu jeho boků.

„Miluju tě, zlato," zašeptal jí. „Miluju každičký kousek tvého těla."

Shay se potěšené usmála. Kdo by si kdy pomyslel, že by se mohla oddávat upírovi? Nebo mu dokonce darovat své srdce, které se zdálo navěky chladné.

A kdo by si byl pomyslel, že být napůl člověkem a napůl Shalott může být tak fantastická existence?

Ještě pevněji se přitiskla k muži, který změnil její život, a slastně zasténala, když opět dosáhla vrcholu, tentokrát společně s ním.

Prudce oddychovali a těla jim zalévaly slábnoucí vlny rozkoše.

„Omlouvám se za tu novou noční košilku, lásko," zamumlal Viper.

Nezněl ani trochu provinile, pomyslela si smutně Shay, když viděla tu nenapravitelnou zkázu. Ve skutečnosti to vypadalo, že je spokojený sám se sebou.

„Nedělej si s tím starosti," uvelebila se v jeho náručí. „Zítra si můžu koupit novou."

„Zítra?" Přitiskl ji k sobě. „Víš něco o vynálezu moderní doby? Jmenuje se nakupování po internetu."

Viper počkal, až Shay spokojeně usne, a potom se opatrně vysoukal z postele. Oblékl si župan a podíval se na svou milovanou démonku, která se jaksi mimochodem stala nejdůležitější osobou v jeho životě. I po týdnech společně sdíleného lože se stále budil s radostí, že ji může svírat ve svých pažích. Za celý svůj dlouhý život nezažil takový klid a spokojenost, jakou zakoušel po jejím boku, ale v koutku duše mu stále hlodala neodbytná myšlenka. Nemohl si pomoci.

Přešel k oknu a zíral do dálky. Ve tmě cítil Santiaga a další mladé upíry, kteří střežili jeho pozemky. Hrozba smrti, která pronásledovala Shay, byla zažehnána, ale sídlo hlavy klanu si zasloužilo čtyřiadvacetihodinovou ostrahu.

Žádná ošklivá překvapení.

Ztracen v myšlenkách si Viper neuvědomil, že se Shay vzbudila, dokud ho neprobudil její hedvábný hlas. „Měl bys za ním zajít."

Otočil se k posteli a věnoval jí udivený pohled. „Myslel jsem si, že spíš."

Líně se protáhla a usmála se na něj. Vypadala tak vyzývavě. Nahá, snědá, oblečená jen do svatozáře vlasů.

„Vipere, běž za ním."

„A za kým?" zeptal se a přešel k posteli. Tělo už mu znovu zahořelo. Nahá žena v posteli byla příležitost, která se nedala odmítnout.

„Za Styxem."

V údivu strnul. „Jak to víš?"

„Nejsem jenom další hezká tvářička."

Přejel jí pohledem po těle. „Toho jsem si vědom," zahučel. „Stejně ale nevím, jak dokážeš číst myšlenky."

Shay se zarděla a stydlivě si přikryla tělo. Viper rozmrzele vzdychl. Sakra, takový hřích ukrýt tak velkou krásu.

„Nemusím být jasnovidka, abych zjistila, že se trápíš od té doby, co jsme opustili jeskyně," řekla. „A že lituješ loho, co se tam tenkrát stalo."

Viper se ušklíbl. Ta žena ho snad prokoukla do morku kostí.

„Svou vlastní rukou jsem zabil pána všech upírů. Styx musí převzít velení, aby nevznikl chaos."

Zamračila se. „A je si toho vědom?"

Pomalu zavrtěl hlavou. Jako všichni ostatní upíři i Styx dokázal být paličatý, arogantní a odhodlaný se stáhnout do pozadí, když byl v potížích.

Kdyby se obviňoval z Anassovy smrti, či z nějakého důvodu nebyl schopen převzít vedení, zmizel by v mlze a nikdo by ho nenašel.

To se nesmí přihodit.

Ať už se stalo cokoliv, Styx byl nyní jejich vůdcem. „To je otázka," odpověděl Viper. Shay se na něj dlouho hloubavé

dívala. „Běž za ním."

Nakonec se Viper ocitl v útesech vysoko nad řekou Mississippi. Zanedbal své panství, obchody i Shay, jen aby našel Styxe.

Vlastně až na její naléhání se ocitl na odlehlé farmě. Stále do něj hučela, posílala ho na pátrací výpravy a tvrdila, že ho vystěhuje z postele na pudu, jestli svého starého přítele nenajde.

Tak reálná hrozba ho zastrašila.

Opustil Chicago a po dlouhé noční jízdě zaparkoval své auto kousek od dálnice. Dal přednost chůzi úzkou silničkou, která se vinula řídkým lesem. Stále si nebyl jistý, co Styxovi řekne. Nebo jestli hrdý upír bude vůbec ochoten mluvit s ním.

Byl ještě na míle vzdálený od farmy, když se na cestě zformoval tmavý oblak a on se ocitl tváří v tvář vysokému černovlasému upírovi.

Z jeho bronzově zbarveného obličeje se nedalo nic vyčíst. Viper zvedl dlaně na znamení míru. Technicky vzato se nacházel na území jiného klanu a Styx měl právo ho za to potrestat.

„Je to uvítací výbor, nebo mě chceš zabít?" zeptal se místo pozdravu lehkým tónem, ale tělo měl napjaté jako tětivu luku.

Styx pokrčil rameny a nedbale si pohrával s medailonkem na svém krku.

„Na totéž bych se mohl zeptat já tebe. Máš určitě vážný důvod k návštěvě, když jsi opustil svou novomanželku."

„Jen pouhé přátelství a starost o tebe, starý brachu," odsekl Viper.

„Starost?" přimhouřil oči Styx. „Bál ses, že mohu jít ve šlépějích svého pána a přisvojit si jeho závislost na těch zvláštních lidských bytostech?"

Viper se o krok přiblížil. Noc byla chladná. Vítr jim nadouval pláště a sténal mezi větvemi stromů.

Naštěstí upíři necítili zimu.

„Bál jsem se pouze o to, abys nezůstal sám, sklíčený a obviňující se z tragédie, která se přihodila Anassovi." Dostal se tak blízko, aby mohl Styxovi položit ruku na rameno. „Mám tě rád jako bratra, ale máš dětinskou tendenci k neomylnosti."

„Nejsem neomylný, právě naopak," odpověděl provinile Styx. „Málem jsem zavinil smrt tvé životní družky."

„Shay je v pořádku a v manželství se jí líbí. Mně také," pokračoval Viper. Nemohl Styxovi dovolit, aby cítil vinu. Potřeboval, aby byl silný a připravený vládnout. „Minulost je pryč, Styxi. Nastal čas hledět do budoucnosti. Do budoucnosti nás všech."

„A proto jsi tady?" zeptal se Styx.

„Jsi teď náš vůdce. Chci, abys věděl, že můžeš počítat s mou oddaností a s podporou mého klanu."

Styx se zarazil. „Po této pozici jsem nikdy netoužil."

Viper se neubránil úsměvu. „Osud se neptá na naše vlastní touhy. Dělá si, co se mu zlíbí."

Styx nespokojeně mlaskl. „A filozofové mi vždycky šli na nervy."

„Tak mi dovol, abych mluvil přímo." Viper sevřel rameno svého přítele. „Potřebujeme tě, Styxi. K tvým rozhodnutím

cítíme respekt, který nás odrazuje od rozmíšek, a co je důležitější, naši nepřátelé se potí strachem z tvého jména. Drží je zpátky. Jestli se nepostavíš do čela, oba víme, že všechno, za co jsme bojovali, bude ztraceno."

Styx zaťal pěsti. „Proč já? Ty jsi k vedení jako zrozený."

Viper potřásl hlavou. „Kdyby to měl být někdo jiný než ty, každičký ambiciózní upír by ho vyzval na souboj. Ne. Ty jsi logický následník a jen ty dokážeš udržet mír."

„Běž k čertu, Vipere," odsekl Styx.

„Říkám ti jen to, co už dávno víš."

„To neznamená, že se mi to líbí."

Viper se zasmál. „Nu, nemusí se ti to líbit."

Ovzduší se pročistilo. „Vrať se domů, Vipere. Splním svoji povinnost."

„A zavoláš mě, když budeš potřebovat?" naléhal na něj Viper.

„Zavolám," váhavě přislíbil Styx.

Viper, spokojený s vývojem situace, si neodpustil malý úšklebek. „Víš, že tvoje nové postavení s sebou přináší i jisté požitky?"

Styx se zamračil. „Požitky?"

„Žádná žena neodolá nabídce sdílet lůžko s novým Anassem."

Styx zvedl obočí. „Nemusím být Anasso, abych dostal do postele ženu."

Viper se rozesmál a vyhrnul si rukáv pláště, aby odhalil předloktí, kde se skvělo tetování. Byla to známka jeho spojení se Shay.

„Jen měj na paměti, že ženské pokolení představuje mnohem větší nebezpečí než všichni démoni dohromady."

Styx se na Vipera podíval, jako kdyby ztratil rozum. „Takový risk mi nikdy nepřijde na mysl, starý příteli. Někteří z nás jsou dost moudří na to, aby prohlédli takové průhledné pasti," řekl s absolutní přesvědčivostí.

Viper se jen usmál a vzpomněl si na svou neoblomnou víru.

„Víš, starý příteli, co se říká o myších a lidech."

ALEXANDRA IVYOVÁ

V OBJETÍ TEMNOTY

Z anglického originálu Embrace The Darkness,
vydaného nakladatelstvím Zebra Books
v New Yorku roku 2007,
přeložila Jana Mašková.
Vydalo nakladatelství Levné knihy, a. s.,
v Praze roku 2010.
Redakce Slávka Járova.
Obálka Franco Accorncro.
Grafickou úpravu a sazbu z písem Sabon a Lirhos
programem TpX připravil Bohumil Bednář, Pisces.
Tisk a vazba Těšínské papírny, s. r. o., Český Těšín.
Vydání první.